

Dziennik Urzędowy

C 67 E

Unii Europejskiej

Wydanie polskie

Informacje i zawiadomienia

Tom 53

18 marca 2010

Powiadomienie nr

Spis treści

Strona

I *Rezolucje, zalecenia i opinie*

Parlament Europejski

SESJA 2008 – 2009

Posiedzenia od 3 do 5 lutego 2009 r.

TEKSTY PRZYJĘTE

Protokoły posiedzeń zostały opublikowane w Dz.U. C 74 E z 28.3.2009.

Wtorek, 3 lutego 2009 r.

2010/C 67 E/01	Dzika przyroda w Europie Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 3 lutego 2009 r. w sprawie dzikiej przyrody w Europie (2008/2210(INI))	1
2010/C 67 E/02	Plan działań na rzecz stabilnej przyszłości lotnictwa ogólnego i korporacyjnego Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 3 lutego 2009 r. w sprawie planu działań na rzecz stabilnej przyszłości lotnictwa ogólnego i korporacyjnego (2008/2134(INI))	5
2010/C 67 E/03	Zamówienia przedkomercyjne: wspieranie innowacyjności w celu zapewnienia trwałości i wysokiej jakości usług publicznych w Europie Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 3 lutego 2009 r. w sprawie zamówień przedkomercyjnych: wspieranie innowacyjności w celu zapewnienia trwałości i wysokiej jakości usług publicznych w Europie (2008/2139(INI))	10
2010/C 67 E/04	Drugi strategiczny przegląd energetyczny Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 3 lutego 2009 r. w sprawie drugiego strategicznego przeglądu energetycznego (2008/2239(INI))	16
2010/C 67 E/05	Niedyskryminacja ze względu na płeć i solidarność między pokoleniami Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 3 lutego 2009 r. w sprawie niedyskryminacji ze względu na płeć i solidarności między pokoleniami (2008/2118(INI))	31

PL

(Ciąg dalszy na następnej stronie)

2010/C 67 E/06	Walka z seksualnym wykorzystywaniem dzieci i pornografią dziecięcą Zalecenie Parlamentu Europejskiego dla Rady z dnia 3 lutego 2009 r. w sprawie walki z seksualnym wykorzystywaniem dzieci i pornografią dziecięcą (2008/2144(INI))	38
2010/C 67 E/07	Przywrócenie nadawania stacji telewizyjnej NTDTV w Chinach poprzez Eutelsat Oświadczenie pisemne Parlamentu Europejskiego w sprawie przywrócenia nadawania stacji telewizyjnej NTDTV w Chinach poprzez Eutelsat	42
Środa, 4 lutego 2009 r.		
2010/C 67 E/08	2050: przyszłość zaczyna się dziś – zalecenia dla przyszłej zintegrowanej polityki ochrony klimatu UE Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 4 lutego 2009 r. w sprawie „2050: przyszłość zaczyna się dziś – zalecenia dla przyszłej zintegrowanej polityki ochrony klimatu UE” (2008/2105(INI))	44
	ZAŁĄCZNIK A :	82
	ZAŁĄCZNIK B :	84
2010/C 67 E/09	Efektywność energetyczna poprzez zastosowanie technologii informacyjno-komunikacyjnych Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 4 lutego 2009 r. w sprawie efektywności energetycznej poprzez zastosowanie technologii informacyjno-komunikacyjnych	85
2010/C 67 E/10	Powrót i przesiedlenie więźniów z Guantanamo Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 4 lutego 2009 r. w sprawie powrotu i przesiedlenia więźniów z więzienia w Guantanamo	91
Czwartek, 5 lutego 2009 r.		
2010/C 67 E/11	Stosowanie w UE dyrektywy 2003/9/WE w sprawie warunków przyjmowania osób ubiegających się o azyl i uchodźców : wizyty komisji LIBE w latach 2005-2008 Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 5 lutego 2009 r. w sprawie wdrażania w Unii Europejskiej dyrektywy 2003/9/WE dotyczącej warunków przyjmowania osób ubiegających się o azyl i uchodźców: wizyty komisji LIBE w latach 2005–2008 (2008/2235(INI))	94
2010/C 67 E/12	Wzmocnienie roli europejskich MŚP w handlu międzynarodowym Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 5 lutego 2009 r. w sprawie wzmocnienia roli europejskich MŚP w handlu międzynarodowym (2008/2205(INI))	101
2010/C 67 E/13	Handel międzynarodowy i internet Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 5 lutego 2009 r. w sprawie handlu międzynarodowego i Internetu (2008/2204(INI))	112
2010/C 67 E/14	Wpływ umów o partnerstwie gospodarczym (UPG) na rozwój Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 5 lutego 2009 r. w sprawie wpływu umów o partnerstwie gospodarczym (UPG) na rozwój (2008/2170(INI))	120

Wtorek, 3 lutego 2009 r.

I

(Rezolucje, zalecenia i opinie)

REZOLUCJE

PARLAMENT EUROPEJSKI

Dzika przyroda w Europie

P6_TA(2009)0034

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 3 lutego 2009 r. w sprawie dzikiej przyrody w Europie (2008/2210(INI))

(2010/C 67 E/01)

Parlament Europejski,

- uwzględniając dyrektywę Rady 79/409/EWG z dnia 2 kwietnia 1979 r. w sprawie ochrony dzikiego ptactwa ⁽¹⁾ („dyrektywa ptasia”),
- uwzględniając dyrektywę Rady 92/43/EWG z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory ⁽²⁾ („dyrektywa siedliskowa”),
- uwzględniając ekologiczną sieć specjalnych obszarów ochrony Unii Europejskiej ustanowionych przez dwie powyższe dyrektywy, zwaną siecią „Natura 2000”,
- uwzględniając wyniki dziewiątego posiedzenia konferencji stron (COP 9) Konwencji o różnorodności biologicznej,
- uwzględniając sprawozdanie nr 3/2008 Europejskiej Agencji Ochrony Środowiska (EEA) zatytułowane: „Europejskie lasy - warunki i zrównoważone wykorzystanie ekosystemu”,
- uwzględniając art. 45 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności (A6-0478/2008),

⁽¹⁾ Dz.U. L 103 z 25.4.1979, s. 1.⁽²⁾ Dz.U. L 206 z 22.7.1992, s. 7.

Wtorek, 3 lutego 2009 r.

- A. mając na uwadze, że skuteczna ochrona i w razie konieczności odbudowa ostatnich dzikich terenów Europy mają podstawowe znaczenie dla zatrzymania procesu utraty bioróżnorodności do roku 2010,
- B. mając na uwadze, że cel w postaci powstrzymania utraty bioróżnorodności do 2010 r. nie zostanie osiągnięty oraz że już odczuwalne stają się negatywne skutki społeczne i gospodarcze, które zrodziła utrata bioróżnorodności i usług ekosystemowych,
- C. mając na uwadze, że Unia Europejska powinna wykorzystać bieżące osiągnięcia takie jak Natura 2000 i rozwijać znacznie silniejsze, ambitne nowe ramy polityki w dziedzinie bioróżnorodności po roku 2010,
- D. mając na uwadze, że dyrektywa ptasia i dyrektywa siedliskowa zapewniają mocne i dające się wdrożyć w praktyce ramy ochrony przyrody, w tym obszarów dzikiej przyrody, przed szkodliwymi zmianami,
- E. mając na uwadze, że cele polityki bioróżnorodności Unii Europejskiej oraz dyrektywy ptasiej i dyrektywy siedliskowej nadal nie są w zadowalającym stopniu włączone do sektorowych strategii politycznych, takich jak rolnictwo, rozwój regionalny, energia i transport,
- F. mając na uwadze, że wiele obszarów dzikich posiada bogate zasoby węgla, których ochrona jest istotna zarówno dla bioróżnorodności, jak i ochrony klimatu,
- G. mając na uwadze, że wpływ inwazyjnych gatunków obcych na bioróżnorodność stanowi szczególnie poważne zagrożenie dla terenów dzikich, gdzie wczesne wykrycie gatunków inwazyjnych może być niemożliwe, a znaczne szkody ekologiczne i gospodarcze mogą nastąpić przed podjęciem odpowiednich działań,

Określenie i lokalizacja

1. wzywa Komisję do zdefiniowania obszarów dzikiej przyrody; definicja powinna obejmować takie aspekty jak usługi ekosystemowe, wartość ochronna, zmiana klimatu i zrównoważone wykorzystanie;
2. wzywa Komisję do upoważnienia Europejskiej Agencji Środowiska i innych właściwych organów europejskich, żeby zlokalizowały ostatnie obszary dzikiej przyrody w Europie w celu oceny obecnego rozkładu, poziomu bioróżnorodności na różnych obszarach i obszaru występowania nietkniętych ludzką ręką obszarów, a także obszarów, na których działalność człowieka jest minimalna (w podziale na podstawowe typy siedlisk: dzikie obszary leśne, słodkowodne i morskie);
3. wzywa Komisję do zbadania wartości i korzyści ochrony dzikiej przyrody; analiza ta powinna w szczególności dotyczyć kwestii usług ekosystemowych, poziomu bioróżnorodności obszarów dzikiej przyrody, dostosowania do zmian klimatu i zrównoważonej turystyki przyrodniczej;

Rozwój obszarów dzikiej przyrody

4. wzywa Komisję do opracowania strategii UE w dziedzinie dzikiej przyrody, która będzie spójna z dyrektywą ptasią i siedliskową, przy zastosowaniu podejścia ekosystemowego, określeniu zagrożonych gatunków i siedlisk oraz wyznaczeniu priorytetów;
5. wzywa Komisję i państwa członkowskie do rozwoju obszarów dzikiej przyrody; podkreśla potrzebę wygospodarowania specjalnych funduszy na zmniejszenie fragmentacji, ostrożne zarządzanie obszarami wtórnego zdziczenia, rozwój mechanizmów i programów kompensacyjnych, zwiększanie świadomości, budowanie zrozumienia i wprowadzanie koncepcji związanych z dziką przyrodą, takich jak rola swobodnych procesów naturalnych i składników strukturalnych, które wynikają z takich procesów, w monitoringu i pomiarze sprzyjającego stanu ochrony; jest zdania, że prace te należy wykonywać we współpracy z ludnością lokalną i innymi zaangażowanymi podmiotami;

Wtorek, 3 lutego 2009 r.

Propagowanie

6. wzywa Komisję i państwa członkowskie do współpracy z lokalnymi organizacjami pozarządowymi, zaangażowanymi podmiotami i ludnością lokalną w zakresie promowania wartości dzikiej przyrody;
7. wzywa państwa członkowskie do rozpoczęcia i wspierania kampanii informacyjnych, aby zwiększać wiedzę obywateli na temat dzikiej przyrody i jej znaczenia oraz umacniać przekonanie, że ochrona bioróżnorodności może współgrać ze wzrostem gospodarczym i zatrudnieniem;
8. wzywa państwa członkowskie do wymiany doświadczeń i sprawdzonych wzorców na temat obszarów dzikiej przyrody dzięki zgromadzeniu głównych ekspertów europejskich, którzy zbadają koncepcję dzikiej przyrody w Unii Europejskiej, oraz do ujęcia dzikiej przyrody w unijnym planie działań;
9. w obliczu rzetelnie udokumentowanych szkód, jakie turystyka wyrządziła i wyrządza wielu najcenniejszym składnikom dziedzictwa przyrodniczego Europy, wzywa Komisję i państwa członkowskie, żeby zagwarantowały, że turystyka – nawet polegająca na wprowadzaniu turystów na teren siedlisk i życia dzikiej przyrody – będzie uprawiana z najwyższą ostrożnością, z pełnym wykorzystaniem doświadczenia zdobytego w Europie i poza nią, dotyczącego sposobów minimalizacji wpływu takiej turystyki oraz w odpowiednim przypadku z odniesieniem do art. 6 dyrektywy siedliskowej; należy rozważyć opcje, w których obszary dzikiej przyrody w większej części mają zamknięty dostęp (poza dopuszczalnymi badaniami naukowymi), lecz na których ograniczona część jest otwarta dla zrównoważonej turystyki o wysokiej jakości, opartej na doświadczeniu dzikiej przyrody i lokalnych społecznościach czerpiących z niej gospodarcze korzyści;

Lepsza ochrona

10. wzywa Komisję i państwa członkowskie do zwrócenia szczególnej uwagi na skuteczną ochronę obszarów dzikiej przyrody;
11. wzywa Komisję, żeby niezwłocznie wykrywała zagrożenia dla obszarów dzikiej przyrody;
12. wzywa Komisję, żeby opracowała odpowiednie zalecenia, które zapewnią państwom członkowskim pomoc w zakresie najlepszych sposobów ochrony siedlisk przyrodniczych;
13. domaga się od Komisji i państw członkowskich lepszej ochrony obszarów dzikich poprzez wdrożenie dyrektywy ptasiej i dyrektywy siedliskowej, ramowej dyrektywy wodnej ⁽¹⁾ i dyrektywy ramowej w sprawie strategii morskiej ⁽²⁾ w bardziej wydajny i spójny sposób, wykorzystując zwiększone środki finansowe, tak aby zapobiec zniszczeniu tych obszarów na skutek szkodliwych, niezrównoważonych zmian;
14. z zadowoleniem przyjmuje przegląd dyrektywy ptasiej i siedliskowej w celu dostosowania ich w razie potrzeby do lepszej ochrony zagrożonych gatunków i siedlisk;
15. wzywa Komisję, żeby zaakceptowała inicjatywę Wild Europe – partnerstwo niektórych organizacji ochrony przyrody, a wśród nich Międzynarodowej Unii Ochrony Przyrody (IUCN), Światowej Komisji IUCN na rzecz Obszarów Chronionych (IUCN-WCPA), WWF, Birdlife International i PAN Parks, które są bardzo zaangażowane w sprawie obszarów dzikiej przyrody i prawie dzikich;

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2000/60/WE z dnia 23 października 2000 r. ustanawiająca ramy wspólnotowego działania w dziedzinie polityki wodnej (Dz.U. L 327 z 22.12.2000, s. 1).

⁽²⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/56/WE z dnia 17 czerwca 2008 r. ustanawiająca ramy działań Wspólnoty w dziedzinie polityki środowiska morskiego (Dz.U. L 164 z 25.6.2008, s. 19).

Wtorek, 3 lutego 2009 r.

Dzika przyroda i Natura 2000

16. wzywa Komisję do opracowania we współpracy z zainteresowanymi podmiotami wytycznych z zakresu ochrony, zarządzania, zrównoważonego wykorzystania, monitorowania i finansowania obszarów dzikiej przyrody w ramach sieci Natura 2000, zwłaszcza w związku z nadchodzącymi wyzwaniami, takimi jak zmiany klimatu, nielegalne wyręby i zwiększone zapotrzebowanie na żywność;

17. wyraża głębokie zaniepokojenie europejską polityką w zakresie bioróżnorodności w związku z brakiem środków finansowych na zarządzanie siecią Natura 2000; w związku z tym wzywa Komisję, żeby przygotowała współfinansowanie wspólnotowe na zarządzanie siedliskami w państwach członkowskich, jak to przewiduje dyrektywa siedliskowa;

18. wzywa Komisję do przyznania specjalnego statusu obszarom dzikiej przyrody w sieci Natura 2000 oraz ich większej ochrony;

19. jest zdania, że należy wzmocnić politykę rozwoju obszarów wiejskich i integrację ochrony środowiska w ramach unijnego sektora rolnictwa; sądzi jednakowoż, że Europejski Fundusz Rolny na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich nie wystarczy na finansowanie ochrony bioróżnorodności i dzikiej przyrody w zakresie zasobów, programowania i ekspertyz;

20. wzywa Komisję do zapewnienia dalszego wzmocnienia sieci Natura 2000, tak aby stała się ona spójną i sprawną siecią ekologiczną, w której centralną rolę będą pełniły obszary dzikie; podkreśla potrzebę spójnej polityki, w szczególności we wspólnej polityce rolnej, transporcie, energii i budżecie, żeby nie podważyć celów ochrony sieci Natura 2000;

Inwazyjne gatunki obce

21. wzywa Komisję i państwa członkowskie do współpracy nad rozwojem obszernych ram legislacyjnych w dziedzinie inwazyjnych gatunków obcych, które obejmą zarówno problem konsekwencji ekologicznych i gospodarczych wywoływanych przez te gatunki, jak i szczególną podatność obszarów dzikiej przyrody na te zagrożenia;

Dzika przyroda i zmiany klimatyczne

22. wzywa Komisję, żeby monitorowała i oceniała wpływ zmian klimatu na dziką przyrodę;

23. wzywa Komisję i państwa członkowskie, żeby uczyniły ochronę dzikiej przyrody priorytetem ich strategii przeciwdziałania zmianom klimatu;

24. wzywa Komisję, żeby w związku ze zmianami klimatu przeprowadziła badania i udzieliła wytycznych w sprawie czasu i sposobów zarządzania dziką przyrodą na potrzeby jej ochrony w drodze ludzkiej interwencji;

*
* *

25. wyraża zdecydowane poparcie dla wzmocnienia strategii politycznych i środków związanych z obszarami dzikiej przyrody;

26. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji oraz rządów i parlamentom państw członkowskich.

Wtorek, 3 lutego 2009 r.

Plan działań na rzecz stabilnej przyszłości lotnictwa ogólnego i korporacyjnego

P6_TA(2009)0036

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 3 lutego 2009 r. w sprawie planu działań na rzecz stabilnej przyszłości lotnictwa ogólnego i korporacyjnego (2008/2134(INI))

(2010/C 67 E/02)

Parlament Europejski

- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 11 stycznia 2007 r., zatytułowany „Plan działań na rzecz stabilnej przyszłości lotnictwa ogólnego i korporacyjnego” (COM(2007)0869),
- uwzględniając wniosek z dnia 25 czerwca 2008 r. dotyczący rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady, zmieniającego rozporządzenia (WE) nr 549/2004, (WE) nr 550/2004, (WE) nr 551/2004 oraz (WE) nr 552/2004 w celu poprawienia skuteczności działania i zrównoważonego rozwoju europejskiego systemu lotnictwa (COM(2008)0388),
- uwzględniając wniosek z dnia 25 czerwca 2008 r. dotyczący rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 216/2008 w zakresie lotnisk, zarządzania ruchem lotniczym i służb żeglugi powietrznej oraz uchylającego dyrektywę 2006/23/WE (COM(2008)0390),
- uwzględniając dyrektywę 2008/101/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 19 listopada 2008 r. zmieniającą dyrektywę 2003/87/WE w celu uwzględnienia działalności lotniczej w systemie handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie ⁽¹⁾,
- uwzględniając rozporządzenie (WE) nr 549/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 10 marca 2004 r. ustanawiające ramy tworzenia jednolitej europejskiej przestrzeni powietrznej ⁽²⁾, rozporządzenie (WE) nr 550/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 10 marca 2004 r. w sprawie zapewniania służb nawigacji lotniczej w jednolitej europejskiej przestrzeni powietrznej ⁽³⁾ oraz rozporządzenie (WE) nr 551/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 10 marca 2004 r. w sprawie organizacji i użytkowania przestrzeni powietrznej w jednolitej europejskiej przestrzeni powietrznej ⁽⁴⁾,
- uwzględniając rozporządzenie (WE) nr 216/2008 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 lutego 2008 r. w sprawie wspólnych zasad w zakresie lotnictwa cywilnego i utworzenia Europejskiej Agencji Bezpieczeństwa Transportu Lotniczego ⁽⁵⁾ (EASA) (rozporządzenie EASA),
- uwzględniając rozporządzenie Rady (EWG) nr 95/93 z dnia 18 stycznia 1993 r. w sprawie wspólnych zasad przydzielania czasu na start lub lądowanie w portach lotniczych Wspólnoty ⁽⁶⁾,
- uwzględniając rozporządzenie Komisji (WE) nr 375/2007 z dnia 30 marca 2007 r. zmieniające rozporządzenie Komisji (WE) nr 1702/2003 ustanawiające zasady wykonawcze dla certyfikacji statków powietrznych i związanych z nimi wyrobów, części i wyposażenia w zakresie zdolności do lotu i ochrony środowiska oraz dla certyfikacji organizacji projektujących i produkujących ⁽⁷⁾,

⁽¹⁾ Dz.U. L 8 z 13.1.2009, s. 3.⁽²⁾ Dz.U. L 96 z 31.3.2004, s. 1.⁽³⁾ Dz.U. L 96 z 31.3.2004, s. 10.⁽⁴⁾ Dz.U. L 96 z 31.3.2004, s. 20.⁽⁵⁾ Dz.U. L 79 z 19.3.2008, s. 1.⁽⁶⁾ Dz.U. L 14 z 22.1.1993, s. 1.⁽⁷⁾ Dz.U. L 94 z 4.4.2007, s. 3.

Wtorek, 3 lutego 2009 r.

- uwzględniając rozporządzenie Komisji (WE) nr 376/2007 z dnia 30 marca 2007 r. zmieniające rozporządzenie (WE) nr 2042/2003 w sprawie nieprzerwanej zdatności do lotu statków powietrznych oraz wyrobów lotniczych, części i wyposażenia, a także w sprawie zezwoleń udzielanych instytucjom i personelowi zaangażowanym w takie zadania ⁽¹⁾,
 - uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 219/2007 z dnia 27 lutego 2007 r. w sprawie utworzenia wspólnego przedsięwzięcia w celu opracowania europejskiego systemu zarządzania ruchem lotniczym nowej generacji (SESAR) ⁽²⁾,
 - uwzględniając projekt CESAR (Cost Effective Small Aircraft), finansowany w ramach 6. programu ramowego na rzecz badań i rozwoju technologicznego,
 - uwzględniając komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów z dnia 25 czerwca 2008 r., zatytułowany: „Jednolita europejska przestrzeń powietrzna II: w kierunku bardziej zrównoważonego rozwoju lotnictwa i poprawy jego efektywności” (COM(2008)0389),
 - uwzględniając komunikat Komisji do Rady, Parlamentu Europejskiego, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów z dnia 24 stycznia 2007 r., zatytułowany „Plan działania w zakresie przepustowości, efektywności i bezpieczeństwa portów lotniczych w Europie” (COM(2006)0819),
 - uwzględniając komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów z dnia 30 kwietnia 2008 r. w sprawie stosowania rozporządzenia (EWG) nr 95/93 dotyczącego wspólnych zasad przydzielania czasu na start lub lądowanie w portach lotniczych Wspólnoty, z późniejszymi zmianami (COM(2008)0227),
 - uwzględniając komunikat Komisji z dnia 15 marca 2007 r. zatytułowany „Stopień zaawansowania projektu w zakresie opracowania europejskiego systemu zarządzania ruchem lotniczym nowej generacji (SESAR)” (COM(2007)0103),
 - uwzględniając art. 45 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Transportu i Turystyki oraz opinię Komisji Przemysłu, Badań Naukowych i Energii (A6–0501/2008),
- A. mając na uwadze, że lotnictwo ogólne i korporacyjne obejmuje różne rodzaje działalności lotniczej; mając na uwadze, że termin ten obejmuje wszelkie operacje wykonywane cywilnymi statkami powietrznymi, niestanowiące handlowego przewozu lotniczego, jak również operacje cywilnych statków powietrznych wykonywane na żądanie i za wynagrodzeniem,
- B. mając na uwadze, że do tego sektora zaliczają się również różnorodnie działania o wysokiej wartości, takie jak wyspecjalizowane prace lotnicze (kartografia lotnicza, prace agrolotnicze, gaszenie pożarów, nadzorowanie ruchu drogowego), szkolenie lotnicze oraz lotnictwo rekreacyjne,
- C. mając na uwadze, że obecnie brakuje danych i informacji statystycznych na temat lotnictwa ogólnego i korporacyjnego,
- D. mając na uwadze, że lotnictwo ogólne i korporacyjne jest najszybciej rozwijającym się sektorem lotnictwa cywilnego w Europie; mając na uwadze, że lotnictwo ogólne i korporacyjne uzupełnia zwykle usługi transportu lotniczego wykonywane przez komercyjne linie lotnicze, przez co przynosi szczególne korzyści społeczno-gospodarcze, takie jak wzrost mobilności obywateli, produktywności przedsiębiorstw oraz spójności regionalnej,

⁽¹⁾ Dz.U. L 94 z 4.4.2007, s. 18.

⁽²⁾ Dz.U. L 64 z 2.3.2007, s. 1.

Wtorek, 3 lutego 2009 r.

- E. mając na uwadze, że lotnictwo ogólne i korporacyjne ma coraz większe znaczenie gospodarcze, w szczególności dla europejskiego przemysłu wytwórczego, który stale zwiększa swój udział w rynku światowym i posiada znaczny potencjał do dalszego wzrostu,
 - F. mając na uwadze, że polityka UE w zakresie lotnictwa tradycyjnie koncentruje się na handlowym przewozie lotniczym, nie uwzględnia natomiast odpowiednio coraz większej roli lotnictwa ogólnego i korporacyjnego,
 - G. mając na uwadze, że przepisy dotyczące użytkowania wysoce skomplikowanych technicznie handlowych statków powietrznych mogą nakładać niewspółmierne obciążenia finansowe i regulacyjne na operatorów małych, prywatnych statków powietrznych; mając na uwadze, że z powyższych względów podejście regulacyjne oparte na jednakowych zasadach dla wszystkich i jednolitym egzekwowaniu przepisów w odniesieniu do różnych sektorów lotnictwa okazało się w wielu aspektach nieodpowiednie,
 - H. mając na uwadze, że kluczową kwestią dla lotnictwa ogólnego i korporacyjnego jest dostęp do przestrzeni powietrznej i portów lotniczych, ponieważ istnieje coraz większa nierównowaga między popytem a przepustowością; mając na uwadze, że lotnictwo ogólne i korporacyjne coraz częściej musi konkurować o dostęp do przestrzeni powietrznej i portów lotniczych z komercyjnymi liniami lotniczymi,
1. ogólnie z zadowoleniem przyjmuje komunikat Komisji w sprawie lotnictwa ogólnego i korporacyjnego, ponieważ stanowi on gruntowną analizę kwestii dotyczących tego sektora i określa szereg odpowiednich sposobów realizacji konkretnych jego potrzeb w ramach stałego dialogu między wszystkimi zainteresowanymi stronami;

Współmierność przepisów i pomocniczość

2. podkreśla konieczność uwzględnienia interesów i cech charakterystycznych lotnictwa ogólnego i korporacyjnego przy opracowywaniu przyszłych inicjatyw politycznych w zakresie transportu lotniczego w celu zwiększenia konkurencyjności tego sektora; w związku z tym wzywa Komisję do zagwarantowania zastosowania zasad pomocniczości i proporcjonalności przy tworzeniu i wdrażaniu zarówno istniejących, jak i przyszłych przepisów w zakresie lotnictwa;
3. przypomina Komisji o potrzebie systematycznego przeprowadzania oceny skutków z podziałem na segmenty, aby zapewnić zróżnicowanie przepisów dotyczących różnych kategorii przedsiębiorstw i użytkowników przestrzeni powietrznej, jeżeli jest to konieczne i o ile nie wiąże się to ze szkodą dla bezpieczeństwa;
4. wzywa Komisję, aby przyjmując przepisy wykonawcze w sprawie bezpieczeństwa w lotnictwie zadbała o to, by przepisy te były współmierne do złożoności danej kategorii statków powietrznych i operacji;
5. z zadowoleniem przyjmuje niedawne dostosowanie norm obsługi technicznej statków powietrznych niewykorzystywanych do handlowego przewozu lotniczego, a w szczególności statków powietrznych nieklasyfikowanych jako „skomplikowane technicznie statki powietrzne z napędem silnikowym”, uznając to dostosowanie za dobry przykład współmiernej regulacji;
6. uważa, że na etapie wdrażania pożądany byłby pewien stopień elastyczności, jeżeli chodzi o lotnictwo ogólne; uważa, że elastyczność tę można by osiągnąć poprzez delegowanie niektórych uprawnień nadzorczych związkom i organizacjom lotnictwa sportowego i rekreacyjnego pod warunkiem, że są one odpowiednio nadzorowane przez właściwy organ lotnictwa i że nie występuje konflikt interesów;

Wtorek, 3 lutego 2009 r.

7. zwraca się do Komisji o zbadanie możliwości określenia uproszczonych procedur bezpieczeństwa i kontroli dla pasażerów lotnictwa korporacyjnego, które nie obniżałyby w żaden sposób ich bezpieczeństwa i poziomu ochrony;

8. proponuje, by Komisja ułatwiła wymianę najlepszych praktyk w zakresie środków bezpieczeństwa w małych i średnich portach lotniczych;

Przepustowość lotnisk i przestrzeni powietrznej

9. zwraca uwagę, że lotnictwu ogólnemu i korporacyjnemu coraz trudniej jest uzyskać dostęp nie tylko do głównych lotnisk, ale również do lotnisk regionalnych, ponieważ rosnący popyt ze strony handlowego przewozu lotniczego utrudnia dostępność czasów startów i lądowań oraz stanowisk parkingowych;

10. wzywa Komisję i państwa członkowskie, aby za pośrednictwem władz portów lotniczych zajęły się tymi problemami poprzez środki wykonawcze służące optymalizacji wykorzystania istniejącej przepustowości dzięki lepszemu planowaniu i stosowaniu nowoczesnych technologii, zgodnie z założeniami planu działania Komisji w zakresie przepustowości, efektywności i bezpieczeństwa portów lotniczych w Europie („plan działania Komisji”);

11. oczekuje doradztwa nowego Wspólnotowego Centrum Monitorowania Przepustowości Portów Lotniczych w zakresie przygotowania środków na rzecz poprawy przepustowości europejskiej sieci portów lotniczych i liczy na to, że centrum odegra istotną rolę w realizacji planu działania Komisji;

12. uważa, że helikoptery mogą być ważnym środkiem łączności bliskiego zasięgu między portami lotniczymi, i wzywa Komisję oraz państwa członkowskie do uwzględnienia ich w strategiach na rzecz zwiększenia przepustowości;

13. zachęca państwa członkowskie oraz władze regionalne i lokalne do inwestowania w modernizację i tworzenie małych i średnich portów lotniczych, które mają ogromne znaczenie dla lotnictwa ogólnego i korporacyjnego;

14. zachęca państwa członkowskie do inwestowania w specjalną infrastrukturę konieczną do eksploatacji i stacjonowania statków powietrznych w sektorze lotnictwa ogólnego i korporacyjnego;

15. zachęca państwa członkowskie, jak również władze regionalne i lokalne do włączenia wszystkich zainteresowanych stron w proces konsultacji w celu zidentyfikowania, w razie potrzeby, potencjalnych lub istniejących portów lotniczych do specjalnego wykorzystania w lotnictwie ogólnym i korporacyjnym; uważa, że w przypadku zamkniętych wojskowych portów lotniczych konsultacje powinny obejmować organy wojskowe;

16. uważa za niezwykle istotne, by podział przestrzeni powietrznej na strefy wokół małych i średnich portów lotniczych był dostosowany do potrzeb użytkowników z sektora lotnictwa ogólnego i korporacyjnego oraz by wszelkie zmiany tych stref poprzedzały konsultacje z takimi użytkownikami;

17. podkreśla, że o ile to możliwe należy zapewnić lotnictwu korporacyjnemu wystarczający dostęp do głównych portów lotniczych, aby umożliwić mu połączenie regionów Europy z gospodarczymi centrami kontynentu, i zwraca się do Komisji o przeprowadzenie analizy i przygotowanie do końca 2009 r. sprawozdania dla Parlamentu na temat tego, czy istnieje potrzeba dostosowania odpowiednich postanowień obowiązującego rozporządzenia w sprawie wspólnych zasad przydzielania czasu na start lub lądowanie w portach lotniczych Wspólnoty;

Wtorek, 3 lutego 2009 r.

18. podkreśla potrzebę opracowania na poziomie europejskim zharmonizowanego podejścia w celu zagwarantowania spójności między przydziałami czasu na start lub lądowanie a planami lotów i wzywa Komisję do zaproponowania odpowiednich środków, a także zachęca do udziału koordynatorów portów lotniczych w działaniach w tym zakresie;

19. oczekuje, że wprowadzenie systemu zarządzania ruchem lotniczym, opartego na najnowszych i innowacyjnych technologiach, w ramach wspólnego przedsięwzięcia SESAR przyczyniłoby się do likwidacji rozdrobnienia europejskiej przestrzeni powietrznej oraz uniknięcia jej przewidywanego przeciążenia, a także znacznie zwiększyłyby przepustowość przestrzeni powietrznej z korzyścią dla wszystkich jej użytkowników, w tym lotnictwa ogólnego i korporacyjnego;

20. podkreśla jednak, że program SESAR musi w pełni uwzględniać specyficzne cechy lotnictwa ogólnego i korporacyjnego i przynosić sektorowi rzeczywiste korzyści, nie nakładając na niego niepotrzebnych obciążeń;

21. uważa, że jednym z celów powinno być zapewnienie osobom wykonującym loty z widocznością (loty VFR) dostępu do informacji dotyczących natężenia ruchu oraz informacji meteorologicznych i lotniczych w sposób przyjazny dla użytkownika i opłacalny;

22. domaga się, aby przepisy dotyczące jednolitej europejskiej przestrzeni powietrznej oraz program SESAR nie prowadziły do nałożenia niewspółmiernych i zbyt kosztownych wymogów technologicznych na małe statki powietrzne wykorzystywane w lotach VFR, przy jednoczesnym uznaniu, że wszystkie statki powietrzne korzystające z kontrolowanej przestrzeni powietrznej muszą posiadać urządzenia zapewniające odpowiedni poziom bezpieczeństwa, takie jak systemy pozycjonowania;

Trwałość środowiska naturalnego

23. uważa, że lotnictwo ogólne i korporacyjne wywołuje mniejsze skutki środowiskowe pod względem emisji CO₂ oraz hałasu niż handlowe przewozy lotnicze;

24. uważa jednak, że konieczne jest ograniczenie emisji, poprawiając jeszcze bardziej parametry ekologiczne mniejszych statków powietrznych poprzez użycie czystszych paliw oraz wspieranie badań, rozwoju technologicznego i innowacji; w tym kontekście podkreśla znaczenie takich inicjatyw jak „Czyste niebo” i CESAR;

25. zwraca uwagę, że większa część lotnictwa ogólnego i korporacyjnego nie wchodzi w zakres dyrektywy Komisji dotyczącej objęcia działalności lotniczej systemem handlu uprawnieniami do emisji;

26. jest zdania, że kwestie hałasu należy rozwiązać na poziomie krajowym i lokalnym, zgodnie z zasadą pomocniczości, i uważa, że sporządzanie map hałasu stanowi jeden z kilku środków umożliwiających zrównoważone i metodologiczne podejście, gwarantujące rozwój portów lotniczych bez powodowania znaczącego zagrożenia hałasem dla lokalnej ludności;

Inne kwestie

27. uważa, że decydenci muszą dysponować odpowiednimi danymi i informacjami statystycznymi dotyczącymi lotnictwa ogólnego i korporacyjnego, aby w pełni zrozumieć ten sektor i – co za tym idzie – móc go właściwie uregulować; dlatego wzywa Komisję i Eurostat do opracowania i wdrożenia systematycznego podejścia do gromadzenia i udostępniania danych międzynarodowych i europejskich;

28. z zadowoleniem przyjmuje wyjaśnienie przez Komisję definicji prawnych, w tym definicji własności częściowej, i przypomina, że kwestię tę podjęto w zmienionym rozporządzeniu EASA oraz w związanych z nim przepisach wykonawczych, które znajdują się obecnie w przygotowaniu;

Wtorek, 3 lutego 2009 r.

29. wzywa Komisję do podjęcia odpowiednich działań w celu ułatwienia unijnemu przemysłowi wytwórczemu z zakresu lotnictwa ogólnego i korporacyjnego dostępu do rynków światowych;
30. uważa, że należy koniecznie wziąć pod uwagę interesy lotnictwa ogólnego i korporacyjnego przy opracowywaniu polityki zewnętrznej UE w zakresie lotnictwa, w szczególności w odniesieniu do lotów transatlantyckich;
31. wzywa Komisję do udzielenia większego wsparcia badaniom, rozwojowi oraz innowacjom lotniczym, szczególnie tym realizowanym przez MŚP, które opracowują i budują statki powietrzne dla lotnictwa ogólnego i korporacyjnego;
32. uważa, że należy bezwzględnie wspierać lotnictwo rekreacyjne i sportowe, a także aerokluby europejskie, które dają istotną możliwość nabycia umiejętności zawodowych dla całego sektora lotnictwa;
33. wzywa Komisję do wzięcia pod uwagę istotnej roli, jaką odgrywa i może odgrywać w przyszłości ten sektor lotnictwa w przygotowywaniu szkoleń zawodowych dla pilotów;
34. zwraca się do Komisji o przedłożenie Parlamentowi Europejskiemu do końca 2009 r. sprawozdania w sprawie postępu osiągniętego w kwestiach poruszonych w niniejszej rezolucji;

*
* *

35. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie oraz Komisji, jak również rządowi i parlamentowi państw członkowskich.

Zamówienia przedkomercyjne: wspieranie innowacyjności w celu zapewnienia trwałości i wysokiej jakości usług publicznych w Europie

P6_TA(2009)0037

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 3 lutego 2009 r. w sprawie zamówień przedkomercyjnych: wspieranie innowacyjności w celu zapewnienia trwałości i wysokiej jakości usług publicznych w Europie (2008/2139(INI))

(2010/C 67 E/03)

Parlament Europejski,

- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 14 grudnia 2007 r. pt. „Zamówienia przedkomercyjne: wspieranie innowacyjności w celu zapewnienia trwałości i wysokiej jakości usług publicznych w Europie” (COM(2007)0799) („komunikat Komisji”),
- uwzględniając dyrektywę 2004/18/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. w sprawie koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane, dostawy i usługi ⁽¹⁾,

⁽¹⁾ Dz.U. L 134, z 30.4.2004, s. 114.

Wtorek, 3 lutego 2009 r.

- uwzględniając dyrektywę 2004/17/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. koordynującą procedury udzielania zamówień przez podmioty działające w sektorach gospodarki wodnej, energetyki, transportu i usług pocztowych ⁽¹⁾,
 - uwzględniając komunikat wyjaśniający Komisji w sprawie stosowania prawa wspólnotowego dotyczącego zamówień publicznych i koncesji w odniesieniu do zinstytucjonalizowanych partnerstw publiczno-prywatnych (ZPPP) ⁽²⁾,
 - uwzględniając wszystkie właściwe przepisy dotyczące konkurencji w odniesieniu do pomocy państwa oraz praw własności intelektualnej,
 - uwzględniając komunikat Komisji z dnia 21 grudnia 2007 r. pt. „Inicjatywa rynków pionierskich dla Europy” (COM(2007)0860), jak też konsultacje Komisji w sprawie ustanowienia sieci ds. zamówień publicznych wspierających tę inicjatywę,
 - uwzględniając komunikat Komisji z dnia 25 czerwca 2008 r. pt. „Najpierw myśl na małą skalę. Program »Small Business Act« dla Europy” (COM(2008)0394) oraz dokument roboczy służb Komisji z dnia 25 czerwca 2008 r. w sprawie europejskiego kodeksu najlepszych praktyk ułatwiających dostęp MŚP do zamówień publicznych (SEC(2008)2193),
 - uwzględniając komunikat Komisji z dnia 13 września 2006 r. pt. „Wykorzystanie wiedzy w praktyce: Szeroko zakrojona strategia innowacyjna dla UE” (COM(2006)0502) oraz rezolucję Parlamentu Europejskiego z dnia 24 maja 2007 r. ⁽³⁾,
 - uwzględniając dokument roboczy służb Komisji z dnia 23 lutego 2007 r. pt. „Przewodnik po innowacyjnych rozwiązaniach w zamówieniach publicznych: 10 elementów dobrej praktyki” (SEC(2007)0280),
 - uwzględniając sprawozdanie Niezależnej Grupy Ekspertów w dziedzinie badań i rozwoju oraz innowacji pt. „Tworzenie innowacyjnej Europy” ⁽⁴⁾ (sprawozdanie Esko Aho),
 - uwzględniając opinię Komitetu Regionów w sprawie zamówień przedkomercyjnych: wspieranie innowacyjności w celu zapewnienia trwałości i wysokiej jakości usług publicznych w Europie ⁽⁵⁾,
 - uwzględniając art. 45 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Rynku Wewnętrznego i Ochrony Konsumentów oraz opinie Komisji Przemysłu, Badań Naukowych i Energii, jak również Komisji Prawnej (A6-0018/2009),
- A. mając na uwadze, że w strategii lizbońskiej wzywa się państwa członkowskie do zwiększenia inwestycji na badania i rozwój do 3% PKB, co stanowi kluczowe zobowiązanie na rzecz innowacji i gospodarki opartej na wiedzy,
- B. mając na uwadze, że w sprawozdaniu Esko Aho określono zamówienia publiczne jako strategiczny instrument służący osiągnięciu tego celu,

⁽¹⁾ Dz.U. L 134, z 30.4.2004, s. 1.⁽²⁾ Dz.U. C 91 z 12.4.2008, s. 4.⁽³⁾ Dz.U. C 102 E z 24.4.2008, s. 455.⁽⁴⁾ http://ec.europa.eu/invest-in-research/action/2006_ahogroup_en.htm⁽⁵⁾ Dz.U. C 325 z 19.12.08, s. 44.

Wtorek, 3 lutego 2009 r.

- C. mając na uwadze, że Komisja oraz państwa członkowskie muszą wspomagać rozwój wiedzy, wymaganej, by jak najlepiej wykorzystać zalecenia zawarte w komunikacie Komisji,
- D. mając na uwadze, że Komisja nie dysponuje obecnie instrumentami mającymi na celu promowanie projektów pilotażowych w zakresie zamówień przedkomercyjnych oraz że inicjatywa w tej kwestii należy wyłącznie do państw członkowskich,
1. z zadowoleniem przyjmuje komunikat Komisji oraz wspiera proponowany model zamówień przedkomercyjnych oparty na podziale ryzyka i korzyści jako jedną z sił napędowych innowacji;
 2. popiera sprawozdanie Esko Aho, a w szczególności pogląd, że państwa członkowskie powinny stosować zamówienia publiczne w celu zwiększenia zapotrzebowania na towary innowacyjne, jednocześnie podnosząc jakość i dostępność usług publicznych;
 3. zauważa, że pomimo istnienia licznych europejskich programów badawczych ich wyniki nie zostały dotychczas wykorzystane przez władze publiczne w zamówieniach publicznych;
 4. odnotowuje uwagę poświęconą zamówieniom przedkomercyjnym, zwłaszcza w Stanach Zjednoczonych, Chinach i Japonii, które to kraje aktywnie wykorzystują ten potencjał poprzez szereg instrumentów polityki publicznej, takich jak projekt Defence Acquisitions Performance Assessment (DAPA) w Stanach Zjednoczonych;
 5. jest zdania, że zamówienia przedkomercyjne stanowią niedostatecznie wykorzystywaną siłę napędową dla wzrostu sterowanego przez innowacje w UE, cechując się znacznym potencjałem w zakresie realizacji łatwo dostępnych usług publicznych wysokiej jakości, np. opieki zdrowotnej czy transportu, a także w zakresie podejmowania wyzwań społecznych, jakimi są zmiana klimatu, zrównoważone źródła energii i starzenie się populacji;
 6. wyraża ubolewanie, że wiele organów publicznych nie ma świadomości tego, jaki potencjał wykazują zamówienia przedkomercyjne oraz nie działa jeszcze jak „inteligentni klienci”;
 7. jest zdania, że optymalne korzyści z niniejszej inicjatywy zostaną osiągnięte, jeśli organy zamawiające uwzględnią innowację jako jeden z celów ich programu zamówień;
 8. zauważa, że zamówienia przedkomercyjne można stosować w ramach istniejących ram prawnych określonych przez dyrektywę 2004/17/WE oraz 2004/18/WE, z zakresu których wykluczone są usługi badawczo-rozwojowe ⁽¹⁾, pod warunkiem że całość wynagrodzenia za świadczone usługi wypłaca instytucja zamawiająca i korzyści z tych usług przypadają wyłącznie tej instytucji;
 9. apeluje, by państwa członkowskie zbadały ustawodawstwo krajowe, aby sprawdzić, czy władze publiczne nie są ograniczane w dokonywaniu zamówień przedkomercyjnych przez nieistniejące, nieprawidłowe czy też niepotrzebnie skomplikowane przepisy transpozycyjne dotyczące właściwych odstępstw bądź też zbędnie rozbudowane krajowe wymogi w zakresie przetargów czy modele składania zamówień;
 10. Pomimo odrębnego podejścia, podjętego w przypadku zamówień przedkomercyjnych, zauważa, że dobre zasady zamówień powinny wciąż być stosowane, a w szczególności przejrzystość i konkurencyjność, dla zagwarantowania, że zintegrowane zamówienia końcowe odpowiadają potrzebom konsumenta;

⁽¹⁾ Art. 16 lit. f) dyrektywy 2004/18/WE oraz art. 24 lit. e) dyrektywy 2004/17/WE.

Wtorek, 3 lutego 2009 r.

11. z zadowoleniem przyjmuje komunikat Komisji, który zawiera potencjalną podstawę koncepcyjną dla zamówień przedkomercyjnych i sposoby wdrażania ich, chociaż uważa, że istnieją pewne luki w zakresie konkretnego stosowania zaproponowanego postępowania, szczególnie na szczeblu lokalnym i regionalnym;
12. uważa, że – w odniesieniu do władz lokalnych i regionalnych – nadal nie ma dostatecznych informacji na temat wciąż istniejących przeszkód na drodze ku konkretyzacji zastosowania zamówień przedkomercyjnych na rzecz promowania rozwiązań prawdziwie innowacyjnych i użytecznych dla ludności;
13. wzywa Komisję i państwa członkowskie do współpracy w celu dopilnowania, by organy zamawiające na szczeblu lokalnym i regionalnym oraz inne organy nienależące do administracji centralnej rozwijały wymaganą wiedzę, aby wdrażać innowacyjne zamówienia;
14. nalega na Komisję i państwa członkowskie by przekazały zamawiającym władzom lokalnym i regionalnym wytyczne i instrumenty szkoleniowe pokazujące, w jaki sposób można wykorzystywać zamówienia przedkomercyjne w dziedzinie badań i rozwoju;
15. z zadowoleniem przyjmuje w związku z tym inicjatywę Komisji polegającą na finansowaniu wymiany dobrych praktyk oraz szkoleń w zakresie zamówień przedkomercyjnych w kontekście programu prac na 2009 r. siódmego programu ramowego;
16. pochwala wyżej wspomniany dokument roboczy służb Komisji dotyczący 10 elementów dobrej praktyki w zakresie innowacyjnych rozwiązań w zamówieniach publicznych oraz z zadowoleniem przyjmuje szersze działania Pro Inno Europe na rzecz innowacji; wzywa Komisję do sporządzenia podobnego przewodnika po najlepszych praktykach dotyczących zamówień przedkomercyjnych;
17. jest zdania, że zamówienia przedkomercyjne mają wielki potencjał, będąc dalszym krokiem w kierunku utrwalania innowacyjnych zamówień, jednakże uznaje potrzebę wykształcania specjalistycznych umiejętności w zakresie zamówień oraz potrzebę sponsorowania przez państwa członkowskie – na zasadzie partnerstwa z przedsiębiorstwami, uczelniami i centrami szkoleń – działalności szkoleniowej w celu rozwijania narzędzi zarządczych;
18. wzywa właściwe dyrekcje generalne Komisji do wzajemnej współpracy przy przygotowaniu kompletnego, łatwego do zrozumienia, ale prawnie nie do zakwestionowania przewodnika we wszystkich językach urzędowych, z konkretnymi przykładami pokazującymi, w jaki sposób właściwie stosować w praktyce odpowiednie zasady prawne, w szczególności na użytek małych i średnich przedsiębiorstw (MŚP) oraz instytucji zamawiających;
19. nalega, by Komisja przedstawiła w przewodniku w szczególności praktyczne przykłady podziału ryzyka/korzyści zgodnie z warunkami rynkowymi; uważa ponadto, że należy nadać prawa własności intelektualnej przedsiębiorstwom uczestniczącym w zamówieniach przedkomercyjnych, jako że USA i Japonia pracują w oparciu o ten model, co zachęca liczne przedsiębiorstwa do zaangażowania się w procedury zamówień przedkomercyjnych;
20. odnotowuje w szczególności znaczenie, jakie dla skuteczności zamówień przedkomercyjnych przedstawia rozwijanie podziału ryzyka i korzyści na warunkach rynkowych oraz przekazanie praw własności intelektualnej przedsiębiorstwom uczestniczącym w zamówieniach przedkomercyjnych;

Wtorek, 3 lutego 2009 r.

21. wzywa państwa członkowskie i Komisję do wskazania w zestawie polityk dotyczących innowacji wyzwań publicznych o charakterze średnioterminowym i długoterminowym, które mogą zostać rozwiązane dzięki rozwiązaniom technologicznym opracowywanym poprzez zamówienia przedkomercyjne; jest zdania, że rozwiązania takie mogłyby obejmować konkursy na projekty oraz fundusze przeznaczone na określone wyzwania, takie jak Driverless Vehicle Challenge w Stanach Zjednoczonych;

22. uważa, że przekazywanie wiedzy między technologicznie innowacyjnymi uniwersytetami, centrami badawczymi i organami zamawiającymi stanowi integralną część skuteczności zamówień komercyjnych;

23. zauważa, że europejskie agencje innowacji, takie jak VINNOVA w Szwecji, Tekes w Finlandii, Senternovem w Holandii czy Innovation Norway, stanowią integralną część procesu przekazywania wiedzy między potencjalnymi klientami i badaczami; rozwijając współpracę między stronami zaangażowanymi w badania naukowe i rozwój, zachęcają one do wykorzystywania zamówień przedkomercyjnych; zachęca zatem państwa członkowskie do zbadania działań wspomnianych agencji jako punktu odniesienia dla ich własnych działań;

24. odnotowuje znaczenie Platform Technologii UE w dostarczaniu ram do określania priorytetów w zakresie badań naukowych i rozwoju oraz w łączeniu innowacji, które już są gotowe do eksploatacji, z potrzebami potencjalnych klientów; zauważa także, że Platformy Technologii mogą udostępniać wczesne rozwiązania rynkowe nowych technologii na potrzeby władz publicznych; wzywa zatem Komisję do zapewnienia lepszego wykorzystania Platform Technologii w zakresie zamówień przedkomercyjnych;

25. z zadowoleniem przyjmuje zaproponowaną przez Komisję inicjatywę rynków pionierskich dla Europy (LMI) jako silny katalizator dla stosowania zamówień przedkomercyjnych na rzecz innowacji, mając na względzie rozwój kluczowych rynków skali, odnotowując w szczególności inicjatywę polegającą na ustanowieniu sieci ds. zamówień publicznych wspierających LMI;

26. z zadowoleniem przyjmuje starania Komisji mające na celu poprawę dostępu unijnych MŚP do zamówień publicznych, realizowane za pomocą Europejskiego kodeksu najlepszych praktyk zawartego w programie „Small Business Act” dla Europy;

27. z zadowoleniem przyjmuje dostarczone przez Komisję wyjaśnienie, że zamówienia przedkomercyjne mogą być realizowane przez organy zamawiające na wszystkich etapach opracowywania i umieszczania nowego produktu czy usługi na rynku, nie tylko w odniesieniu do badań podstawowych; zauważa, że takie wszechstronne podejście zwiększa dostęp MŚP do zamówień publicznych;

28. pochwala propozycję Komisji dotyczącą wyjaśnienia roli władz publicznych w rozwijaniu badań naukowych i rozwoju oraz w stymulowaniu innowacji poprzez działania związane z zamówieniami; podkreśla, że strategię polityczne państw członkowskich w zakresie zamówień nie powinny być zbyt normatywne, gdyż zamówienia przedkomercyjne mogą być praktycznie organizowane na różne sposoby, by odpowiadać szczegółowym projektom i potrzebom, nie tracąc zgodności z zasadami wspólnotowymi;

29. uważa za istotne pojęcie zamówień przedkomercyjnych, ale obawia się, że nie będzie ono atrakcyjne dla małych i średnich przedsiębiorstw, chyba że ich funkcjonowanie będzie jasne, w szczególności w kontekście transgranicznym; wskazuje, że kluczowa zasada zamówień przedkomercyjnych, a mianowicie fakt, że organy publiczne nie zachowują wszystkich korzyści wynikających z badań i rozwoju, ale że każde przedsiębiorstwo posiada prawa własności w odniesieniu do nowych pomysłów, których jest autorem, zapewnia pewność prawną oraz ochronę myśli uczestniczących przedsiębiorstw;

Wtorek, 3 lutego 2009 r.

30. uznaje, że MŚP mogą korzystać z zamówień przedkomercyjnych poprzez podział ryzyka (uwzględniając ich bardziej ograniczone możliwości inwestycyjne), stopniowy wzrost (rozmiarów i doświadczenia) na każdym etapie procesu badawczo-rozwojowego oraz usprawniony proces składania zamówień w porównaniu do zamówień tradycyjnych;

31. wzywa Komisję do konsolidacji tych strategii w jedną politykę w zakresie zamówień publicznych, mającą na celu zachęcanie do innowacji poprzez zamówienia publiczne, zamówienia przedkomercyjne, rozwój rynków pionierskich oraz wzrost MŚP dzięki zamówieniom publicznym;

32. jest zdania, że w ramach skonsolidowanej strategii mającej na celu promowanie innowacji dzięki zamówieniom przedkomercyjnym, kampanie publiczne przyczynią się do powstania lepszego klimatu, w którym organy zamawiające będą mogły więcej inwestować w działalność na rzecz innowacji charakteryzującą się dłuższym okresem zwrotu z inwestycji; wspiera w tym kontekście możliwości łączenia w sieci władz publicznych na szczeblu lokalnym, regionalnym i krajowym z uwagi na realizację zamówień przedkomercyjnych;

33. uważa, że zamówienia przedkomercyjne mogą być jeszcze bardziej skuteczne, jeżeli istnieć będą wystarczające zachęty dla władz publicznych do zaistnienia na rynkach badań naukowych i rozwoju oraz dla dostawców do angażowania się w projekty rządowe; zauważa w związku z tym, że zachęty finansowe są wyjątkowo ważne przy wykorzystywaniu zamówień przedkomercyjnych i że już istnieją w niektórych państwach członkowskich, w których do 50% kosztów pierwszego zamówienia przedkomercyjnego może być wyrównywanych przez organ władzy centralnej;

34. jest zdania, że w programach wspólnotowych mających na celu stymulowanie innowacyjności należy wziąć pod uwagę zachęty finansowe dla władz publicznych w całej UE, skłaniające do wspólnego realizowania zamówień przedkomercyjnych dotyczących technologii innowacyjnych na rynkach pionierskich oraz innych obszarów leżących we wspólnym interesie europejskim;

35. zauważa, że takie pilotażowe programy Wspólnoty podlegałyby automatycznemu przeglądowi realizowanemu przez Komisję, korzystałyby one także z szeroko rozpowszechnianych informacji na temat praktycznych doświadczeń i klauzul umownych, które umożliwiłyby zamawiającym korzystanie z odpowiednich wzorów; wzory takie mogłyby również zostać włączone do przewodnika po najlepszych praktykach;

36. stwierdza zapotrzebowanie na europejski projekt pilotażowy w kontekście zamówień przedkomercyjnych w celu pokazania na przykładzie sposobu wdrażania, który zapewnia maksymalną pewność prawną i ochronę dla przedsiębiorstw, w szczególności dla małych i średnich, które z definicji stanowią najsłabsze ogniwa w stosunku do instytucji zamawiających i dużych przedsiębiorstw zazwyczaj zaangażowanych w zamówienia publiczne;

37. odnotowuje, że wzmocnienie zamówień publicznych jest jednym z wielu sposobów, dzięki którym państwa członkowskie mogą zwiększyć swój udział w innowacji i badaniach; wzywa zatem państwa członkowskie do promowania innowacji poprzez włączanie wszystkich zainteresowanych stron, w tym uniwersytetów, instytutów badawczych i innych organów zajmujących się promowaniem rozwoju gospodarczego, tak aby silniej zaangażować władze publiczne w przedsiębiorczość opartą na innowacyjności; uważa, że zobowiązanie to powinno zostać zawarte w spójnej strategii na rzecz badań naukowych, innowacji i rozwoju;

38. zaleca Komisji i państwom członkowskim, aby - z uwagi na promowanie zasady konkurencji - wspierały stosowanie elektronicznych systemów zamówień i sprawnie przebiegających procedur w celu ułatwienia procesu zamówień przedkomercyjnych;

39. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie oraz Komisji.

Wtorek, 3 lutego 2009 r.

Drugi strategiczny przegląd energetyczny

P6_TA(2009)0038

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 3 lutego 2009 r. w sprawie drugiego strategicznego przeglądu energetycznego (2008/2239(INI))

(2010/C 67 E/04)

Parlament Europejski,

- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 13 listopada 2008 r. zatytułowany „Drugi strategiczny przegląd sytuacji energetycznej – plan działania dotyczący bezpieczeństwa energetycznego i solidarności energetycznej UE” (COM(2008)0781) („komunikat w sprawie drugiego strategicznego przeglądu sytuacji energetycznej”),
- uwzględniając zieloną księgę Komisji z dnia 13 listopada 2008 r. zatytułowaną „W kierunku bezpiecznej, zrównoważonej i konkurencyjnej europejskiej sieci energetycznej” (COM(2008)0782),
- uwzględniając sprawozdanie Komisji z dnia 13 listopada 2008 r. w sprawie wdrożenia programu dotyczącego transeuropejskich sieci energetycznych w okresie 2002-2006 (COM(2008)0770),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 13 listopada 2008 r. w sprawie dyrektywy 2004/67/WE z dnia 26 kwietnia 2004 r. dotyczącej środków zapewniających bezpieczeństwo dostaw gazu ziemnego (COM(2008)0769),
- uwzględniając wniosek Komisji z dnia 13 listopada 2008 r. dotyczący dyrektywy Rady nakładającej na państwa członkowskie obowiązek utrzymywania minimalnych zapasów ropy naftowej lub produktów naftowych (COM(2008)0775),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 13 listopada 2008 r. zatytułowany „Efektywność energetyczna: realizacja celu 20 procent” (COM(2008)0772),
- uwzględniając wniosek Komisji z dnia 13 listopada 2008 r. dotyczący dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie charakterystyki energetycznej budynków (przekształcenie) (COM(2008)0780),
- uwzględniając wniosek Komisji z dnia 13 listopada 2008 r. dotyczący dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie wskazania poprzez etykietowanie oraz standardowe informacje o produkcie zużycia energii oraz innych zasobów przez produkty związane z energią (przekształcenie) (COM(2008)0778),
- uwzględniając wniosek Komisji z dnia 13 listopada 2008 r. dotyczący dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie oznakowania opon pod kątem efektywności paliwowej i innych zasadniczych parametrów (COM(2008)0779),
- uwzględniając wniosek Komisji z dnia 26 listopada 2008 r. dotyczący dyrektywy Rady ustanawiającej wspólnotowe ramy bezpieczeństwa jądrowego (COM(2008)0790),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 13 listopada 2008 r. zatytułowany „Większe oszczędności energii w Europie dzięki skojarzonemu wytwarzaniu energii elektrycznej i ciepła” (COM(2008)0771),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 13 listopada 2008 r. zatytułowany „Morska energia wiatrowa: działania niezbędne do realizacji celów polityki energetycznej w perspektywie roku 2020 i dalszej” (COM(2008)0768),

Wtorek, 3 lutego 2009 r.

- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 13 listopada 2008 r. zatytułowany „Aktualizacja przykładowego programu energetyki jądrowej w kontekście drugiego strategicznego przeglądu sytuacji energetycznej” (COM(2008)0776),
- uwzględniając komunikat Komisji z 10 stycznia 2007 r. zatytułowany „Ograniczenie globalnego ocieplenia do 2°C w perspektywie roku 2020 i dalszej” (COM(2007)0002),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 23 stycznia 2008 r. pt. „20 i 20 do 2020 r. – szansa Europy na przeciwdziałanie zmianom klimatycznym” (COM(2008)0030),
- uwzględniając wniosek Komisji z 23 stycznia 2008 r. dotyczący dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych (COM(2008)0019),
- uwzględniając komunikat Komisji z 26 listopada 2008 r. zatytułowany „Europejski plan naprawy gospodarczej” (COM(2008)0800),
- uwzględniając stanowisko z dnia 4 kwietnia 2006 r. dotyczące wspólnego stanowiska Rady w celu przyjęcia decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającej wytyczne dla transeuropejskich sieci energetycznych oraz uchylającej decyzję 96/391/WE i decyzję nr 1229/2003/WE ⁽¹⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 10 maja 2007 r. w sprawie Euratomu – bilans 50 lat europejskiej polityki w dziedzinie energii jądrowej ⁽²⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 25 września 2007 r. w sprawie mapy drogowej na rzecz odnawialnej energii w Europie ⁽³⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 26 września 2007 r. w sprawie wspólnej europejskiej polityki zagranicznej w dziedzinie energetyki ⁽⁴⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 24 października 2007 r. w sprawie konwencjonalnych źródeł energii i technologii wytwarzania energii ⁽⁵⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 31 stycznia 2008 r. w sprawie planu działania na rzecz racjonalizacji zużycia energii: sposoby wykorzystania potencjału ⁽⁶⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 13 marca 2008 r. w sprawie Globalnego Funduszu Efektywności Energetycznej oraz Energii Odnawialnej ⁽⁷⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 9 lipca 2008 r. w sprawie europejskiego strategicznego planu w dziedzinie technologii energetycznych ⁽⁸⁾,

⁽¹⁾ Dz.U. C 293 E z 2.12.2006, s. 114.

⁽²⁾ Dz.U. C 76 E z 27.3.2008, s. 114.

⁽³⁾ Dz.U. C 219 E z 28.8.2008, s. 82.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 219 E z 28.8.2008, s. 206.

⁽⁵⁾ Dz.U. C 263 E z 16.10.2008, s. 424.

⁽⁶⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2008)0033.

⁽⁷⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2008)0096.

⁽⁸⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2008)0354.

Wtorek, 3 lutego 2009 r.

- uwzględniając stanowisko z dnia 18 czerwca 2008 r. w sprawie wniosku dotyczącego dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającej dyrektywę 2003/54/WE dotyczącą wspólnych zasad rynku wewnętrznego energii elektrycznej ⁽¹⁾,
- uwzględniając stanowisko z dnia 9 lipca 2008 r. w sprawie wniosku dotyczącego dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającej dyrektywę 2003/55/WE dotyczącą wspólnych zasad rynku wewnętrznego gazu ziemnego ⁽²⁾,
- uwzględniając stanowisko z dnia 18 czerwca 2008 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 1228/2003 w sprawie warunków dostępu do sieci w odniesieniu do transgranicznej wymiany energii elektrycznej ⁽³⁾,
- uwzględniając stanowisko z dnia 9 lipca 2008 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 1775/2005 w sprawie warunków dostępu do sieci przesyłowych gazu ziemnego ⁽⁴⁾,
- uwzględniając stanowisko z dnia 18 czerwca 2008 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającego Agencję ds. Współpracy Organów Regulacji Energetyki ⁽⁵⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 18 listopada 2008 r. w sprawie wspierania podejmowania na wczesnym etapie działań demonstracyjnych w dziedzinie zrównoważonej produkcji energii elektrycznej z paliw kopalnych ⁽⁶⁾,
- uwzględniając konkluzje prezydencji przyjęte na posiedzeniu Rady Europejskiej w dniach 8 i 9 marca 2007 r.,
- uwzględniając konkluzje prezydencji przyjęte na posiedzeniu Rady Europejskiej w dniach 13 i 14 marca 2008 r.,
- uwzględniając konkluzje prezydencji przyjęte na posiedzeniu Rady Europejskiej w dniach 15 i 16 października 2008 r.,
- uwzględniając art. 45 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Przemysłu, Badań Naukowych i Energii oraz opinię Komisji Spraw Zagranicznych (A6-0013/2009),
- A. mając na uwadze, że europejska polityka energetyczna powinna dążyć do nierozłącznego osiągnięcia trzech zasadniczych i równie ważnych celów, a mianowicie bezpieczeństwa dostaw i solidarności między państwami członkowskimi, przeciwdziałania zmianom klimatu, m.in. silnego zaangażowania we wdrażanie celów własnych UE, oraz konkurencyjności,
- B. mając na uwadze, że całkowita zmiana paradygmatu w polityce energetycznej jest niezbędna do osiągnięcia ww. trzech głównych celów, a jednocześnie przyniesie ona rozwiązanie uwzględniające kwestie społeczne, środowiskowe, gospodarcze i związane z zatrudnieniem,
- C. mając na uwadze, że zależność Unii od konwencjonalnych źródeł energii oraz od ograniczonej liczby producentów energii stanowi poważne zagrożenie dla stabilności, dobrej koniunktury oraz bezpieczeństwa dostaw,
- D. mając na uwadze, że zwiększanie efektywności energetycznej musi odgrywać kluczową rolę w ograniczaniu zależności od importu energii, zwiększaniu konkurencyjności i przeciwdziałaniu zmianom klimatycznym,

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2008)0294.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2008)0347.

⁽³⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2008)0295.

⁽⁴⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2008)0346.

⁽⁵⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2008)0296.

⁽⁶⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2008)0545.

Wtorek, 3 lutego 2009 r.

- E. mając na uwadze, że obecnie zapotrzebowanie Unii na energię wciąż rośnie w większości sektorów, a potencjał w zakresie efektywności energetycznej pozostaje w dużej mierze niewykorzystany,
- F. mając na uwadze, że Unia importuje obecnie 50% zużywanej przez nią energii, oraz że proporcje te mogą osiągnąć 70% w 2030 r.,
- G. mając na uwadze, że zagrożenia bezpieczeństwa dostaw w Unii są zwiększane przez brak wizji w odniesieniu do gospodarki opartej na działaniach ukierunkowanych na zmniejszanie zużycia energii poprzez wpływanie na zachowania użytkowników oraz niski poziom inwestycji, zwłaszcza na szczeblach lokalnym i regionalnym, co we wszystkich sektorach energii i sektorach powiązanych powoduje, że zdolności są napięte, a nawet niewystarczające, skąd konieczność odnowienia elektrowni do 2030 r., przy szacunkowym koszcie inwestycji opiewającym na 900 miliardów euro,
- H. mając na uwadze, że coraz niższe ceny ropy naftowej i gazu mają negatywny wpływ na planowane inwestycje, co prowadzi do konieczności wspierania wszystkich głównych projektów infrastrukturalnych, które przyczyniają się do importu znacznych ilości gazu do Europy, dywersyfikacji źródeł i dróg przesyłowych oraz unikania zagrożeń związanych z tranzytem,
- I. mając na uwadze, że panujący kryzys gospodarczy dodatkowo utrudnia inwestycje w infrastrukturę energetyczną,
- J. mając na uwadze, że pomimo iż scenariusz Komisji przewiduje zmniejszenie zapotrzebowania na konwencjonalne źródła energii w ciągu kolejnych dwóch dekad, Europa musi wspierać wszystkie planowane inwestycje w nową infrastrukturę przeznaczoną do importu energii; mając na uwadze, że zagwarantuje to bezpieczne przejście do nowego europejskiego systemu energetycznego, którego wprowadzenie planuje się do roku 2020,
- K. mając na uwadze, że od 2030 r. w celu złagodzenia poważnego zagrożenia niedoboru energii pochodzącej z paliw kopalnych w skali światowej Unia będzie musiała rozwinąć i zaplanować nowe, konkurencyjne, zrównoważone technologie energetyczne o niskiej emisji CO₂, przy jednoczesnym znacznym zmniejszeniu własnego zużycia energii,
- L. mając na uwadze, że Unia musi bezzwłocznie rozpocząć poważne inwestycje sieciowe i utworzyć wewnętrzny rynek energii oraz że należy zachęcać do prowadzenia dalekosiężnych inicjatyw, takich jak stworzenie operatora europejskiego systemu przesyłowego czy jednolitej europejskiej sieci gazu,
- M. mając na uwadze, że sektor energii i inwestycje w infrastrukturę energetyczną wymagają stabilnych ram regulacyjnych oraz bliższej współpracy między krajowymi regulatorami,
- N. mając na uwadze, że tworzenie sieci energetycznych ma podstawowe znaczenie dla zwiększania bezpieczeństwa dostaw, które musi wyraźnie stanowić jeden z europejskich priorytetów w zakresie polityki energetycznej,
- O. mając na uwadze, że sektory energii elektrycznej i gazu wymagają stabilnych i przewidywalnych ram regulacyjnych, co powoduje konieczność przyznania szerokich uprawnień Agencji ds. Współpracy Organów Regulacji Energetyki (ACER), żeby przyczynić się do harmonizacji krajowych ram regulacyjnych oraz do uniknięcia niepewności, jaką może powodować procedura komitologii,
- P. mając na uwadze, że aby przyczynić się do osiągnięcia celów z zakresu bezpieczeństwa dostaw, należy wykorzystać konwencjonalne zasoby własne Unii w tych państwach członkowskich, w których są one dostępne, zachowując zgodność z krajowym i wspólnotowym prawodawstwem z zakresu ochrony środowiska naturalnego,

Wtorek, 3 lutego 2009 r.

1. wzywa państwa członkowskie do uznania strategicznej analizy polityki energetycznej za podstawę wdrożenia polityki energetycznej dla Europy oraz stworzenia ambitnego planu działania na lata 2010-2012;
2. potwierdza trzy wyznaczone na 2020 r. cele, którymi są: zmniejszenie o 20% emisji gazów cieplarnianych lub o 30% w przypadku międzynarodowego porozumienia, zmniejszenie przynajmniej o 20% zużycia energii oraz osiągnięcie przynajmniej 20% udziału energii odnawialnej w końcowym zużyciu energii; zachęca Unię Europejską i państwa członkowskie do osiągnięcia poziomu najbardziej efektywnej energetycznie gospodarki w celu aktywnego przyczynienia się do osiągnięcia celu 2°C w zakresie zmian klimatycznych; wzywa Unię Europejską i państwa członkowskie do zmniejszenia emisji gazów cieplarnianych o co najmniej 80% do 2050 r.; wzywa Komisję do określenia, w ramach konsultacji z zainteresowanymi stronami, możliwych scenariuszy energetycznych, przedstawiających sposoby osiągnięcia tych celów oraz określających leżące u podłoża hipotezy techniczne i gospodarcze;
3. jest głęboko przekonany, że zmniejszenie zużycia energii jest absolutnym priorytetem, który pozwoli przyczynić się do realizacji celów zrównoważonego rozwoju, innowacji, tworzenia nowych miejsc pracy i konkurencyjności, a także jest skutecznym i niedrogim środkiem zwiększenia bezpieczeństwa energetycznego;
4. wzywa Komisję i państwa członkowskie do nadania celowi 20%-owych oszczędności energii do 2020 r. charakteru prawnie wiążącego dla państw członkowskich oraz do przedstawienia i wdrożenia spójnych środków gwarantujących osiągnięcie tego celu;
5. wzywa Unię Europejską i państwa członkowskie do przyjęcia celów w postaci zwiększenia o 35% efektywności energetycznej oraz 60%-owego udziału energii odnawialnej do 2050 r.;
6. wzywa Komisję do wspierania wszystkich planowanych inwestycji w nową infrastrukturę przeznaczoną do importu energii oraz w technologie w zakresie energii odnawialnej w celu sprostania malejącym cenom ropy naftowej i gazu, które mają negatywny wpływ na planowane inwestycje;

Europejska polityka energetyczna

7. w związku z rosnącym zagrożeniem bezpieczeństwa energetycznego Unii Europejskiej, wzywa państwa członkowskie do przemawiania jednym głosem; zauważa, że obecnie postępują one w sposób sprzeczny z tymi aspiracjami; uważa za bezwzględnie konieczne, zarówno w imię bezpieczeństwa dostaw, solidarności, jak i skuteczności negocjacji mających na celu określenie międzynarodowych ram regulacyjnych, aby Komisja zaproponowała Parlamentowi i Radzie opracowanie europejskiej polityki energetycznej z odpowiednim uwzględnieniem właściwych uprawnień Unii Europejskiej i państw członkowskich: stosunków międzynarodowych, wydajności energetycznej, przeciwdziałania zmianom klimatu, dalszego rozwoju rynku wewnętrznego, negocjacji traktatów międzynarodowych, przewidywań i dialogu z producentami oraz krajami tranzytowymi, badań w dziedzinie energetyki oraz dywersyfikacji dostaw energii;
8. wzywa Komisję do wspierania określania jednolitego europejskiego stanowiska wobec producentów z krajów trzecich poprzez tworzenie korzystnej dla wszystkich, wzajemnej zależności oraz do wspierania wzmocnienia siły handlowej przedsiębiorstw UE wobec przedsiębiorstw państwowych z krajów trzecich;
9. uważa, że solidarność w zakresie energetyki powinna stać się zasadniczą kwestią europejską na szczeblu europejskim i dwustronnym, oraz że szkody w zakresie dostaw energii poniesione przez jedno państwo członkowskie wpływają na całą Unię Europejską;

Wtorek, 3 lutego 2009 r.

10. podkreśla znaczenie lokalnych inicjatyw na rzecz zwalczania zmian klimatycznych; popiera środki mające na celu promowanie efektywności energetycznej oraz energii ze źródeł odnawialnych, takie jak programy finansowania objęte polityką spójności, polityka podatkowa uwzględniająca ochronę środowiska lub „porozumienie między burmistrzami”, oraz popiera ideę „porozumienia wysp” w rozpowszechnianie najlepszych praktyk i rozwoju wysokowydajnych i opartych na energii odnawialnej społeczności i miast;
11. jest przekonany, że odpowiednia europejska polityka energetyczna musi opierać się na zrównoważonym koszyku energetycznym, bazującym na wykorzystaniu niewęglowych źródeł energii, paliwach kopalnych o najniższych emisjach oraz nowych technologiach, które w znacznym stopniu ograniczają emisje gazów cieplarnianych pochodzących z paliw kopalnych;
12. sądzi, że państwa członkowskie powinny opracować krajowe strategie celem rozwiązania problemu ubóstwa energetycznego na własnym terytorium;
13. uważa, że podział zadań między przedsiębiorstwa a decydentów politycznych, zgodnie z którym przedsiębiorstwa ponoszą odpowiedzialność za bezpieczeństwo dostaw, ma potwierdzoną wartość i w związku z tym z zasady powinien zostać zachowany; w świetle coraz trudniejszego światowego otoczenia wzywa decydentów politycznych do przyjmowania w przyszłości większej liczby środków towarzyszących w odniesieniu do działań biznesowych;
14. przypomina zobowiązania państw członkowskich w zakresie zwalczania zmian klimatycznych oraz zachowania solidarności w czasach kryzysu energetycznego przyjęte poprzez podpisanie Traktatu z Lizbony;
15. uważa, że ratyfikacja traktatu lizbońskiego bardziej wzmocni wszelkie starania na rzecz ustanowienia wspólnej europejskiej polityki energetycznej;

Bezpieczeństwo dostaw

16. z zadowoleniem przyjmuje plan działania na rzecz bezpieczeństwa energetycznego i solidarności w Unii Europejskiej;

Wspieranie infrastruktury niezbędnych dla zaspokojenia potrzeb UE

17. zauważa bardzo duże opóźnienie w budowie priorytetowych sieci oraz przesyłowych sieci energii mających znacznie europejskie; podkreśla, że niskie inwestycje spowalniają prawidłowe funkcjonowanie rynku wewnętrznego oraz fakt, że we wszystkich sektorach energii zdolności są napięte, a nawet niewystarczające; zauważa również, że przemysł tylko częściowo odpowiada za tę sytuację, oraz wzywa państwa członkowskie, żeby w większym stopniu uświadamiały swoich obywateli, w szczególności informując ich o potrzebach w zakresie nowej infrastruktury i projektach związanych z produkcją energii; w związku z tym wzywa krajowe władze regulacyjne do podjęcia wszelkich działań, jakie mogą one podjąć w swoim obszarze decyzyjnym, w celu przyspieszenia inwestycji;
18. zauważa, że nowa fala inwestycji musi być ukierunkowana na przyszłość i uwzględniać zmianę sposobu zużywania i produkowania energii, a także że zdecentralizowane systemy energetyczne muszą zostać dopasowane do znacznych odnawialnych źródeł energii;
19. zauważa, że Rada Europejska ustanowiła cel w zakresie osiągnięcia zdolności wzajemnych połączeń systemów gazu i energii elektrycznej pomiędzy państwami członkowskimi na poziomie 10%;
20. z zadowoleniem odnosi się do projektu zwiększenia europejskich środków finansowych na inwestycje w sieci; z zainteresowaniem odnotowuje wniosek Komisji dotyczący przeznaczenia w ramach Europejskiego planu naprawy gospodarczej na 2008 r. 5 mld euro z niewykorzystanych budżetów na okres 2008/2009 przede wszystkim na nowe połączenia energetyczne; domaga się pełnego zaangażowania w proces decyzyjny w zakresie ustalania ostatecznej listy projektów; uważa, że Europejski Bank Inwestycyjny powinien odgrywać bardziej znaczącą rolę w zapewnianiu finansowania projektów w zakresie efektywności energetycznej, odnawialnych źródeł energii oraz badań i rozwoju;

Wtorek, 3 lutego 2009 r.

21. wzywa Komisję i państwa członkowskie do aktywnego działania na rzecz zwiększenia liczby operatorów na rynku energetycznym, a zwłaszcza do przyjęcia środków na rzecz promowania produkcji energii przez małe i średnie przedsiębiorstwa (MŚP) oraz ich wejścia na rynek;
22. podkreśla znaczenie rozbudowy wzajemnych połączeń gazowych i elektrycznych, przebiegających przez Europę Środkową oraz Południowo-Wschodnią na osi Północ-Południe, i przypomina, że sieci w regionie Morza Bałtyckiego powinny być rozbudowywane i integrowane z siecią zachodnioeuropejską; podkreśla konieczność nadania szczególnej uwagi opracowaniu w 2009 r. planu bałtyckich połączeń międzysieciowych, obejmującego gaz, energię elektryczną oraz magazynowanie; popiera również budowę wzajemnych połączeń z wyspami oraz oddalonymi i odizolowanymi regionami w Unii Europejskiej;
23. z tych samych względów nalega na rozbudowę wzajemnych połączeń z Europą Południowo-Zachodnią, zwłaszcza z Półwyspu Iberyjskiego do Francji północnej;
24. przypomina, że transgraniczne połączenia już istnieją między różnymi krajami; zauważa, że inicjatywy regionalne, takie jak Forum Pięciostronne, pozwoliły opracować użyteczne, praktyczne rozwiązania zwiększające integrację rynku wewnętrznego; zachęca podmioty odpowiedzialne za te inicjatywy do kontynuowania ich udanej pracy;
25. wzywa Komisję do zaproponowania odpowiednich środków w celu zachęcania do ustanawiania wzajemnych połączeń oraz rozwoju sieci energii elektrycznej, aby umożliwić zoptymalizowaną integrację oraz zrównoważenie wahań produkcji energii odnawialnej na lądzie i na morzu;
26. z zadowoleniem przyjmuje wniosek dotyczący przedłożenia planu w zakresie morskiej sieci na Morzu Północnym w celu wykorzystania jego ogromnego potencjału energii wiatrowej; w związku z tym z zadowoleniem przyjmuje również utworzenie europejskiej supersieci poprzez połączenie infrastruktur sieciowych regionów Morza Północnego, Morza Śródziemnego i Morza Bałtyckiego;
27. wzywa Komisję i państwa członkowskie do zapewnienia odpowiednich uregulowań i umożliwienia wolnego od dyskryminacji dostępu do nowej infrastruktury, np. do północnomorskiej sieci przesyłowej morskiej energii wiatrowej;
28. uważa, że UE musi w sposób zasadniczy i tak szybko, jak to możliwe, kontynuować zwiększanie dywersyfikacji i bezpieczeństwa w dziedzinie źródeł energii; wzywa Komisję i prezydencję czeską do przedstawienia podczas kolejnego posiedzenia Rady Europejskiej nowego, ambitnego i dalekowszeregowego planu dywersyfikacji;
29. wyraża poparcie dla projektów dywersyfikacji źródeł i szlaków zaopatrzenia, w szczególności dla utworzenia południowego korytarza gazowego obejmującego projekty Nabucco, przyłącza gazu Turcja-Grecja-Włochy (TGI) i South Stream; podkreśla potrzebę współpracy z zainteresowanymi krajami, zwłaszcza w regionie Morza Kaspijskiego; uważa, że w perspektywie długoterminowej, o ile pozwoli na to sytuacja polityczna, dostawy z innych krajów z tego regionu, takich jak Uzbekistan i Iran, powinny stanowić dodatkowe poważne źródło zaopatrzenia dla Unii Europejskiej;
30. wyraża również poparcie dla całkowitego wzajemnego połączenia budowy rurociągu łączącego Algierię, Hiszpanię, Francję oraz Europę kontynentalną w ramach projektu Medgaz upatrywanego przez Komisję jako projekt o znaczeniu europejskim w priorytetowym planie połączeń międzysieciowych mającym na celu dalszą dywersyfikację tras dostaw gazu do Europy;
31. zaleca, w świetle zmniejszenia poziomu krajowej produkcji gazu ziemnego i zmiany w koszyku energetycznym w wielu państwach członkowskich, aby wszystkie obecnie planowane projekty infrastrukturalne dotyczące gazu ziemnego i energii elektrycznej zostały bezzwłocznie wdrożone w celu zagwarantowania możliwości ciągłego zaspokajania zapotrzebowania w przyszłości;

Wtorek, 3 lutego 2009 r.

32. uważa, że ważne są stosunki i partnerstwa z kluczowymi dostawcami energii, krajami tranzytowymi oraz krajami pełniącymi rolę konsumentów, i muszą one być zacieśniane; zaznacza jednak, że zacieśnianie tych stosunków i partnerstw w żadnym wypadku nie powinno odbywać się ze szkodą dla wartości leżących u podstaw UE, w szczególności dla poszanowania praw człowieka; w tym kontekście podkreśla, że rozwinięcie zaufania oraz głębszych i prawnie wiążących powiązań pomiędzy Unią Europejską oraz producentami i krajami tranzytowymi powinno iść w parze ze wspieraniem i poszanowaniem demokracji, praw człowieka i zasad państwa prawa; wzywa do opracowania i przyjęcia w tym celu polityki i konkretnych środków;

33. w związku z tym wzywa do zawarcia umowy trójstronnej między UE, Rosją i Ukrainą dotyczącej tranzytu gazu z Rosji do UE w celu zapewnienia bezpieczeństwa dostaw w nadchodzących latach;

34. wzywa Komisję do zwielokrotnienia wysiłków w celu znalezienia rozwiązania dotychczas nierozwiązanych, otwartych kwestii dotyczących warunków przepływu gazu ziemnego przez Turcję przez gazociąg Nabucco;

35. uważa, że wszystkie państwa członkowskie powinny mieć zapewnione, bezpośrednio lub za pośrednictwem innych państw członkowskich (na podstawie mechanizmu solidarnościowego), dostateczne zdolności w zakresie skroplonego gazu ziemnego (LNG), obejmujące zakłady skraplania gazu zlokalizowane w państwach producentach, czy zlokalizowane w UE terminale LNG i instalacje regazyfikacji na statkach transportowych; uważa, że nowe terminale LNG należy uważać za projekty o znaczeniu europejskim z uwagi na ich podstawowy wkład w dywersyfikację dróg przesyłowych;

36. wzywa Komisję do pełnego poparcia inwestycji w zakresie budowy strategicznych urządzeń do magazynowania gazu, jako istotnego elementu europejskiego bezpieczeństwa energetycznego;

37. jest przekonany, że zdolności w zakresie rafinacji ropy naftowej stanowią istotny dodatkowy czynnik w zapewnianiu bezpieczeństwa energetycznego Unii; zauważa, że ważna jest zatem większa przejrzystość w odniesieniu do równowagi popytu i podaży w dziedzinie zdolności rafinacji, wymaganej do zaspokojenia potrzeb Unii, uwzględniająca przede wszystkim obawy związane z dostępnością oleju napędowego w przyszłości;

38. dąży, zgodnie z zasadą europejskiej solidarności energetycznej, do zagwarantowania bezpieczeństwa dostaw oraz bezpieczeństwa energetycznego regionu Morza Bałtyckiego w warunkach recesji gospodarczej;

Rynek wewnętrzny energii elektrycznej

39. wzywa Komisję i państwa członkowskie do określenia strategicznych wytycznych na długi okres, zachęcając prywatne podmioty działające w sektorze przemysłu do udziału we wdrażaniu tych wytycznych, przy zachowaniu równowagi między mechanizmami rynkowymi a przepisami;

40. podkreśla znaczenie, jakie ma utworzenie jasnych i stabilnych ram prawnych poprzez zakończenie negocjacji w sprawie pakietu legislacyjnego dotyczącego wewnętrznego rynku energii elektrycznej przed zakończeniem obecnej kadencji Parlamentu w 2009 r.; popiera utworzenie niezależnej agencji, co przewiduje ww. wniosek Komisji w sprawie rozporządzenia ustanawiającego agencję, posiadającej szerokie i niezależne uprawnienia, w tym uprawnienia w zakresie bezpieczeństwa zaopatrzenia i sieci; zachęca państwa członkowskie do przyspieszenia wdrażania trzeciego pakietu energetycznego, a zwłaszcza do rozpoczęcia wzajemnej współpracy na rzecz wspierania regionalnej i dwustronnej solidarności w celu zagwarantowania bezpieczeństwa dostaw na rynku wewnętrznym;

41. zwraca się do państw członkowskich i Komisji o rozpoczęcie znacznych inwestycji sieciowych i utworzenie wewnętrznego rynku energii poprzez określone dalekosiężne inicjatywy, takie jak stworzenie operatora europejskiego systemu przesyłowego czy jednolitej europejskiej sieci gazu;

Wtorek, 3 lutego 2009 r.

42. wzywa Komisję do wcześniejszego przedstawienia celu rozwijania i ukończenia budowy inteligentnej, wzajemnie połączonej sieci energetycznej do 2020 r. jako ważnego składnika działań podejmowanych, aby osiągnąć cele wyznaczone na 2020 r.;

43. zwraca się do państw członkowskich o opracowanie w drodze współpracy europejskiego strategicznego planu, dotyczącego wieloletniego planowania niezbędnych inwestycji mających na celu zaspokojenie przyszłych potrzeb w zakresie wytwarzania energii, na podstawie badań dotyczących średniookresowych perspektyw w zakresie zapotrzebowania na energię; jest przekonany, że indykatywny plan wieloletni należy także przewidzieć w sektorze gazu, aby ukazać ogólną perspektywę wymogów inwestycyjnych na szczeblu europejskim;

44. wzywa państwa członkowskie oraz odnośne zainteresowane strony, aby konsultowały i koordynowały przyszłe plany transgranicznych inwestycji infrastrukturalnych (sieci, rurociągi, elektrownie itp.) z zainteresowanymi stronami we wszystkich krajach, których mogą dotyczyć planowane inwestycje, w celu jak najlepszego wykorzystania dostępnych zasobów; uważa, że utworzenie na szczeblu europejskim grupy koordynacyjnej ds. infrastruktury pomogłoby w tych działaniach koordynacyjnych i mogłoby stanowić uzupełnienie opracowania dziesięcioletniego planu rozwoju sieci proponowanego w pakiecie poświęconym wewnętrznemu rynkowi energii;

45. podkreśla, że urzeczywistnienie rynku będzie udane tylko wówczas, jeżeli zostaną usunięte przeszkody inwestycyjne i zbudowane fizyczne połączenia wiążące wszystkie państwa w jedną wspólną sieć energetyczną i jeżeli ten rynek pozwoli ostatecznie uniknąć niestabilności cen energii i zapewnić uczciwy rynek wszystkim producentom i sieciom oraz umożliwić integrację nowych producentów energii i technologii energetycznych; podkreśla, że niedawno poddana przeglądowi dyrektywa 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 2003 r. ustanawiająca system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie ⁽¹⁾ reguluje zrozumiałą i przewidywalną ocenę poziomu CO₂;

Stosunki zewnętrzne w dziedzinie energii

46. z zadowoleniem przyjmuje komunikat w sprawie drugiego strategicznego przeglądu sytuacji energetycznej, a zwłaszcza zawarte w nim wnioski dotyczące zagranicznej polityki energetycznej, które są w dużej mierze zgodne z ww. rezolucją z dnia 26 września 2007 r.; wyraża rozczarowanie brakiem szczegółowych wniosków oraz ponownie podkreśla potrzebę dalszego wzmacniania starań Unii na rzecz rozwoju spójnej i skutecznej wspólnej europejskiej polityki zagranicznej w dziedzinie energetyki, w której skoncentrowano by się ponownie na krajach produkujących energię;

47. wzywa Komisję do wsparcia włączenia tzw. „klauzuli bezpieczeństwa energetycznego” do umów handlowych i stowarzyszeniowych oraz umów o partnerstwie i współpracy zawieranych z krajami będącymi producentami energii i krajami jej tranzytu, które to klauzule stanowiłyby kodeks postępowania i zakaz przerw w dostawach wynikających ze sporów handlowych, wyraźnie wskazując środki, jakie należy przyjąć w razie jednostronnej przerwy w dostawach lub w razie jakichkolwiek zmian warunków umowy lub warunków dostaw spowodowanych przez jednego z partnerów;

48. przypomina, że Unia Europejska, nawet mimo pomocy ambitnych i rygorystycznie wdrażanych planów dotyczących wydajności energetycznej i oszczędności energii, prawdopodobnie w perspektywie średnioterminowej wciąż będzie uzależniona od dostaw energii z paliw kopalnych z krajów trzecich; w związku z tym zwraca się o wzmożenie dialogu z krajami produkcji, tranzytu i pozostałymi krajami konsumentami, oraz bardziej ogólnie, o nasilenie współpracy na szczeblu międzynarodowym w celu zwiększenia przejrzystości na światowych rynkach energii i podjęcia kwestii zrównoważonego rozwoju;

⁽¹⁾ Dz.U. L 275 z 25.10.2003, s. 32.

Wtorek, 3 lutego 2009 r.

49. zwraca uwagę na znaczenie długoterminowych umów dostawy dla rozwoju długofalowych, opartych na zaufaniu relacji między krajami zajmującymi się wydobywaniem i krajami kupującymi oraz dla zapewnienia koniecznych inwestycji zarówno w działalność poszukiwawczo-wydobywczą, jak i rafinerijną;

50. zachęca Unię Europejską do współpracy z krajami regionu Morza Śródziemnego, a w szczególności Afryki Północnej, ze względu na duży potencjał tych krajów w zakresie zasobów energetycznych oraz duże możliwości rozwoju dla Afryki; w szczególności uważa, że należy prowadzić badania w zakresie energii słonecznej i wiatrowej oraz zachęcać do jej wykorzystywania; wzywa zatem do włączenia wspólnych celów w zakresie energii odnawialnej i wydajności energetycznej do procesu barcelońskiego – Unii na rzecz regionu Morza Śródziemnego;

51. wzywa UE do współpracy z krajami Bliskiego Wschodu ze względu na ich znaczący potencjał w zakresie zasobów energetycznych;

52. popiera zamiar negocjowania nowej, szerokiej umowy zastępującej umowę o partnerstwie i współpracy z 1997 r. z Rosją, łącznie z rozdziałem dotyczącym energii, który powinien być w pełni zgodny z zasadami traktatu karty energetycznej i jego protokołami tranzytowymi; odnotowuje, że Rosja podpisała, a Ukraina ratyfikowała traktat karty energetycznej; ponownie przypomina, że obejmuje on między innymi mechanizm rozstrzygania sporów umożliwiający rozstrzyganie sporów na przykład z zakresu tranzytu lub handlu powstałych pomiędzy odpowiednimi stronami traktatu;

53. podkreśla potrzebę włączenia Ukrainy w europejskie ustalenia dotyczące trwającego dialogu z Rosją, ze względu na kluczową rolę Ukrainy jako kraju tranzytowego;

54. apeluje do Komisji o to, by w celu zapewnienia bezpieczeństwa dostaw, rozważyła ona możliwość rozszerzenia wspólnotowego traktatu energetycznego między Unią Europejską i Europą Południowo-Wschodnią o inne kraje trzecie oraz stworzenie nowych regionalnych rynków energii z udziałem krajów sąsiednich w oparciu o wzór Wspólnoty Energetycznej Europy Południowo-Wschodniej, obejmujących, na przykład, euro-śródziemnomorską wspólnotę energetyczną;

55. podkreśla konieczność włączenia Turcji do stałego dialogu europejskiego z regionem Morza Kaspijskiego i Kaukazu ze względu na kluczową rolę, jaką może ona odegrać jako kraj tranzytowy; jednocześnie ponownie podkreśla zobowiązania Turcji jako kraju kandydującego do członkostwa, dotyczące dostosowania się do dorobku prawnego Wspólnoty;

56. podkreśla geopolityczne znaczenie regionu Morza Czarnego dla bezpieczeństwa energetycznego Unii i dla dywersyfikacji dostaw energii;

57. wzywa państwa członkowskie do pogłębiania stosunków w dziedzinie energetyki z krajami Ameryki Łacińskiej w kontekście obecnych i przyszłych umów o stowarzyszeniu i współpracy;

58. wzywa państwa członkowskie do wykorzystania euro jako narzędzia strukturyzacji międzynarodowych stosunków finansowych w celu zmniejszenia wahań wynikających z fakturowania ropy naftowej i gazu; zachęca Unię Europejską do zgłębienia kwestii inwestycji zagranicznych w europejski sektor energetyczny dzięki zastosowaniu klauzuli wzajemności; rzeczywiście uważa, że tak długo, jak zasada wzajemności w zakresie dostępu do rynków nie będzie zagwarantowana, Unia Europejska winna, zgodnie z wnioskiem Parlamentu i Komisji, zastosować skuteczną klauzulę dotyczącą państw trzecich w odniesieniu do nabywania systemów przesyłowych bądź operatorów systemów przesyłowych;

Wtorek, 3 lutego 2009 r.

59. wzywa Komisję do przeanalizowania różnych sposobów umożliwiających ograniczenie niestabilności cen ropy naftowej i gazu; zwraca uwagę w szczególności na rolę przejrzystości i wystarczających mocy produkcyjnych oraz na katalizujące oddziaływanie spekulacji finansowych na kształtowanie się cen na rynku; odrzuca wykorzystywanie strategicznych rezerw ropy naftowej do ograniczania wahań cen z przyczyn gospodarczych;

60. wzywa państwa członkowskie do nasilenia i koordynowania działań w zakresie zabezpieczenia dróg przesyłowych, a w szczególności morskich;

61. wzywa państwa członkowskie do wskazania najlepszych praktyk na szczeblu międzynarodowym i do zacieśnienia współpracy technologicznej z przedmiotowymi krajami, żeby wzbogacić wiedzę i doświadczenie w tej dziedzinie; w szczególności wzywa państwa członkowskie do nasilenia współpracy technologicznej z Japonią, której gospodarka jest całkowicie uzależniona od energii z importu, a która rozwinęła jeden z najbardziej skutecznych systemów energetycznych na świecie;

62. zwraca uwagę, że rosnące zużycie energii w Chinach i coraz wyższy poziom tamtejszych emisji gazów cieplarnianych stanowią poważne wyzwanie dla celów w zakresie ochrony środowiska i dla bezpieczeństwa dostaw energii; wzywa do lepszej współpracy między UE i Chinami w celu promowania transferu technologii niskoemisyjnych, w szczególności racjonalnego zużycia energii i odnawialnych źródeł energii; podkreśla decydujące znaczenie rozwinięcia i wdrożenia technologii wychwytywania i składowania dwutlenku węgla (CCS) w Chinach, biorąc pod uwagę duże znaczenie węgla dla gospodarki tego kraju;

63. odnotowuje znaczenie dialogu na temat energetyki prowadzonego pomiędzy UE a OPEC i zachęca Komisję do intensywniejszego dialogu na temat energetyki z Norwegią;

Mechanizmy reakcji na kryzysy za pomocą gospodarowania rezerwami ropy naftowej i gazu

64. wyraża zadowolenie z zamiaru dokonania przez Komisję przeglądu dyrektywy 2006/67/WE z dnia 24 lipca 2006 r. nakładającej na państwa członkowskie obowiązek utrzymywania minimalnych zapasów ropy naftowej lub produktów ropopochodnych (wersja ujednolicona) ⁽¹⁾ i proponuje, aby publikować dane co tydzień, a nie co miesiąc, w celu zwiększenia dostrzegalności rynku i uniknięcia niewspółmiernej reakcji na sytuację w Ameryce;

65. odnotowuje niepowodzenie państw członkowskich w okazaniu solidarności w odniesieniu do zwiększenia ilości gazu udostępnianego państwom członkowskim, które ucierpiały w czasie ostatniego kryzysu gazowego pomiędzy Ukrainą a Rosją; nalega, by Rada i Komisja utworzyły, zgodnie z traktatem lizbońskim, mechanizm solidarnościowy, który umożliwiłby UE podejmowanie skutecznych, sprawnych i spójnych działań w sytuacjach kryzysowych spowodowanych przerwami w dostawach, uszkodzeniami kluczowej infrastruktury bądź wszelkimi innymi okolicznościami;

66. w świetle wyżej wspomnianego niedawnego kryzysu gazowego, który dotknął terytorium Unii, z zadowoleniem przyjmuje zamiar udoskonalenia przez Komisję ram dyrektywy Rady 2004/67/WE z dnia 26 kwietnia 2004 r. dotyczącej środków zapewniających bezpieczeństwo dostaw gazu ziemnego ⁽²⁾ i wzywa Komisję do zaproponowania zmian w tej dyrektywie przed końcem 2009 r., zgodnie z wytycznymi zaproponowanymi w ww. komunikacie Komisji COM(2008)0769;

⁽¹⁾ Dz.U. L 217 z 8.8.2006, s. 8.

⁽²⁾ Dz.U. L 127 z 29.4.2004, s. 92.

Wtorek, 3 lutego 2009 r.

67. podkreśla, że zasadnicze elementy przeglądu dyrektywy Rady 2004/67/WE powinny zawierać obowiązkowe i rzeczywiste, krajowe i unijne plany działania w sytuacjach awaryjnych, które m.in. określą wspólne oświadczenie o sytuacji awaryjnej, udzielanie poszkodowanym krajom dostępnych zasobów i infrastruktury, dystrybucję skoordynowaną, zastosowanie środków nadzwyczajnych w krajach nieposzkodowanych lub poszkodowanych w mniejszym stopniu w celu zwiększenia ilości gazu dla dotkniętych rynków przy wykorzystaniu wszelkich możliwych środków, łącznie z, między innymi, umowami przewidującymi możliwość zawieszenia, przejściem na inny rodzaj paliwa, sięgnięciem do rezerw czy na przykład elastycznością dostaw; uważa, że koniecznie należy poprawić funkcjonowanie rynku dzięki przejrzystości oraz zwiększyć dostępność gazu na rynku; wzywa Unię Europejską i państwa członkowskie do rozwoju rezerw gazu umożliwiających szybkie jego udostępnianie;

68. proponuje, aby lepiej wykorzystywać technologie informacyjne do całkowitego lub częściowego przerwy dostaw w przypadku kryzysu i w związku z tym uważa, że można by zastosować, pod nadzorem organu regulującego, system pozwalający zmniejszyć zużycie w wyniku zbiorowej decyzji;

Efektywność energetyczna

69. uważa, że zwiększenie przynajmniej o 20% efektywności energetycznej do 2020 r. jest priorytetem, który pozwoli przyczynić się do realizacji celów zrównoważonego rozwoju i konkurencyjności, a także jest najskuteczniejszym i najtańszym środkiem zwiększenia bezpieczeństwa energetycznego; wzywa zatem Komisję i państwa członkowskie, aby niezwłocznie przyjęły prawnie wiążący cel w zakresie efektywności energetycznej w wysokości przynajmniej 20% do 2020 r.; wzywa Komisję i państwa członkowskie do nasilenia kampanii uświadliwiających i udostępnienia praktycznych informacji na temat rozwiązań w zakresie wydajności energetycznej, jakie należy zastosować, a także do promowania programów edukacyjnych i kształceniowych w dziedzinie energii w szkołach i na uniwersytetach w całej Unii;

70. podkreśla znaczenie zdyscyplinowanego i terminowego wdrażania i egzekwowania przez państwa członkowskie i Komisję prawodawstwa dotyczącego oszczędności energii i efektywności energetycznej; podkreśla znaczenie przyjęcia obowiązkowych środków w dziedzinie zamówień publicznych na szczeblu wspólnotowym i krajowym w celu stymulowania popytu na nowatorskie produkty i usługi zwiększające efektywność energetyczną; wzywa zatem do ambitnego podejścia w przyszłym prawodawstwie dotyczącym oszczędności energii i efektywności energetycznej (w szczególności w sektorze budownictwa, przemysłu i transportu oraz planowania miejskiego i urzędzeń miejskich);

71. z zadowoleniem przyjmuje zamiar Komisji dotyczący uważnego monitorowania postępów w dziedzinie wytwarzania energii w drodze kogeneracji (CHP) i wzywa Komisję do przedstawienia dalszych środków wspierających w ramach przeglądu planu działania na rzecz racjonalizacji zużycia energii w 2009 r.; przypomina Komisji, że głównym celem procesu wytwarzania energii w drodze kogeneracji, niezależnie od rodzaju stosowanej technologii, jest oszczędzanie energii pierwotnej, efektywność pod względem kosztów i bezpieczeństwa dostaw; uważa, że rozwój i dobór najskuteczniejszych technologii należy pozostawić rynkowi; zaleca opracowanie strategii promowania i finansowania dla infrastruktury, takiej jak np. sieci ciepłownicze i chłodnicze wykorzystujące lokalne źródła, takie jak energia geotermalna, kogeneracja;

72. wspiera międzynarodowe partnerstwo na rzecz współpracy w dziedzinie efektywności energetycznej, w celu promowania ujednolicenia norm i zachęcania do wyznaczania ambitnych celów na całym świecie;

73. wzywa do skuteczniejszego wykorzystania ropy naftowej, w szczególności w sektorze transportu, który jest głównym sektorem stosującym tę energię; zwraca się o przyjęcie ambitnych celów w średniookresowej perspektywie (2020 r.) w dziedzinie wydajnego zużycia paliwa przez samochody, zachęcając jednocześnie państwa członkowskie do poszukiwania alternatywnych nośników energii i technologii napędu, na przykład silników elektrycznych, do transportu towarów i osób, w szczególności na obszarach miejskich; uważa, że osiągnięcie znacznego przesunięcia modalnego w kierunku rozwiązań bardziej przyjaznych dla środowiska w transporcie, np. zamiany prywatnego, indywidualnego transportu drogowego na transport publiczny, powinno stanowić kluczowy element strategii unijnej w zakresie ograniczania emisji gazów cieplarnianych w sektorze transportu;

Wtorek, 3 lutego 2009 r.

74. uważa, że pionierskie podejście do pojazdów produkowanych przez europejski przemysł samochodowy pomogłoby w odzyskaniu międzynarodowych rynków zbytu, w szczególności od producentów azjatyckich;

75. wyraża ubolewanie, że transport kolejowy odpowiada jedynie za 10% transportu towarów w Europie; wzywa państwa członkowskie do lepszego wykorzystania transportu kolejowego i dróg wodnych; apeluje o bardziej stanowcze wysiłki na rzecz stworzenia optymalnego połączenia transportu kolejowego, wodnego i drogowego;

76. podkreśla znaczenie przyjęcia odpowiedniego zestawu środków politycznych na rzecz poprawy wydajności energetycznej obecnie istniejących i nowych urządzeń elektrycznych;

Lepsze wykorzystanie rodzimych zasobów i najlepszych technologii UE

77. uważa, że energia odnawialna, taka jak wiatrowa, biogaz, energia słoneczna, wodna, pochodząca z biomasy, geotermalna i pochodząca z zasobów morskich, jest najważniejszym potencjalnym źródłem energii w UE, mogącym przyczynić się do stabilizacji cen energii i przeciwdziałania uzależnieniu energetycznemu, oraz z zadowoleniem przyjmuje inicjatywę sporządzenia komunikatu w sprawie usuwania przeszkód dla stosowania energii odnawialnej; podkreśla w tym kontekście, że wszelkie nowe inicjatywy nie powinny powodować odkładania na później realizacji już istniejących projektów;

78. uważa, że eksploatacja lokalnych zasobów paliw kopalnych, w szczególności lądowych i podmorskich złóż gazu ziemnego, może przyczynić się do zwiększenia niezależności energetycznej Europy i musi być rozwijana tam, gdzie jest to możliwe, zgodnie z krajowymi i europejskimi przepisami dotyczącymi ochrony środowiska naturalnego; zwraca się do państw członkowskich i do Komisji o znalezienie należytej równowagi regulacyjnej między ochroną środowiska naturalnego a możliwościami wydobycia na terytorium Unii, zarówno na stałym lądzie, jak i spod dna morskiego;

79. przypomina, że wzięwszy pod uwagę stale zmieniający się charakter odnawialnych źródeł energii, niezwykle istotne jest zwiększanie zdolności przesyłowej wzajemnych połączeń elektrycznych na szczeblu Wspólnoty ze zwróceniem szczególnej uwagi na państwa członkowskie i regiony najbardziej oddalone na rynku energetycznym UE, w celu wyposażenia państw członkowskich w środki niezbędne do osiągnięcia celu w postaci 20% odnawialnych źródeł energii do 2020 r.;

80. wzywa Komisję, państwa członkowskie i władze lokalne do radykalnej zmiany stosunków między sektorem rolnym a sektorem energii za pomocą planu mającego na celu wyposażenie dachów instalacji rolniczych w urządzenia energii odnawialnej, takie jak panele słoneczne; wzywa państwa członkowskie i władze lokalne, żeby lokalnie wspierały wykorzystywanie zużytego oleju i zrównoważonych lokalnych zasobów biomasy, przy jednoczesnym zapewnieniu odpowiedniej równowagi między uprawami roślin energetycznych i uprawami spożywczymi;

81. apeluje do Komisji o przedstawienie Parlamentowi sprawozdania wskazującego przeszkody i normy techniczne uniemożliwiające MŚP inwestowanie w produkcję energii i wykorzystywanie istniejących sieci do dystrybucji produkowanej w ten sposób energii;

82. wzywa Komisję, by jeszcze bardziej priorytetowo traktowała badania naukowe i rozwój w przechowywaniu energii elektrycznej, łączeniu instalacji produkcyjnych opartym na technologiach informacyjnych i komunikacyjnych („elektrownie wirtualne”), inteligentnych sieciach oraz rozbudowała zdolności infrastruktury w celu połączenia priorytetów energii odnawialnych;

Wtorek, 3 lutego 2009 r.

83. wzywa Komisję do ponownego określenia europejskiej polityki wspierania rozwoju poprzez włączenie do niej nowego rozdziału dotyczącego energii; uważa w związku z tym, że projekty elektrowni słonecznych w Afryce północnej powinny być przede wszystkim przeznaczone na potrzeby lokalne;

84. przypomina, że zarówno węgiel brunatny, jak i kamienny jako alternatywa dla ropy i gazu pozostają ważnym, przejściowym elementem koszyka energetycznego i unijnego bezpieczeństwa dostaw energii ze względu na znaczne rezerwy wewnętrzne; podkreśla jednak, że ich emisje CO₂ są większe niż z innych głównych źródeł energii; w związku z tym wzywa do zmniejszenia takich emisji poprzez modernizację elektrowni za pomocą technologii CCS oraz wzywa w tym kontekście Komisję, żeby rozpatrzyła wszelkie finansowe możliwości zrealizowania 12 projektów demonstracyjnych do roku 2015;

85. przyznaje, że dodawanie domieszki biomasy do spalania w nowoczesnych elektrowniach węglowych powoduje już 45%-ową wydajność, a nawet 90%-owy poziom wydajności można osiągnąć poprzez wykorzystanie technologii kogeneracji; dlatego też wzywa Komisję i państwa członkowskie do wprowadzenia zachęt na rzecz zwiększania domieszki paliw pochodzenia biologicznego w elektrowniach opalanych paliwami kopalnymi;

86. podziela analizę Komisji, zgodnie z którą ważne jest utrzymanie udziału energii jądrowej w koszyku energetycznym i w tym celu promowanie bezzwłocznego wprowadzenia ujednoliconych ram regulacyjnych i gospodarczych ułatwiających decyzje o niezbędnych inwestycjach; wzywa Komisję do sporządzenia konkretnego planu działań dla inwestycji jądrowych; uważa za konieczne otwarcie debaty społecznej na temat bezpiecznego wykorzystania tego źródła energii, bez przesądzania o jej wyniku; wzywa Komisję do promowania, jako nieodłącznej części europejskiej polityki sąsiedztwa, przyjmowania przez państwa ościenne wspólnotowego dorobku prawnego w dziedzinie bezpieczeństwa jądrowego za każdym razem, gdy w państwach tych planuje się uruchomienie nowej elektrowni jądrowej lub zmodernizowanie starej;

87. przypomina o znaczeniu energii jądrowej, wytwarzanej w 15 z 27 państw członkowskich, a wykorzystywanej przez jeszcze większą liczbę państw członkowskich, która zaspokaja około jednej trzeciej popytu na energię elektryczną w Unii Europejskiej; przypomina również o sześciu nowych blokach reaktorów będących obecnie w trakcie budowy w czterech państwach członkowskich;

88. podkreśla konkurencyjność energii jądrowej, w dużej mierze niezależnej od wahań cen paliw ze względu na mały udział paliwa, jakim jest uran, w kosztach wytwarzania;

89. podkreśla, że europejski przemysł jądrowy jest światowym liderem w dziedzinie wszystkich technologii cyklu jądrowego, w szczególności we wzbogacaniu, co stanowi istotny wkład w bezpieczeństwo dostaw energii do Unii;

90. z zadowoleniem przyjmuje generalnie pozytywne stanowisko Komisji w odniesieniu do energii jądrowej; wskazuje jednak, że Komisja nie zajmuje się we właściwy sposób kwestią ostatecznego unieszkodliwiania odpadów radioaktywnych, pomimo iż zagadnienie to jest ogromnie ważne dla opinii publicznej; wzywa zainteresowane państwa członkowskie do wzmożenia wysiłków mających na celu rozwiązanie problemu ostatecznego unieszkodliwiania wszelkiego rodzaju odpadów radioaktywnych, lecz szczególnie odpadów wysoko radioaktywnych;

91. uważa, że konieczne należy zapewnić obywateli Unii, że energię jądrową wykorzystuje się w Unii w sposób bezpieczny i przejrzysty oraz na najwyższym, technologicznie możliwym poziomie bezpieczeństwa, zwłaszcza w zakresie gospodarowania odpadami jądrowymi; z zadowoleniem przyjmuje wymienione wyżej wnioski Komisji dotyczące dyrektywy Rady ustanawiającej wspólnotowe ramy bezpieczeństwa jądrowego; wzywa Radę i Komisję do utworzenia wspólnie z Międzynarodową Agencją Energii Atomowej modeli i procedur niedopuszczających do tego, aby pokojowe wykorzystanie energii jądrowej prowadziło do rozprzestrzeniania broni jądrowej;

Wtorek, 3 lutego 2009 r.

92. podkreśla, że ani w zmienionym programie energetyki jądrowej, ani w przeglądzie strategicznym Komisja nie rozpatrzyła rozwoju technologii jądrowej do 2050 r., co zaproponowano w dokumencie referencyjnym platformy technologicznej w dziedzinie zrównoważonej energetyki jądrowej, ani też miejsca należnego projektowi kontrolowanej fuzji jądrowej ITER;

W kierunku 2050 r.

93. wzywa Komisję i państwa członkowskie do utworzenia europejskiej polityki energetycznej umożliwiającej masowe przechodzenie na technologie energetyczne o wysokiej wydajności i emitujące niewielkie ilości węgla, aby odpowiedzieć potrzebom zużycia energii; podkreśla, że jeśli efektywność energetyczna i oszczędność energii pozostaną priorytetami, podobnie jak dalszy rozwój energii odnawialnej, zapotrzebowanie na energię ze źródeł niskoemisyjnych będzie mogło zostać zaspokojone do 2050 r.;

94. przypomina Komisji i państwom członkowskim, że ukierunkowywanie przejścia na wysokowydajny system energetyczny będzie wymagało systematycznego podejścia opartego na synergii między różnymi sektorami; podkreśla kluczowe znaczenie oceniania wszystkich środków na podstawie ich udziału w zmniejszaniu emisji CO₂; jest przekonany, że w tym celu priorytetem powinno stać się opracowanie lokalnych zintegrowanych rozwiązań;

95. uznaje długoterminowe cele związane z globalną i europejską polityką energetyczną i z ochroną klimatu za wyjątkową szansę umożliwienia powstania nowych modeli biznesowych w całej gospodarce w celu rozwinięcia innowacji ekologicznych i przedsiębiorczości;

96. zwraca się do Komisji o przeprowadzenie badań wykonalności projektów budowy platform wiatrowych na Morzu Północnym oraz projektów elektrowni słonecznych w Afryce;

97. jest przychylny opracowaniu agendy politycznej na 2030 r. i planu działania na rzecz polityki energetycznej w 2050 r. w ramach strategicznego planu na rzecz technologii energetycznych; w związku z tym zwraca się do Komisji o dokonanie oceny zmian składu koszyka energetycznego według wielu scenariuszy, w zależności od zmian zapotrzebowania na energię, potencjalnych zasobów energetycznych, wpływu na środowisko, szacowanej ceny energii i CO₂;

98. zwraca się do Komisji o zapewnienie, by plan działania umożliwiał ukierunkowanie badań i rozwoju technologii energetycznych oraz edukacji w tej dziedzinie na zmniejszenie kosztów energii odnawialnej i przechowywanie energii, na zapewnienie pomyślnego opracowania reaktorów jądrowych czwartej generacji i CCS, a w szczególności na znalezienie alternatywy dla ropy naftowej w transporcie, przy jednoczesnym priorytetowym traktowaniu energii słonecznej, której zasoby są niewyczerpalne;

99. przypomina konieczność stałego wspierania badań nad transmutacją odpadów jądrowych i fuzją jądrową, aby znaleźć źródło energii na bardzo długi okres;

*
* *

100. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, jak również parlamentom i rządów państw członkowskich.

Wtorek, 3 lutego 2009 r.

Niedyskryminacja ze względu na płeć i solidarność między pokoleniami

P6_TA(2009)0039

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 3 lutego 2009 r. w sprawie niedyskryminacji ze względu na płeć i solidarności między pokoleniami (2008/2118(INI))

(2010/C 67 E/05)

Parlament Europejski,

- uwzględniając artykuły 2, 3 ust. 2 oraz 141 Traktatu WE,
- uwzględniając rezolucję Rady i ministrów ds. zatrudnienia i polityki społecznej zebranych na posiedzeniu Rady w dniu 29 czerwca 2000 r. na temat równego uczestnictwa kobiet i mężczyzn w życiu rodzinnym i zawodowym ⁽¹⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 15 grudnia 2000 r. dotyczącą komunikatu Komisji „Europa dla wszystkich grup wiekowych – dobrobyt i solidarność między pokoleniami” ⁽²⁾,
- uwzględniając rezolucję Parlamentu z dnia 9 marca 2004 r. w sprawie godzenia życia zawodowego, rodzinnego i prywatnego ⁽³⁾,
- uwzględniając Europejski pakt na rzecz młodzieży, przyjęty przez Radę Europejską obradującą w Brukseli w dniach 22-23 marca 2005 r.,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 23 marca 2006 r. w sprawie wyzwań demograficznych i solidarności między pokoleniami ⁽⁴⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 12 października 2006 r. zatytułowany „Demograficzna przyszłość Europy – przekształcić wyzwania w nowe możliwości” (COM(2006)0571),
- uwzględniając rezolucję Parlamentu z dnia 19 czerwca 2007 r. w sprawie ram prawnych dotyczących środków służących godzeniu życia rodzinnego i okresu studiów młodych kobiet w Unii Europejskiej ⁽⁵⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 10 maja 2007 r. zatytułowany „Promowanie solidarności między pokoleniami” (COM(2007)0244),
- uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego w sprawie komunikatu Komisji zatytułowanego „Promowanie solidarności między pokoleniami” ⁽⁶⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 27 września 2007 r. w sprawie równouprawnienia kobiet i mężczyzn w Unii Europejskiej – 2007 ⁽⁷⁾,
- uwzględniając dokument roboczy Komisji zatytułowany „Demograficzna przyszłość Europy: fakty i liczby” (SEC(2007)0638),
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 21 lutego 2008 r. w sprawie demograficznej przyszłości Europy ⁽⁸⁾,

⁽¹⁾ Dz.U. C 218 z 31.7.2000, s. 5.⁽²⁾ Dz.U. C 232 z 17.8.2001, s. 381.⁽³⁾ Dz.U. C 102 E z 28.4.2004, s. 492.⁽⁴⁾ Dz.U. C 292 E z 1.12.2006, s. 131.⁽⁵⁾ Dz.U. C 146 E z 12.6.2008, s. 112.⁽⁶⁾ Dz.U. C 120 z 16.5.2008, s. 66.⁽⁷⁾ Dz.U. C 219 E z 28. 8.2008, s. 324.⁽⁸⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2008)0066.

Wtorek, 3 lutego 2009 r.

- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 3 września 2008 r. w sprawie równości kobiet i mężczyzn – 2008 ⁽¹⁾,
 - uwzględniając art. 45 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Praw Kobiet i Równouprawnienia (A6-0492/2008),
- A. mając na uwadze, że kobiety i mężczyźni są równi w godności ludzkiej oraz równi w prawach i obowiązkach,
- B. mając na uwadze, że równe traktowanie kobiet i mężczyzn jest zasadą przyświecającą systemowi prawnemu i jako taką należy ją uwzględniać i przestrzegać przy wykładni i stosowaniu przepisów prawnych,
- C. mając na uwadze, że we wszystkich innych aspektach jakości pracy utrzymują się znaczące różnice między kobietami a mężczyznami, na przykład jeśli chodzi o godzenie życia zawodowego i prywatnego; mając na uwadze, że wskaźnik zatrudnienia kobiet z dziećmi będącymi na ich utrzymaniu osiąga zaledwie 62% wobec wskaźnika, który dla mężczyzn wynosi 91,4%; mając na uwadze, że 76,5% osób zatrudnionych w niepełnym wymiarze godzin to kobiety,
- D. mając na uwadze, że celem strategii lizbońskiej jest zapewnienie, aby 60% kobiet zdolnych do pracy znalazło zatrudnienie; mając na uwadze, że ilościowe i jakościowe cele strategii lizbońskiej i nowe zintegrowane wytyczne w sprawie wzrostu i zatrudnienia ⁽²⁾ - zwłaszcza w zakresie zatrudnienia kobiet i dorosłych - wynikają ze świadomości niemożności dopuszczenia do trwonienia tych zasobów i ich potencjału, a także ryzyka dotyczącego utrzymania systemów emerytalnych i ochrony socjalnej,
- E. mając na uwadze, że zasada równego traktowania kobiet i mężczyzn zakłada brak jakiejkolwiek dyskryminacji, pośredniej lub bezpośredniej, ze względu na płeć, w tym w szczególności dyskryminacji związanej z macierzyństwem, wypełnianiem obowiązków rodzinnych i stanem cywilnym,
- F. mając na uwadze podane we wspomnianym wyżej komunikacie Komisji z dnia 12 października 2006 r. dane, według których w krajach i regionach o wysokim wskaźniku zatrudnienia kobiet i posiadających systemy ochrony socjalnej wskaźnik urodzeń jest wyższy,
- G. mając na uwadze, że trzy główne wyzwania Unii Europejskiej – zmiany demograficzne, globalizacja i zmiany klimatyczne – narzucają konieczność solidarności międzypokoleniowej opartej na szeroko zakrojonym pakcie nie tylko między pokoleniami, ale także między płciami,
- H. mając na uwadze, że u podstaw paktu między płciami i pokoleniami musi znajdować się powszechna możliwość organizowania swojego życia zawodowego i prywatnego, godzenia ekonomicznych i produkcyjnych wymagań pracy zawodowej z możliwością wyboru zadań i czasu na ich wykonywanie w ramach praw i obowiązków określonych drogą ustawową i umowną,
- I. mając na uwadze, że odpowiedzialność międzypokoleniowa wymaga aktywnego podejścia ze strony władz publicznych oraz wiodącej roli wszystkich partnerów społecznych w zagwarantowaniu wysokiej jakości usług pożytku publicznego, a także odpowiednich i wystarczających systemów emerytalnych i systemów zabezpieczenia socjalnego,

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2008)0399.

⁽²⁾ Zob. komunikat Komisji z dnia 11 grudnia 2007 r. zatytułowany „Zintegrowane wytyczne w sprawie wzrostu gospodarczego i zatrudnienia na lata 2008-2010” (COM(2007)0803).

Wtorek, 3 lutego 2009 r.

- J. mając na uwadze, że obecność kobiet na rynku pracy zawodowej wiąże się ze zmianami kulturowymi oraz reformami ukierunkowanymi na realizowanie polityki godzenia życia zawodowego, rodzinnego i osobistego oraz polityki nowego podziału zadań; mając na uwadze, że te dziedziny polityki dotyczą różnych, ale ściśle powiązanych aspektów, poczynając od czasowego ograniczenia godzin pracy poprzez przekształcenie umowy o pracę w pełnym wymiarze godzin w umowę o pracę w zmniejszonym wymiarze godzin oraz wykorzystywanie urlopów (macierzyńskich, ojcowskich, wychowawczych i opiekuńczych), a kończąc na tworzeniu sieci usług indywidualnych,
- K. mając na uwadze, że zmiany demograficzne mają znaczący wpływ na życie osobiste i zawodowe, że niewystarczający poziom usług, wynagrodzenia, powolne wchodzenie na rynek pracy zawodowej, długi ciąg umów czasowych, niewystarczające zachęty dla młodych kobiet i mężczyzn leżą wśród przyczyn odkładania przez nich na później zakładania rodziny i posiadania dzieci; że sztywność organizacji pracy, trudności z ponownym podjęciem pracy po okresie sprawowania opieki czynią trudnym swobodne podejmowanie decyzji co do chęci godzenia życia zawodowego i rodzinnego lub przeplatania okresów życia zawodowego okresami życia rodzinnego,
- L. przypominając, że niedyskryminacja ze względu na płeć dotyczy, przede wszystkim i zazwyczaj, nie tylko kobiet/matek, lecz również mężczyzn/ojców; stwierdzając, że wszelkie działania polityczne w tej dziedzinie nie może już skupiać się tylko na kobietach oraz że polityka europejska i krajowa muszą teraz wziąć pod uwagę potrzeby i zdolności mężczyzn/ojców w tej dziedzinie,
- M. mając na uwadze, że konieczne jest rozpoczęcie refleksji nad pojęciem dyskryminacji pracy opiekuńczej, związanej z korzystaniem z urlopów macierzyńskich, ojcowskich, wychowawczych i opiekuńczych, celem stwierdzenia, czy dyskryminacja ta jest formą dyskryminacji związanej z płcią; mając na uwadze, że konieczne jest określenie na szczeblu europejskim pojęcia dyskryminacji zwielokrotnionej,
- N. przypominając, że idea solidarności między pokoleniami nie ogranicza się jedynie do opieki nad dziećmi, lecz również obejmuje odpowiedzialność za osoby starsze i pozostające na utrzymaniu, dzięki czemu przyczynia się do poszanowania godności ludzkiej oraz jej propagowania wśród przyszłych pokoleń,
- O. mając na uwadze, że głębokie ubóstwo nie może być czynnikiem dyskryminującym w zakresie solidarności międzypokoleniowej oraz że najuboższe rodziny również podtrzymują więzi i zachowują aktywność w ramach solidarności między pokoleniami,
- P. mając na uwadze, że osoba, która poświęca swój czas i swoje zdolności na zajmowanie się dziećmi i ich wychowywanie lub opiekę nad osobami starszymi powinna cieszyć się uznaniem społeczeństwa oraz że cel ten mógłby zostać osiągnięty poprzez przyznanie takiej osobie praw odrębnych, w szczególności w dziedzinie zabezpieczenia społecznego i emerytury,
- Q. mając na uwadze, że kształcąca rola rodziców wobec dzieci i dzieci wobec osób starszych i pozostających na utrzymaniu oraz rola kobiet i mężczyzn jako opiekunów wobec osób starszych i pozostających na utrzymaniu ma istotne znaczenie dla pomnażania wspólnego dobra i musi zostać uznana jako taka w politykach przekrojowych, w tym w odniesieniu do kobiet i mężczyzn, którzy dokonują wolnego wyboru, by poświęcić się temu całkowicie lub częściowo,
- R. mając na uwadze, że w październiku 2003 r. Komisja rozpoczęła konsultacje z partnerami społecznymi w sprawie godzenia życia zawodowego z rodzinnym i osobistym oraz że obecnie toczy się drugi etap tych konsultacji, których podstawą jest znaczenie znalezienia polityki i instrumentów umożliwiających łączenie wysokiej jakości pracy z obowiązkami kobiet i mężczyzn w pracy opiekuńczej,
- S. mając na uwadze kluczową rolę mężczyzn w realizowaniu postulatów prawdziwej równości,

Wtorek, 3 lutego 2009 r.

- T. mając na uwadze zasady flexicurity w ich aspekcie związanym z kobietami, wymienione w rezolucji Parlamentu Europejskiego z dnia 29 listopada 2007 r. w sprawie wspólnych zasad flexicurity ⁽¹⁾ oraz mając na uwadze, że w większości regionów europejskich rozkład czasu pracy nie pomaga wcale osobom, które mają dzieci oraz że pracownicy posiadający dzieci mają mniejsze szanse na stanowisko z elastycznym czasem pracy niż ci, którzy ich nie posiadają ⁽²⁾,
- U. mając na uwadze, że pogodzenie planów rodzinnych, życia prywatnego i ambicji zawodowych nie będzie możliwe, jeśli zainteresowane osoby nie będą miały, na płaszczyźnie gospodarczej i społecznej, rzeczywście wolnego wyboru ani wsparcia w postaci decyzji politycznych i gospodarczych na szczeblu europejskim i krajowym, nieobarczonych negatywnymi konsekwencjami i jeśli nie będzie dostępna niezbędna infrastruktura,
- V. mając na uwadze, że w szczególności w przypadku kobiet/matek istnieje ryzyko przymusowej pracy w niepełnym wymiarze godzin – wybór zdeterminowany brakiem dostępnych struktur opieki nad dziećmi, a także mając na uwadze, że istnieje ryzyko odmowy przekształcenia pracy w pełnym wymiarze godzin w pracę w zmniejszonym wymiarze godzin, co uczyni trudnym, czy wręcz niemożliwym, godzenie życia zawodowego z rodzinnym i osobistym,
1. podkreśla, że zasada międzypokoleniowej solidarności jest jednym ze strukturalnych kluczowych rozwiązań europejskiego modelu społecznego; wnioskuje, aby władze publiczne, w celu zachowania tej zasady, przyjęły aktywne stanowisko na wielu poziomach, oraz aby wszystkie zainteresowane podmioty społeczne były zaangażowane w zagwarantowanie wysokiej jakości usług społecznych w ogólnym interesie rodzin, młodzieży i wszystkich osób niebędących w stanie samodzielnie się utrzymywać;
2. podkreśla, że polityka związana z opieką społeczną i świadczenie usług opieki jest nierozzerwalnie związane z dążeniem do równouprawnienia kobiet i mężczyzn; krytykuje brak przystępnych cenowo, dostępnych i wysokiej jakości usług opieki w większości państw członkowskich, co jest związane z faktem, że opieka nie jest w równym stopniu dzielona przez kobiety i mężczyzn, co z kolei ma bezpośredni negatywny wpływ na możliwość udziału kobiet we wszystkich aspektach życia społecznego, gospodarczego, kulturalnego i politycznego;
3. podkreśla, że dobrej jakości i przystępne instytucje opieki na dziećmi otwarte w godzinach wygodnych dla rodziców i dzieci, a także przystępne i dobrej jakości struktury opieki nad osobami starszymi i innymi osobami pozostającymi na utrzymaniu muszą być centralnymi elementami unijnego modelu socjalnego i kluczowymi elementami ułatwiającymi kobietom dostęp do rynku pracy i płatnego zatrudnienia pozwalającego wykorzystać ich zdolności w celu osiągnięcia ekonomicznej niezależności;
4. przypomina państwom członkowskim o ich zobowiązaniach podjętych na szczycie Rady Europejskiej w Barcelonie w 2002 r. na rzecz likwidacji przeszkód stojących na drodze równemu udziałowi kobiet i mężczyzn w rynku pracy i utworzenia do 2010 r. instytucji opieki dla 90% dzieci od trzech lat do wieku, w którym podlegają obowiązkowi szkolnemu oraz dla co najmniej 33% dzieci poniżej trzeciego roku życia; wzywa państwa członkowskie do przedstawienia podobnych celów w zakresie instytucji opieki nad osobami starszymi i chorymi członkami rodziny;
5. nawiązuje do ogromnej nierównowagi między kobietami i mężczyznami w dzieleniu się domowymi i rodzinnymi obowiązkami, co prowadzi do tego, że głównie kobiety wybierają elastyczne formy zatrudnienia lub nawet rezygnują zupełnie z pracy, co wpływa na rozwój ich kariery, na powiększającą się różnicę w wynagrodzeniach między mężczyznami i kobietami i na akumulację uprawnień emerytalnych;

⁽¹⁾ Dz.U. C 297 E z 20.11.2008, s. 174.

⁽²⁾ Eurostat, *The life of women and men in Europe* (Życie mężczyzn i kobiet w Europie), 2008, s. 89.

Wtorek, 3 lutego 2009 r.

6. obawia się, że propozycja czeskiej prezydencji dotycząca opieki na dziećmi jako „pełnoprawnej alternatywy dla kariery zawodowej” zmierza w kierunku tradycyjnego podziału prac między mężczyznami i kobietami, czyli ku tradycyjnemu pojęciu według którego osoba pracująca to mężczyzna, dostępny w pełnym wymiarze godzin, którego osobistymi potrzebami zajmują się „niewidzialne ręce” (kobiety) opiekujące się domem i rodziną;
7. jest bardzo zaniepokojony faktem, że zwłaszcza w czasach recesji gospodarczej, propozycje czeskiej prezydencji zmuszają kobiety do rezygnacji z pracy w celu realizowania ich „naturalnej” drogi rozwoju, tj. opieki na dziećmi i innymi wymagającymi opieki osobami; wzywa Radę i państwa członkowskie do dołożenia wszelkich starań w celu osiągnięcia barcelońskich celów w zakresie opieki nad dziećmi;
8. podkreśla, że pełne zatrudnienie rodzica lub rodziców za godziwą zapłatą może pomóc uniknąć ubóstwa występującego wśród osób posiadających pracę i może pomóc zwalczać ryzyko popadnięcia w niedostatek przez rodziców samotnie wychowujących dzieci, wśród których wskaźnik ubóstwa jest dużo wyższy (32%);
9. zauważa, że systemy emerytalne w państwach członkowskich nadal dają kobietom tylko prawa pochodne, wynikające z historii zatrudnienia męża, w wyniku czego większość osób starszych żyjących w ubóstwie to kobiety;
10. wzywa państwa członkowskie do zajęcia się strukturalnymi czynnikami sprzyjającymi nierówności w systemach emerytalnych, w tym organizacją opieki i godzeniem życia rodzinnego i zawodowego, nierównościami na rynku pracy, różnicami w płacach kobiet i mężczyzn i bezpośrednią dyskryminacją w drugim i trzecim filarze systemów emerytalnych;
11. wzywa Komisję do przedstawienia wniosku w sprawie nowej dyrektywy dotyczącej szczególnych praw i ochrony w zakresie godzenia życia zawodowego i rodzinnego w rodzinach, do których należą osoby wymagające opieki (dzieci, osoby starsze i niepełnosprawne);
12. zwraca się do instytucji i jednostek badawczych o dokonywanie większych i lepszych inwestycji w aspekty ekologicznej poprawy produktów przeznaczonych dla dzieci i dla osób zdanych na opiekę, a ogólniej do użytku domowego;
13. wzywa Eurostat do opracowania środków pozwalających przedstawić statystyki na temat opieki nad dziećmi i osobami pozostającymi na utrzymaniu w podziale na kobiety i mężczyzn;
14. wzywa Komisję do przedstawienia konkretnych inicjatyw, aby nadać moc prawną umiejętnościom nabytym podczas wykonywania zadań związanych z kształceniem, z opieką nad osobami pozostającymi na utrzymaniu i z zarządzaniem gospodarstwem domowym, tak aby te umiejętności mogły być brane pod uwagę w chwili powrotu na rynek pracy; przypomina, jak bardzo docenienie przekrojowych umiejętności jest częścią tzw. „bilansu umiejętności”, zgodnie z najlepszymi tradycjami krajowych doświadczeń w dziedzinie systemów konfrontacji popytu i podaży na rynku pracy;
15. wzywa Komisję do przeprowadzenia kampanii uświadamiającej i do wdrażania projektów pilotażowych ułatwiających zrównoważony udział kobiet i mężczyzn w życiu zawodowym i rodzinnym;
16. wzywa państwa członkowskie do rozważenia wprowadzenia elastycznych godzin pracy dla rodziców (wybieranych na podstawie wolnej decyzji) i elastycznych godzin otwarcia instytucji opieki nad dziećmi, aby pomóc zarówno kobietom, jak i mężczyznom z większym powodzeniem łączyć pracę i życie rodzinne;

Wtorek, 3 lutego 2009 r.

17. zwraca się do Komisji o monitorowanie w państwach członkowskich sprawdzonych wzorców dotyczących opiekunów oraz o upowszechnianie wśród wszystkich państw członkowskich informacji o tych sprawdzonych wzorcach, aby pokazać, że opiekunowie odgrywają centralną rolę w dziedzinie solidarności międzypokoleniowej, i aby zachęcać do wdrażania w państwach członkowskich strategii na rzecz opiekunów;

18. wzywa państwa członkowskie do wspierania i promowania programów operacyjnych uruchomionych przez Komisję w kontekście sojuszu na rzecz rodzin; zwraca się do Komisji o bardziej intensywne opracowywanie narzędzi służących usystematyzowaniu wymiany dobrych praktyk i badań w tej dziedzinie;

19. wzywa organy władzy publicznej do podjęcia niezbędnych kroków, aby pracownice-matki i pracownicy-ojcowie korzystali z wsparcia polityki godzenia życia zawodowego, rodzinnego i osobistego oraz aby mieli dostęp do odpowiednich instrumentów;

20. wzywa państwa członkowskie do wspierania systemów urlopów (urlop rodzicielski, urlop adopcyjny, urlop w celu zaopiekowania się chorym członkiem rodziny) stosowanym w odniesieniu do osób, które pragną przerwać działalność zawodową, aby zaopiekować się osobą pozostającą na ich utrzymaniu;

21. uważa, że należy działać w celu poprawy stosunku nie tylko do urlopów macierzyńskich, ale także ojcowskich oraz wychowawczych, zwłaszcza branych przez pracujących ojców, gdyż we wszystkich państwach członkowskich jedynie niewielki procent mężczyzn wykorzystuje przysługujące im urlopy;

22. podkreśla fakt, że każda osoba, która chce przerwać lub ograniczyć swoją formalną działalność zawodową na rzecz solidarności między pokoleniami powinna móc korzystać z elastycznego czasu pracy; wzywa więc małe i średnie przedsiębiorstwa do bardziej chętniej współpracy, a organy władzy publicznej do większej elastyczności finansowej w ich prognozach budżetowych dotyczących pomocy państwa;

23. zachęca Komisję do zainicjowania, we współpracy z państwami członkowskimi i partnerami społecznymi, przeglądu strategii politycznych na rzecz pogodzenia życia rodzinnego z karierą zawodową, który powinien objąć:

- zapewnienie, że koszty związane z macierzyństwem/ojcostwem nie będą ponoszone przez przedsiębiorstwa, lecz przez społeczność, aby wyeliminować dyskryminujące praktyki ze strony przedsiębiorstw i wesprzeć przyrost naturalny,
- poprawę dostępu do usług opieki i pomocy osobom, które są zdane na opiekę (dzieci, niepełnosprawni, osoby starsze), oraz elastyczności tych usług, poprzez wyznaczenie minimalnej liczby struktur otwartych także nocą w celu sprostania obowiązkowi związanym z pracą i zachowaniem życia osobistego;

24. z zadowoleniem przyjmuje propozycję poświęcenia osobnego artykułu w dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady 2003/88/WE z dnia 4 listopada 2003 r. dotyczącej niektórych aspektów organizacji czasu pracy ⁽¹⁾ kwestii godzenia życia zawodowego, rodzinnego i osobistego oraz sygnalizuje konieczność uwzględnienia go w momencie regulowania tygodniowego czasu pracy i pracy opiekuńczej;

25. zwraca się do państw członkowskich o to, by dołożyły starań, aby każda osoba, która zawiesiła na jakiś czas swoją działalność zawodową, żeby poświęcić się wychowywaniu dzieci lub opiece nad osobami starszymi bądź uzależnionymi od pomocy mogła wrócić na rynek pracy (lub zatrudnić się po raz pierwszy) i zachować prawo do powrotu na swoje dawne stanowisko oraz prawo do awansu zawodowego;

26. zauważa, że własne dochody kobiet i płatna praca nadal są kluczem do ich niezależności gospodarczej i do większej równości między kobietami a mężczyznami w społeczeństwie jako całości;

27. podkreśla to, że solidarność z poprzednimi pokoleniami powinna zostać wzmocniona, lecz również to, że powinna ona znaleźć odwzajemnienie w stosunku do dzieci i ludzi młodych; gdyż o ile starsi ludzie przekazują mądrość życiową, wiedzę, doświadczenie, o tyle młode pokolenia wnoszą energię, dynamizm, radość życia i nadzieję;

⁽¹⁾ Dz.U. L 299 z 18.11.2003, s. 9.

Wtorek, 3 lutego 2009 r.

28. jest zdania, że solidarność międzypokoleniową wspiera uważna polityka podatkowa (pod postacią przekazów, ulg i zwolnień), działania na rzecz społeczeństwa czynnego zawodowo, polityka nadawania uprawnień, zintegrowane sieci usług związanych z dziećmi, osobami starszymi, osobami niepełnosprawnymi i niesamodzielnymi, z jednoczesną oceną wpływu, pozytywnego lub negatywnego, na pewne wybory i na godzenie życia zawodowego, rodzinnego i osobistego;

29. przypomina Komisji i państwom członkowskim, że konieczne jest podjęcie pozytywnych działań na rzecz kobiet i mężczyzn, w szczególności mających na celu ułatwienie im powrotu do pracy po okresie poświęconym rodzinie (wychowywanie dzieci lub opieka nad chorym lub niepełnosprawnym krewnym), poprzez sprzyjanie strategiom politycznym na rzecz (ponownego) włączenia się w rynek pracy, aby umożliwić im odzyskanie niezależności finansowej;

30. wzywa państwa członkowskie do promowania polityki podatkowej uwzględniającej finansowe zobowiązania gospodarstw domowych, a zwłaszcza koszty opieki nad dziećmi oraz osobami starszymi i pozostającymi na utrzymaniu w ramach systemu podatkowego lub systemu ulg podatkowych;

31. wzywa państwa członkowskie, by dokonały przeglądu swoich systemów podatkowych i ustaliły stopy podatkowe w oparciu o uprawnienia indywidualne, a w związku z tym domaga się indywidualizacji praw emerytalnych i praw związanych z systemem ubezpieczeń społecznych;

32. zwraca się do instytucji i państw członkowskich o to, by podjęły szczegółowe działania na rzecz kobiet mające na celu skorygowanie wyraźnych przypadków faktycznej nierówności w stosunku do mężczyzn, aby nadać sens zasadzie równości kobiet i mężczyzn; środki te – które powinny mieć zastosowanie tak długo, jak będą istniały takie przypadki – powinny być racjonalne i współmierne do zamierzonego w każdym przypadku celu;

33. zwraca się do władz krajowych i lokalnych o opracowanie programów skierowanych do młodych ludzi i zawierających wymiar międzypokoleniowy, aby młodsze pokolenie zrozumiało, że obecny poziom dobrobytu i dostatku zawdzięczamy wysiłkom i poświęceniom poprzednich pokoleń;

34. zwraca się do instytucji Unii Europejskiej i do wszystkich organów administracji publicznej o aktywne uwzględnianie zasady równości kobiet i mężczyzn przy przyjmowaniu i wykonywaniu przepisów, przy opracowywaniu publicznych strategii politycznych oraz ogólnie przy wykonywaniu swoich zadań;

35. zwraca się do mediów, by w pozytywny i spójny sposób zajęły się stosunkami międzypokoleniowymi, prezentując kwestie międzypokoleniowe i dyskusje między różnymi grupami wiekowymi, a bardziej ogólnie – przedstawiając pozytywne refleksje na temat wkładu starszych pokoleń w życie społeczne;

36. podkreśla wagę uwzględniania zasady równości traktowania i równości szans we wszystkich gospodarczych i społecznych strategiach politycznych oraz w strategiach politycznych dotyczących zatrudnienia, aby uniknąć segregacji na rynku pracy i wyrównać różnice płacowe, a także pobudzić wzrost przedsiębiorczości kobiet;

37. uważa, że zmiany w modelu rodziny oraz stopniowe wejście kobiet na rynek pracy rodzą konieczność zmiany tradycyjnego systemu opieki nad osobami pozostającymi na utrzymaniu; zaleca państwom członkowskim rozszerzenie i uzupełnienie ochrony ze strony służb socjalnych w celu zagwarantowania równości w wykonywaniu prawa do osobistej autonomii oraz w celu zapewnienia opieki osobom jej wymagającym;

38. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, Europejskiemu Komitetowi Ekonomiczno-Społecznemu oraz krajowym parlamentom i instytutom statystycznym państw członkowskich, MBP, OECD i UNDP.

Wtorek, 3 lutego 2009 r.

Walka z seksualnym wykorzystywaniem dzieci i pornografią dziecięcą

P6_TA(2009)0040

Zalecenie Parlamentu Europejskiego dla Rady z dnia 3 lutego 2009 r. w sprawie walki z seksualnym wykorzystywaniem dzieci i pornografią dziecięcą (2008/2144(INI))

(2010/C 67 E/06)

Parlament Europejski,

- uwzględniając projekt zalecenia dla Rady, który złożyła Roberta Angelilli w imieniu grupy politycznej UEN w sprawie walki z seksualnym wykorzystywaniem dzieci i pornografią dziecięcą (B6-0216/2008),
 - uwzględniając art. 24 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, który przewiduje prawo dzieci do ochrony i opieki,
 - uwzględniając art. 34 Konwencji ONZ z dnia 20 listopada 1989 r. o prawach dziecka oraz protokół fakultatywny do tej konwencji z dnia 25 maja 2000 r. w sprawie sprzedaży dzieci, prostytucji dziecięcej i pornografii dziecięcej („protokół fakultatywny”),
 - uwzględniając decyzję ramową Rady 2004/68/WSiSW z dnia 22 grudnia 2003 r. dotyczącą zwalczania seksualnego wykorzystywania dzieci i pornografii dziecięcej ⁽¹⁾ („decyzja ramowa”),
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji z dnia 16 listopada 2007 r. oparte na art. 12 decyzji ramowej Rady z dnia 22 grudnia 2003 r. w sprawie zwalczania seksualnego wykorzystywania dzieci i pornografii dziecięcej (COM(2007)0716) („sprawozdanie Komisji”),
 - uwzględniając Konwencję Rady Europy z dnia 13 lipca 2007 r. o ochronie dzieci przed wykorzystywaniem seksualnym i przemocą seksualną („konwencja Rady Europy”),
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 16 stycznia 2008 r.: w kierunku strategii UE na rzecz praw dziecka ⁽²⁾,
 - uwzględniając ustalenia Paktu na rzecz zapobiegania i powstrzymania seksualnego wykorzystywania dzieci zatwierdzonego w dniach 25-28 listopada 2008 r. w Rio de Janeiro na III światowym kongresie w sprawie zwalczania seksualnego wykorzystywania dzieci i młodocianych,
 - uwzględniając art. 114 ust. 3 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych oraz opinię Komisji Praw Kobiet i Równouprawnienia (A6-0012/2009),
- A. mając na uwadze, że konwencja Rady Europy podpisana przez dwadzieścia państw członkowskich UE jest pierwszym międzynarodowym dokumentem prawnym kwalifikującym różne formy seksualnego wykorzystywania dzieci jako przestępstwa karne, w tym akty wykorzystywania popełnione między innymi z użyciem siły, przymusu lub gróźb, nawet w rodzinie,

⁽¹⁾ Dz.U. L 13 z 20.1.2004, s. 44.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2008)0012.

Wtorek, 3 lutego 2009 r.

- B. mając na uwadze, że siedem państw członkowskich nadal nie podpisało konwencji Rady Europy, a osiem państw członkowskich nie ratyfikowało jeszcze protokołu fakultatywnego,
- C. mając na uwadze, że dzieci w coraz większym stopniu korzystają z nowych technologii, a coraz większa część życia społecznego dzieci i ludzi młodych toczy się w Internecie, gdzie wykorzystywane są nieustannie rozwijające się zaawansowane technologie i narzędzia komunikacji; mając na uwadze, że w związku z tym Internet jest coraz częściej wykorzystywany przez potencjalnych i faktycznych sprawców przestępstw seksualnych, którzy za jego pomocą przygotowują akty seksualnego wykorzystania dzieci, w szczególności poprzez uwodzenie (tzw. grooming) i pornografię dziecięcą,
1. występuje do Rady z następującymi zaleceniami:
- a) zachęcenie tych państw członkowskich, które jeszcze tego nie zrobiły, do podpisania, ratyfikowania i wdrożenia wszystkich odnośnych międzynarodowych konwencji, a przede wszystkim konwencji Rady Europy, ponieważ przewiduje ona dodatkową ochronę praw dziecka wykraczającą poza decyzję ramową, jak również protokołu fakultatywnego;
- b) pomoc państwom członkowskim w ulepszeniu ich ustawodawstwa oraz eksterytorialnej współpracy państw członkowskich w tej dziedzinie; wzywa do klasyfikowania w całej UE przestępstw seksualnych przeciw dzieciom poniżej 18 roku życia jako wykorzystywania nieletnich, zgodnie z wyżej wymienioną rezolucją Parlamentu z dnia 16 stycznia 2008 r.;
- c) umożliwienie państwom członkowskim jednoznacznego wykluczenia konieczności spełnienia warunku podwójnej karalności do ustalenia jurysdykcji w przypadku czynów uznanych zgodnie z decyzją ramową za przestępstwa;
- d) zaapelowanie do państw członkowskich o nałożenie odpowiedzialności karnej na wszelkie formy seksualnego wykorzystywania dzieci;

Wdrożenie decyzji ramowej

- e) pomoc państwom członkowskim, które jeszcze nie w pełni wdrożyły decyzję ramową, w uczynieniu tego jak najszybciej; w szczególności należy położyć nacisk na przyjęcie przepisów prawnych definiujących pornografię dziecięcą zgodnie z definicją zawartą w art. 1 lit. b) decyzji ramowej, stwarzając mechanizmy ochrony ofiar i wprowadzając w życie art. 8 ust. 1 lit. b) decyzji ramowej dotyczącego jurysdykcji eksterytorialnej (turystyka seksualna);
- f) wezwanie do skutecznej ochrony przed seksualnym wykorzystywaniem dzieci poprzez uznanie turystyki seksualnej za przestępstwo we wszystkich państwach członkowskich; wezwanie, by wszyscy obywatele UE, którzy popełniają przestępstwa seksualne wobec dzieci w UE lub poza jej granicami, podlegali jednolitemu eksterytorialnemu prawu karnemu stosowanemu w całej UE;
- g) poprawa, we współpracy z Komisją i państwami członkowskimi, sposobu monitorowania wdrażania decyzji ramowej, tak aby terminowo uzyskiwać kompletne informacje, czego należy dokonać poprzez stworzenie mechanizmu, który umożliwiłby państwom członkowskim sporządzenie listy odpowiednich informacji, w tym definicji przestępstw, w stosownych dziedzinach tematycznych, co uprości porównanie systemów sądowych państw członkowskich;
- h) zachęcenie państw członkowskich do składania szczegółowych sprawozdań na temat stanu współpracy transgranicznej, zwłaszcza jeżeli prawo lub praktyka przewiduje współpracę z organizacjami pozarządowymi;
- i) zachęcenie państw członkowskich do składania sprawozdań na temat przeznaczenia aktywów przechwyconych w kontekście udowodnionych przypadków dziecięcej prostytucji lub pornografii;

Wtorek, 3 lutego 2009 r.

Zmiana decyzji ramowej

j) zmiana decyzji ramowej na podstawie wniosku przedstawionego przez prezydencję Rady, inne państwo członkowskie lub ewentualnie przez Komisję w taki sposób, by podwyższyć poziom ochrony co najmniej do poziomu przewidzianego konwencją Rady Europy oraz zwiększyć nacisk na wykorzystywanie związane z Internetem i innymi technologiami komunikacyjnymi; zaleca zawarcie we wniosku następujących postanowień:

- utworzenie krajowych systemów zarządzania dotyczących sprawców przestępstw seksualnych, które uwzględniałyby ocenę zagrożenia, a także programów interwencji mających na celu zapobiegnięcie zagrożeniu lub zminimalizowanie ryzyka ponownego popełnienia przestępstwa oraz opracowanie terapii, którym mogliby poddawać się sprawcy przestępstw seksualnych; takie programy interwencji oraz dobrowolnie podejmowana terapia mogłyby być finansowane z budżetu ogólnego UE w celu nadania priorytetu dobrobytowi dzieci w całej UE;
- wzmocnienie podejścia opartego na prawach człowieka i stawiającego w centrum uwagi dobro ofiar;
- odpowiedzialność karna za uwodzenie (tzw. grooming, czyli nagabywanie dzieci dla celów seksualnych) oraz zastosowanie definicji uwodzenia w oparciu o art. 23 konwencji Rady Europy;
- odpowiedzialność karna za uczestnictwo w czynnościach seksualnych z udziałem osoby poniżej 18. roku życia, nawet jeśli osoba ta osiągnęła wiek przyzwolenia, jeżeli użyto przymusu, siły lub groźby lub w przypadku nadużycia zaufania dziecka, prawnie uznanej władzy nad dzieckiem lub wpływu na dziecko, również w rodzinie, albo w przypadku wykorzystania szczególnie trudnej sytuacji dziecka, zwłaszcza ze względu na jego ułomność psychiczną lub fizyczną, lub sytuacji zależności, bądź w sytuacjach, w których w zamian za udział w czynnościach seksualnych dziecko otrzymuje pieniądze lub inną formę wynagrodzenia lub świadczenia;
- odpowiedzialność karna za zmuszenie dziecka do małżeństwa;
- odpowiedzialność karna za świadome uczestnictwo w aktach pornograficznych z udziałem dzieci i celowe narażenie dzieci na bycie świadkami wykorzystywania seksualnego lub czynności seksualnych;
- odpowiedzialność karna operatorów platform dyskusyjnych („czatów”) lub forów internetowych o charakterze pedofilskim;
- środki służące zagwarantowaniu, że państwa członkowskie, w ramach kompleksowej strategii współpracy międzynarodowej, dyplomatycznej, administracyjnej i organów ścigania, podejmą odpowiednie kroki w celu usunięcia z Internetu nielegalnych materiałów przedstawiających wykorzystywanie dzieci u źródła ich rozpowszechniania, co zapewni ofiarom maksymalną ochronę, i będą współpracować z dostawcami usług internetowych w celu likwidowania stron internetowych wykorzystywanych do popełniania lub oferowania możliwości popełniania czynów uznanych za przestępcze zgodnie z decyzją ramową;
- wspieranie starań Komisji, we współpracy z największymi firmami obsługującymi karty kredytowe, mających na celu zbadanie, czy z technicznego punktu widzenia możliwe jest zamknięcie lub zablokowanie w inny sposób systemu płatności przez Internet w odniesieniu do stron internetowych, na których prowadzona jest sprzedaż przez Internet pornografii dziecięcej; zachęcenie również innych podmiotów gospodarczych, takich jak banki, kantory wymiany walut, dostawcy usług internetowych i firmy obsługujące wyszukiwarki internetowe, do aktywnego udziału w staraniach mających na celu zwalczanie pornografii dziecięcej oraz innych form seksualnego wykorzystywania dzieci w celach komercyjnych;
- zachęcenie państw członkowskich do zapewnienia rodzicom łatwych w obsłudze programów umożliwiających zablokowanie dostępu ich dzieci do internetowych stron pornograficznych;

Wtorek, 3 lutego 2009 r.

- przyjęcie środków mających na celu skłonienie ofiar wykorzystywania seksualnego do składania pozwów w postępowaniu karnym lub cywilnym w sądach krajowych przeciw przestępcom seksualnym;
 - zmiana art. 5 ust. 3 decyzji ramowej, stanowiącego jedynie minimalną podstawę zapobiegania sytuacjom, w których osoby skazane za przestępstwa seksualne mogłyby mieć dostęp do dzieci z tytułu wykonywanej pracy lub działalności wolontariackiej związanej z regularnymi kontaktami z dziećmi, między innymi w taki sposób, aby państwa członkowskie miały obowiązek zagwarantowania, by osoby ubiegające się o określone stanowiska wiążące się z pracą z dziećmi musiały poddać się kontroli pod kątem karalności, oraz tak, aby uwzględnić ustanowienie jasnych przepisów lub wytycznych dla pracodawców dotyczących ich obowiązków w tym zakresie;
 - ułatwienie współpracy międzynarodowej poprzez zastosowanie instrumentów przewidzianych w art. 38 konwencji Rady Europy;
 - obowiązek zgłaszania przez osoby, które w pracy mają stały kontakt z dziećmi, przypadków, w których mają oni uzasadnione podstawy, by podejrzewać, że doszło do wykorzystania;
 - poprawę rozpoznawania dzieci wykorzystywanych poprzez szkolenie personelu mającego z nimi regularny kontakt oraz szkolenie pracowników organów ścigania, którzy mogą mieć kontakt z wykorzystywanymi dziećmi;
 - zapewnienie jak największej ochrony dzieci w postępowaniu sądowym oraz w trakcie dochodzenia, aby uniknąć urazu psychicznego, poprzez ustalenie specjalnych zasad dotyczących sposobu gromadzenia dowodów z zeznań poszkodowanych dzieci;
 - zakazanie reklam nakłaniających do popełnienia czynów uznanych zgodnie z decyzją ramową za przestępstwa;
 - odpowiedzialność karna za podżeganie do popełnienia, pomocnictwo w popełnieniu i usiłowanie popełnienia wszystkich czynów uznanych zgodnie z decyzją ramową za przestępstwa oraz za usiłowanie ich popełnienia;
 - zachęcanie państw członkowskich do podejmowania wszelkich koniecznych działań w celu zapobiegania dyskryminacji dzieci, które padły ofiarą wykorzystywania, i ich piętnowaniu;
 - poszerzenie katalogu okoliczności obciążających przy wymiarze sankcji za czyny uznane zgodnie z decyzją ramową za przestępstwa o okoliczności obciążające wymienione w art. 28 konwencji Rady Europy;
 - zakwalifikowanie wykorzystania przewagi sprawcy (w rodzinie, edukacji, stosunkach zawodowych itd.) jako okoliczności obciążającej;
- k) zachęcenie wszystkich państw członkowskich do utworzenia systemu powiadamiania o zaginionych dzieciach w celu poprawy współpracy na szczeblu europejskim;
- l) stworzenie wraz z państwami członkowskimi i Komisją programu działania mającego na celu zapewnienie odpowiedniej ochrony i odpowiedniego wsparcia dzieciom, które rozpoznano jako wykorzystywane seksualnie w materiałach pornograficznych;

*
* *

2. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszego zalecenia Radzie, a także do przedstawienia go do wglądu Komisji Europejskiej oraz państwom członkowskim.

Wtorek, 3 lutego 2009 r.

Przywrócenie nadawania stacji telewizyjnej NTDTV w Chinach poprzez Eutelsat

P6_TA(2009)0041

Oświadczenie pisemne Parlamentu Europejskiego w sprawie przywrócenia nadawania stacji telewizyjnej NTDTV w Chinach poprzez Eutelsat

(2010/C 67 E/07)

Parlament Europejski,

- uwzględniając Kartę Praw Podstawowych Unii Europejskiej podpisaną i ogłoszoną w dniu 7 grudnia 2000 r. chroniącą wolności i pluralizmu mediów,
- uwzględniając art. 116 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że Unia Europejska opiera się na przywiązaniu do zasad wolności, demokracji i przestrzegania praw człowieka, podstawowych wolności i praworządności, i że właśnie przez te zasady może być zdefiniowana;
- B. mając na uwadze, że wolność słowa, a w szczególności wolność mediów, w tym Internetu są poważnie ograniczane w Chinach,
- C. mając na uwadze, że NTDTV jest nadawcą telewizyjnym typu non profit i jest jedyną niezależną stacją telewizyjną nadającą w Chinach od roku 2004,
- D. mając na uwadze, że Eutelsat zawiesił nadawanie NTDTV do Chin w dniu 16 czerwca 2008 r., na kilka tygodni przed rozpoczęciem igrzysk olimpijskich, powołując się na powody techniczne i nie przedstawiając żadnego innego wyjaśnienia,
- 1. wzywa Eutelsat do bezzwłocznego przywrócenia nadawania NTDTV w Chinach oraz przedstawienia powodów zawieszenia nadawania;
- 2. wzywa Komisję i państwa członkowskie do podjęcia działań koniecznych do przywrócenia nadawania NTDTV w Chinach oraz do wsparcia dostępu do nieocenzurowanych informacji dla milionów Chińczyków;
- 3. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszego oświadczenia wraz z nazwiskami sygnatariuszy Radzie, Komisji i państwom członkowskim:

Lista sygnatariuszy

Vittorio Agnoletto, Vincenzo Aita, Gabriele Albertini, Jim Allister, Alexander Alvaro, Jan Andersson, Georgs Andrejevs, Laima Liucija Andrikienė, Emmanouil Angelakas, Roberta Angelilli, Rapisardo Antinucci, Elspeth Attwooll, Marie-Hélène Aubert, Jean-Pierre Audy, Margrete Auken, Liam Aylward, Pilar Ayuso, Maria Badia i Cutchet, Mariela Velichkova Baeva, Paolo Bartolozzi, Domenico Antonio Basile, Alessandro Battilocchio, Katerina Batzeli, Edit Bauer, Jean Marie Beaupuy, Christopher Beazley, Zsolt László Becsey, Glenn Bedingfield, Angelika Beer, Bastiaan Belder, Ivo Belet, Irena Belohorská, Jean-Luc Bennahmias, Giovanni Berlinguer, Thijs Berman, Johannes Blokland, Godfrey Bloom, Sebastian Valentin Bodu, Herbert Bösch, Guy Bono, Mario Borghesio, Erminio Enzo Boso, Costas Botopoulos, Catherine Boursier, John Bowis, Sharon Bowles, Iles Braghetto, Mihael Brejc, Frieda Brepoels, Hiltrud Breyer, Kathalijne Maria Buitenweg, Nicodim Bulzesc, Colm Burke, Philip Bushill-Matthews, Simon Busuttill, Jerzy Buzek, Maddalena Calia, Martin Callanan, Mogens Camre, Luis Manuel Capoulas Santos, Marco Cappato, Marie-Arlette Carlotti, Giorgio Carollo, David Casa, Paulo Casaca, Pilar del Castillo Vera, Jean-Marie Cavada, Călin Cătălin Chiriță, Zdzisław Kazimierz Chmielewski, Ole Christensen, Philip Claeys, Luigi Cocilovo, Carlos Coelho, Richard Corbett, Dorette Corbey, Thierry Cornillet, Michael Cramer, Jan Cremers, Gabriela Crețu, Brian Crowley, Magor Imre Csibi, Marek Aleksander Czarnecki, Ryszard Czarnecki, Dragoș Florin David, Chris Davies, Antonio De Blasio, Arūnas Degutis, Jean-Luc Dehaene, Panayiotis Demetriou, Jean-Paul Denanot, Gérard Deprez, Marielle De Sarnez, Marie-Hélène Descamps, Albert Deß, Agustín Díaz de Mera García Consuegra, Jolanta Dičkutė, Gintaras Didžiokas, Koenraad Dillen, Giorgos Dimitrakopoulos, Beniamino Donnici, Bert Doorn, Den Dover, Mojca Drčar Murko, Petr Duchoň, Bárbara Dührkop Dührkop, Andrew Duff, Árpád Duka-Zólyomi, Christian Ehler, Lena Ek, Saïd El Khadraoui, James Elles, Maria da Assunção Esteves, Harald Ettl, Jill Evans, Robert Evans, Göran Färm, Hyněk Fajmon, Richard Falbr, Carlo Fatuzzo, Markus Ferber, Emanuel Jardim Fernandes, Francesco Ferrari, Anne Ferreira, Elisa Ferreira, Petru Filip, Roberto Fiore, Hélène Flautre, Karl-Heinz Florenz, Alessandro Foglietta, Hanna Foltyn-Kubicka, Brigitte Fouré, Carmen Fraga Estévez, Juan Fraile Cantón, Monica Frassoni, Duarte Freitas, Ingo Friedrich, Daniel Petru Funeriu, Urszula Gacek, Milan Gaľa, Gerardo Galeote, José Manuel García-Margallo y Marfil, Iratxe García Pérez, Elisabetta Gardini, Giuseppe Gargani,

Wtorek, 3 lutego 2009 r.

Salvador Garriga Polledo, Jas Gawronski, Eugenijus Gentvilas, Georgios Georgiou, Lidia Joanna Geringer de Oedenberg, Claire Gibault, Lutz Goepel, Bruno Gollnisch, Ana Maria Gomes, Donata Gottardi, Genowefa Grabowska, Vasco Graça Moura, Luis de Grandes Pascual, Nathalie Griesbeck, Lissy Gröner, Elly de Groen-Kouwenhoven, Mathieu Grosch, Françoise Grossetête, Ignasi Guardans Cambó, Umberto Guidoni, Cristina Gutiérrez-Cortines, Fiona Hall, David Hammerstein, Małgorzata Handzlik, Malcolm Harbour, Satu Hassi, Christopher Heaton-Harris, Anna Hedh, Roger Helmer, Erna Hennicot-Schoepges, Jeanine Hennis-Plasschaert, Esther Herranz García, Luis Herrero-Tejedor, Jim Higgins, Jens Holm, Mary Honeyball, Milan Horáček, Ján Hudacký, Ian Hudghton, Stephen Hughes, Alain Hutchinson, Jana Hybášková, Sophia in 't Veld, Mikel Irujo Amezaga, Marie Anne Isler Béguin, Ville Itälä, Carlos José Iturgaiz Angulo, Caroline Jackson, Lily Jacobs, Anneli Jäätteenmäki, Stanisław Jałowiecki, Mieczysław Edmund Janowski, Lívia Járóka, Georg Jarzembowski, Elisabeth Jeggle, Rumiana Jeleva, Anne E. Jensen, Pierre Jonckheer, Romana Jordan Cizelj, Madeleine Jouye de Grandmaison, Aurelio Juri, Jelko Kacin, Filip Kaczmarek, Gisela Kallenbach, Syed Kamall, Othmar Karas, Piia-Noora Kauppi, Metin Kazak, Tunne Kelam, Glenys Kinnock, Wolf Klinz, Dieter-Lebrecht Koch, Silvana Koch-Mehrin, Eija-Riitta Korhola, Miloš Koterec, Sergej Kozlik, Guntars Krasts, Rodi Kratsa-Tsagaropoulou, Girts Valdis Kristovskis, Urszula Krupa, Wiesław Stefan Kuc, Helmut Kuhne, Sepp Kusstatscher, Zbigniew Krzysztof Kuźmiuk, Joost Lagendijk, André Laignel, Jean Lambert, Alexander Graf Lambsdorff, Vytautas Landsbergis, Carl Lang, Esther De Lange, Raymond Langendries, Anne Laperrouze, Kurt Joachim Lauk, Vincenzo Lavarra, Henrik Lax, Johannes Lebech, Bernard Lehideux, Klaus-Heiner Lehne, Lasse Lehtinen, Jörg Leichtfried, Jo Leinen, Jean-Marie Le Pen, Marine Le Pen, Fernand Le Rachinel, Katalin Lévai, Janusz Lewandowski, Marcin Libicki, Marie-Noëlle Lienemann, Peter Liese, Kartika Tamara Liotard, Alain Lipietz, Pia Elda Locatelli, Eleonora Lo Curto, Antonio López-Istúriz White, Andrea Losco, Patrick Louis, Caroline Lucas, Astrid Lulling, Florencio Luque Aguilar, Elizabeth Lynne, Marusya Ivanova Lyubcheva, Jules Maaten, Linda McAvan, Arlene McCarthy, Mary Lou McDonald, Mairead McGuinness, Edward McMillan-Scott, Eugenijus Maldeikis, Ramona Nicole Mănescu, Vladimír Maňka, Erika Mann, Thomas Mann, Marian-Jean Marinescu, Catiuscia Marini, Sérgio Marques, David Martin, Hans-Peter Martin, Jan Tadeusz Masiel, Véronique Mathieu, Marios Matsakis, Maria Matsouka, Jaime Mayor Oreja, Erik Meijer, Iñigo Méndez de Vigo, Rosa Miguélez Ramos, Marianne Mikko, Francisco José Millán Mon, Gay Mitchell, Claude Moraes, Eluned Morgan, Luisa Morgantini, Philippe Morillon, Roberto Musacchio, Cristiana Muscardini, Sebastiano (Nello) Musumeci, Riitta Myller, Pasqualina Napoletano, Juan Andrés Naranjo Escobar, Michael Henry Natrass, Catherine Neris, Bill Newton Dunn, Annemie Neyts-Uyttebroeck, James Nicholson, null Nicholson of Winterbourne, Rareș-Lucian Niculescu, Angelika Niebler, Lambert van Nistelrooij, Ljudmila Novak, Cem Özdemir, Péter Olajos, Jan Olbrycht, Seán Ó Neachtain, Gérard Onesta, Janusz Onyszkiewicz, Dumitru Oprea, Josu Ortuondo Larrea, Miroslav Ouzký, Siiri Oviir, Reino Paasilinna, Justas Vincas Paleckis, Marie Panayotopoulos-Cassiotou, Marco Pannella, Pier Antonio Panzeri, Georgios Papastamkos, Neil Parish, Alojz Peterle, Maria Petre, Markus Pieper, Sirpa Pietikäinen, Józef Pinior, Mirosław Mariusz Piotrowski, Umberto Pirilli, Paweł Bartłomiej Piskorski, Gianni Pittella, Francisca Pleguezuelos Aguilar, Zita Plešinská, Anni Podimata, Zdzisław Zbigniew Podkański, Bernard Poignant, José Javier Pomés Ruiz, Nicolae Vlad Popa, Miguel Portas, Horst Posdorf, Bernd Posselt, Christa Prets, Pierre Pribetich, Jacek Protasiewicz, John Purvis, Luís Queiró, Karin Resetarits, Herbert Reul, José Ribeiro e Castro, Frédérique Ries, Karin Riis-Jørgensen, Giovanni Rivera, Maria Robsahm, Ulrike Rodust, Bogusław Rogalski, Zuzana Roithová, Luca Romagnoli, Raúl Romeva i Rueda, Dariusz Rosati, Wojciech Roszkowski, Dagmar Roth-Behrendt, Paul Rübig, Leopold Józef Rutewicz, Eoin Ryan, Guido Sacconi, Aloyzas Sakalas, Katrin Saks, José Ignacio Salafranca Sánchez-Neyra, Antolín Sánchez Presedo, Manuel António dos Santos, Salvador Domingo Sanz Palacio, Jacek Saryusz-Wolski, Toomas Savi, Lydia Schenardi, Agnes Schierhuber, Carl Schlyter, Frithjof Schmidt, Olle Schmidt, Pál Schmitt, György Schöpflin, Inger Segelström, Czesław Adam Siekierski, Eva-Riitta Siitonen, José Albino Silva Peneda, Kathy Sinnott, Marek Siwiec, Peter Skinner, Alyn Smith, Csaba Sógor, Renate Sommer, Søren Bo Søndergaard, Bogusław Sonik, María Sornosa Martínez, Jean Spautz, Francesco Enrico Speroni, Bart Staes, Grażyna Staniszweska, Peter Šťastný, Gabriele Stauner, Petya Stavreva, Dirk Sterckx, Catherine Stihler, Margie Sudre, David Sumberg, Gianluca Susta, Eva-Britt Svensson, Hannes Swoboda, István Szent-Iványi, Konrad Szymański, Hannu Takkula, Charles Tannock, Andres Tarand, Salvatore Tatarella, Britta Thomsen, Marianne Thyssen, Gary Titley, Patrizia Toia, László Tőkés, Ewa Tomaszewska, Witold Tomczak, Antonios Trakatellis, Helga Trüpel, Claude Turmes, Evangelia Tzampazi, Thomas Ulmer, Vladimir Urutchev, Inese Vaidere, Nikolaos Vakalis, Adina-Ioana Vălean, Frank Vanhecke, Johan Van Hecke, Anne Van Lancker, Daniel Varela Suanzes-Carpegna, Ioannis Varvitsiotis, Ari Vatanen, Yannick Vaugrenard, Armando Veneto, Riccardo Ventre, Donato Tommaso Veraldi, Marcello Vernola, Alejo Vidal-Quadras, Cornelis Visser, Oldřich Vlasák, Dominique Vlasto, Graham Watson, Henri Weber, Manfred Weber, Renate Weber, Anja Weisgerber, Åsa Westlund, John Whittaker, Andrzej Wielowieyski, Jan Marinus Wiersma, Anders Wijkman, Glenis Willmott, Iuliu Winkler, Lars Wohlin, Janusz Wojciechowski, Corien Wortmann-Kool, Jan Zahradil, Zbigniew Zaleski, Andrzej Tomasz Zapałowski, Stefano Zappalà, Tatjana Ždanoka, Dushana Zdravkova, Vladimír Železný, Roberts Zile, Jaroslav Zvěřina, Tadeusz Zwiefka

Środa, 4 lutego 2009 r.

2050: przyszłość zaczyna się dziś – zalecenia dla przyszłej zintegrowanej polityki ochrony klimatu UE

P6_TA(2009)0042

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 4 lutego 2009 r. w sprawie „2050: przyszłość zaczyna się dziś – zalecenia dla przyszłej zintegrowanej polityki ochrony klimatu UE” (2008/2105(INI))

(2010/C 67 E/08)

Parlament Europejski,

- uwzględniając swoją decyzję z dnia 25 kwietnia 2007 r. podjętą zgodnie z art. 175 Regulaminu w sprawie powołania Komisji tymczasowej do spraw zmian klimatycznych ⁽¹⁾,
- uwzględniając istniejące prawodawstwo UE w sprawie ochrony środowiska naturalnego i jego pozytywnego wkładu w rozmaite obszary polityki (załącznik A) oraz uwzględniając dotychczasowe rezolucje w sprawie zmian klimatycznych, zwłaszcza te, które zostały podjęte w czasie trwania obecnego szóstej kadencji Parlamentu (załącznik B),
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 15 listopada 2007 r. w sprawie ograniczenia globalnego ocieplenia do 2°C – przygotowania do Konferencji Klimatycznej na Bali i dalsze działania (COP13 i COP/MOP 3) ⁽²⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 31 stycznia 2008 r. w sprawie wyników Konferencji Klimatycznej na Bali (COP 13 i COP/MOP 3) ⁽³⁾,
- uwzględniając rezolucję z dnia 10 kwietnia 2008 r. w sprawie zielonej księgi Komisji dotyczącej „Adaptacji do zmian klimatycznych w Europie – warianty działań na szczeblu UE” ⁽⁴⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 21 maja 2008 r. w sprawie danych naukowych dotyczących zmian klimatycznych: wnioski i zalecenia dla procesu decyzyjnego ⁽⁵⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 21 października 2008 r. w sprawie stworzenie światowego sojuszu na rzecz przeciwdziałania zmianom klimatycznym pomiędzy Unią Europejską a ubogimi krajami rozwijającymi się, najbardziej narażonymi na skutki zmian klimatycznych ⁽⁶⁾,
- uwzględniając czternastą konferencję stron Ramowej konwencji Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu (UNFCCC) (COP 14) oraz czwartą konferencję jako spotkanie stron protokołu z Kioto (COP/MOP 4), które odbędzie się w dniach 1– 12 grudnia 2008 r. w Poznaniu (Polska),
- uwzględniając forum obywatelskie Agora w sprawie zmian klimatycznych, które odbyło się w dniach 12 i 13 czerwca 2008 r.,
- uwzględniając wspólne spotkanie posłów do Parlamentu Europejskiego i parlamentów krajowych w dniach 20 i 21 listopada 2008 r. poświęcone debacie na temat energii i zrównoważonego rozwoju,
- uwzględniając wyniki ankiety Eurobarometru – badanie specjalne nr 300 – w sprawie stosunku Europejczyków do zmian klimatycznych,

⁽¹⁾ Dz.U. C 74 E z 20.3.2008, s. 652. patrz także protokół posiedzenia plenarnego z 18.2.2008 r, punkt 7.

⁽²⁾ Dz.U. C 282 E z 6.11.2008, s. 437.

⁽³⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2008)0032.

⁽⁴⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2008)0125.

⁽⁵⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2008)0223.

⁽⁶⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2008)0491.

Środa, 4 lutego 2009 r.

- uwzględniając publiczne przesłuchania i wymianę poglądów pomiędzy Komisją tymczasową do spraw zmian klimatycznych a osobistościami wysokiej rangi oraz wyniki podróży delegatów komisji,
- uwzględniając art. 45 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji tymczasowej do spraw zmian klimatycznych (A6-0495/2008),

Polityczne idee przewodnie

- A. mając na uwadze, iż ochrona przyrody i ludzkości jest zadaniem przechodzącym z pokolenia na pokolenie,
- B. mając na uwadze, że globalne ocieplenie oraz zmiany klimatyczne są obecnie uznawane za bardzo poważne zagrożenie spowodowane przez człowieka, któremu trzeba natychmiast przeciwdziałać,
- C. mając na uwadze, że praca wykonana przez Parlament Europejski w zakresie zmian klimatycznych, zwłaszcza w czasie trwania szóstego okresu legislacyjnego, stanowi źródło inspiracji i mandat dla sformułowania zintegrowanej europejskiej polityki na rzecz zwalczania zmian klimatycznych oraz pogodzenia zmian klimatycznych ze zrównoważonym wzrostem gospodarczym,
- D. mając na uwadze, że w traktacie lizbońskim w sposób jednoznaczny ustalono założenia i kompetencje Unii w obszarze zmian klimatu i jeżeli zostanie on ratyfikowany, wzmocni rolę Unii Europejskiej w zakresie wspierania zrównoważonego rozwoju i zwalczania zmian klimatu,
- E. mając na uwadze, iż wiodąca rola Unii Europejskiej w międzynarodowej walce z globalnym ociepleniem i jej szczególna odpowiedzialność jako unii krajów rozwiniętych budują tożsamość i oznaczają przyjęcie zobowiązań wobec obywateli Europy, jakim jest nie tylko sformułowanie średnio- i długoterminowych celów ochrony klimatu, ale także ich realizacja drogą dalekowzrocznych działań politycznych oraz politycznego dialogu z krajami rozwijającymi się,
- F. mając na uwadze, że głównym celem Unii Europejskiej zarówno w odniesieniu do polityki wewnętrznej jak i stosunków zewnętrznych jest wspieranie poszanowania praw człowieka, oraz mając na uwadze, że Unia Europejska uznaje w szczególności prawo do życia, bezpieczeństwa, zdrowia, edukacji i ochrony środowiska za prawa podstawowe, jak również ochronę osób szczególnie narażonych na skutki zmian klimatycznych, w tym kobiet, dzieci, osób starszych i niepełnosprawnych,
- G. mając na uwadze, że obecne, ale również przyszłe przedstawicielstwa parlamentarne oraz reprezentanci obywateli Europy będą się kierować tymi zasadami polityki klimatycznej oraz zasadami zrównoważonego rozwoju i sprawiedliwości międzypokoleniowej oraz międzyludzkiej i nie ustaną w dążeniu do realizacji niezbędnych celów ochrony klimatu,
- H. mając na uwadze, że społeczność ludzka stoi przed podwójnym wyzwaniem związanym z zagrożeniem systemu podtrzymywania życia na ziemi, mianowicie zmianami klimatu oraz nadmiernym wykorzystywaniem i niszczeniem wielu z najważniejszych ekosystemów; mając na uwadze liczne powiązania między systemem klimatycznym i ekosystemami – zwłaszcza zdolność oceanów i ekosystemów lądowych do sekwestracji węgla – oraz mając na uwadze, że zmiany klimatu mogą zostać zahamowane w sposób skuteczny jedynie w ramach zdrowych ekosystemów,
- I. mając na uwadze, że zmiany klimatyczne mają szczególnie niszczący i kosztowny wpływ na niektóre obszary, takie jak tereny wyżynne i strefy przybrzeżne,

Środa, 4 lutego 2009 r.

- J. mając na uwadze, że wpływ zmian klimatycznych na społeczności ludzkie już jest odczuwany w wielu miejscach, takich jak region Sahel, podlegający w znacznym stopniu procesom pustynnienia, Bangladesz, wielokrotnie nawiedzany przez powodzie, niektóre obszary w Europie oraz kilka wysp położonych na Pacyfiku, które nieuchronnie zostaną zalane,
- K. mając na uwadze, że zmiany klimatyczne stanowią wyzwanie, dla którego nie istnieje żadne zryczałtowane rozwiązanie polityczne, natomiast zsumowanie istniejących możliwości i maksymalny wzrost efektywności we wszelkich obszarach życia gospodarczego i społecznego mogą wnieść istotny wkład w rozwiązywanie kwestii zasobów i ich rozdziału i utorują drogę ku trzeciej rewolucji przemysłowej,
- L. mając na uwadze, że należy pilnie podjąć działania w celu zwalczania ubóstwa energetycznego i paliwowego,
- M. mając na uwadze, że według danych Europejskiej Agencji Środowiska za rok 2006, z całkowitej emisji gazów cieplarnianych w UE 30,9% przypada na produkcję energii, 19,4% na sektor transportu, 14,6% na gospodarstwa domowe i usługi, 12,9% wytwarza budownictwo i produkcja przemysłowa, 9,2% rolnictwo, 8,1% procesy przemysłowe, zaś na sektor utylizacji odpadów przypada 2,9% wszystkich emisji, zaś pozostałe szkodliwe emisje powstają w wyniku stosowania rozpuszczalników chemicznych i nieokreślonych procesów spalania,
- N. mając na uwadze, że wiele sektorów już wniosło swój wkład w redukcję emisji gazów cieplarnianych i posiadamy wiele efektywnych ekonomicznie możliwości tej redukcji dla zahamowania zmian klimatycznych oraz technologii wzrostu efektywności, jednakże ich wszechstronne stosowanie blokowane jest przez ograniczenia dostępu do rynku, bariery biurokratyczne oraz wysokie koszty finansowania,
- O. mając na uwadze, że działania mające na celu ograniczenie emisji gazów cieplarnianych w produkcji, wykorzystywaniu gruntów oraz gospodarowaniu odpadami mają najwyższy priorytet; mając jednak na uwadze, że zmiany klimatycznych nie da się zwalczyć jedynie drogą zmniejszenia szkodliwych emisji we wszystkich poszczególnych sektorach; mając na uwadze, że wymagane jest raczej systemowe podejście do problemu w celu obrania ponadsektorowych dróg rozwiązań w polityce i osiągnięcia, dzięki spójnemu ustawodawstwu i dostosowaniu do nieuniknionych zmian, ogólnospołecznych zmian w sposobie produkcji, konsumpcji, stylu życia i modelach handlu,

Wymiar międzynarodowy: okres po roku 2012, polityka zagraniczna i handel międzynarodowy

- P. mając na uwadze, że rokowania w sprawie porozumienia dotyczącego okresu po roku 2012 pod przewodnictwem Narodów Zjednoczonych, zgodnie z harmonogramem prac przyjętym podczas konferencji na Bali, będą prowadzone w następujących obszarach kluczowych: redukcja emisji i nowe wiążące cele w tym zakresie, działania przystosowawcze, wyręby, wyniszczenie i degradacja lasów, rozwój technologii na potrzeby ograniczenia emisji i działań dostosowawczych, niezbędne zasoby finansowe i na koniec zrewidowanie elastycznych mechanizmów zgodnie z porozumieniami z Marrakeszu do protokołu z Kioto,
- Q. mając na uwadze, że Światowa Organizacja Handlu, Bank Światowy oraz Międzynarodowy Fundusz Monetarny również muszą głęboko zaangażować się w działania ograniczające emisje,
- R. mając na uwadze, że rokowania w sprawie porozumienia dotyczącego okresu po roku 2012 muszą zakończyć się podczas konferencji klimatycznej w Kopenhadze (COP 15) pod koniec 2009 r., aby można było uniknąć luki pomiędzy pierwszym a drugim okresem zobowiązań,

Środa, 4 lutego 2009 r.

- S. mając na uwadze, iż Rada Europejska podczas szczytu w marcu 2008 r. podkreśliła konieczność przyspieszenia tempa negocjacji w sprawie harmonogramu prac z Bali w celu zawarcia do roku 2009 nowego porozumienia w sprawie ochrony klimatu, zgodnie z celem ograniczenia globalnego ocieplenia do 2°C,
- T. mając na uwadze, że zmiany klimatyczne mogą zaostrzyć konflikty w stosunkach międzynarodowych, na przykład przez migrację spowodowaną zmianami klimatu, utratę ziemi i spory graniczne spowodowane powodziami i ponownym wytyczaniem linii brzegowych, jak również w wyniku konfliktów o zasoby z powodu zmniejszania się areałów rolniczych, pogłębiającego się niedostatku wody czy wylesiania,
- U. mając na uwadze, że Rada Europejska podczas szczytu w marcu 2008 r. zwróciła się do Komisji o sporządzenie europejskiej strategii finansowania działań na rzecz ochrony klimatu, mających na celu zmniejszenie szkodliwych emisji i dostosowanie w związku z badaniami nad nowymi technologiami o niskiej produkcji dwutlenku węgla i ich rozwojem, mając na uwadze, że transfer takich technologii stanowi istotny warunek skutecznej realizacji globalnej redukcji emisji i wdrożenia strategii dostosowania do zmian klimatu,
- V. mając na uwadze, że zarówno działania łagodzące skutki, jak i działania dostosowawcze mają nadrzędne znaczenie; mając na uwadze, iż kraje uprzemysłowione ponoszą historyczną odpowiedzialność za zmiany klimatu; mając na uwadze, iż kraje rozwijające się w niewielkim stopniu przyczyniły się do zmian klimatu, jednak ponoszą ich konsekwencje w największym stopniu; mając na uwadze, iż dostępne środki finansowe na zwalczanie zmian klimatycznych w krajach rozwijających się są niewystarczające i powinny być znacząco podwyższone,
- W. mając na uwadze, że na przeszkodzie transferu technologii stoją troska o ochronę własności intelektualnej, słabość instytucji politycznych i brak praworządności, a także ogólny niedobór kapitałów,
- X. mając na uwadze, że Światowa Organizacja Handlu (WTO) nie stanowi żadnego alternatywnego forum dla rokowań w sprawie międzynarodowej ochrony klimatu i, że bez pozytywnego zakończenia rokowań w sprawie porozumienia dotyczącego okresu po roku 2012 nie należy oczekiwać żadnego wkładu światowego handlu w ochronę klimatu,
- Y. mając na uwadze, że do ilości dwutlenku węgla emitowanego w UE zaliczane są gazy cieplarniane emitowane podczas produkcji towarów użytkowanych w Europie, jednak produkowanych w innych częściach świata,

Energia

- Z. mając na uwadze, że ogólnie ropa naftowa, której udział wynosi 35%, stanowi najważniejsze źródło energii w zużyciu energii pierwotnej, kolejne miejsca zajmują węgiel - 25% i gaz ziemny - 21%, jednak powoli kończy się epoka tanich i występujących w nadmiarze kopalnych źródeł energii,
- AA. mając na uwadze, że – według danych Eurostatu – w 2006 r. 33,5% importowanej do EU ropy naftowej pochodziło z Rosji, 15,8% z Norwegii, a 27% z krajów arabskich i że 42% importowanego do UE gazu pochodziło z Rosji, 24,2% z Norwegii, a 25,9% z krajów arabskich,
- AB. mając na uwadze, że Międzynarodowa Agencja Energii Atomowej przewiduje wzrost światowego popytu na energię do roku 2030 o co najmniej 60%, a który powodowany będzie także przez tzw. kraje progowe,
- AC. mając na uwadze, że rozwój sytuacji na rynkach energetycznych przyczynia się do realizacji celów z zakresu ochrony klimatu, bowiem rynkowy wzrost cen energii stanowi istotny bodziec dla zrównoważonego wykorzystywania zasobów i tym samym do konsumpcji o niskim poziomie emisji CO₂,

Środa, 4 lutego 2009 r.

- AD. mając na uwadze, że pokrycie rosnących potrzeb energetycznych wyłącznie paliwami kopalnymi w perspektywie średnio- i długoterminowej jest wykluczone i, że decyzje inwestycyjne podejmowane w następnych latach będą określać strukturę systemu energetycznego i mieszanki energii na najbliższe dziesięciolecie,
- AE. mając na uwadze, że rosnące potrzeby energetyczne mnożą działania uzupełniające, takie jak konieczność szybkiej modernizacji istniejących elektrowni wykorzystujących paliwa kopalne i sieci przesyłowych w celu znacznego wzrostu ogólnej efektywności energetycznej, budowa nowych elektrowni i ciągła intensyfikacja stosowania odnawialnych źródeł energii,
- AF. mając na uwadze, że długoterminowo oszczędność energii jest najbardziej opłacalną i najczystsza formą oszczędzania zasobów, a tym samym ochrony klimatu, oraz mając na uwadze, że zaangażowanie i wytrwałość w zwiększaniu efektywności energetycznej UE doprowadzą do rozwiązań strukturalnych, możliwych do zastosowania na szeroką skalę w całej gospodarce, przyczyniając się w ten sposób do tworzenia ekologicznej gospodarki niskoemisyjnej,
- AG. mając na uwadze, że w odniesieniu do wykorzystywania energii jądrowej – niezależnie od zasobów uranu – nadal istnieje problem bezpiecznego składowania odpadów atomowych oraz rozprzestrzeniania się technologii produkcji na państwa niedemokratyczne,
- AH. mając na uwadze, że projekt międzynarodowego eksperymentalnego reaktora termojądrowego ITER stał się kapitałochłonnym punktem rozwoju syntezy jądrowej jako jednego z możliwych nowych źródeł energii przyszłości oraz mając na uwadze, że jakiegokolwiek wzbogacenia rynku energii można się spodziewać jedynie w bardzo długiej perspektywie,

Biopaliwa

- AI. mając na uwadze, że obecną politykę w zakresie biopaliw należy postrzegać w wymiarze globalnym, który z jednej strony charakteryzuje się coraz większą rywalizacją o tereny produkcyjne, z drugiej zaś rosnącym popytem na energię odnawialną, w szczególności w sektorze transportu,
- AJ. mając na uwadze, że produkcja biomasy dla pozyskiwania energii oraz jako paliwa stwarza wielu krajom rozwijającym się nowe możliwości gospodarcze i niezależnia je od importu energii, przy założeniu że przedmiotowa produkcja będzie miała charakter zrównoważony i np. nie doprowadzi do powstania monokultur lub nie stanie się konkurencją dla produkcji żywności,
- AK. mając na uwadze, że potencjał redukcji emisji wielu biopaliw pierwszej generacji w porównaniu z paliwami konwencjonalnymi został w oparciu o wszechstronną analizę ich cyklu życia skorygowany w dół, w niektórych przypadkach w znacznym stopniu, i do tej pory nie rozwiązano w zadowalający sposób kwestii trwałości, nieszkodliwości dla środowiska naturalnego oraz możliwości dysponowania powierzchniami uprawnionymi w konkurencji do produkcji żywności,
- AL. mając na uwadze, że zrównoważona polityka w zakresie biopaliw powinna być skierowana zarówno na określenie kryteriów w zakresie zrównoważonego rozwoju w odniesieniu do biopaliw pierwszej generacji, jak również na wspieranie jak najszybszego rozwoju biopaliw drugiej generacji,

Środa, 4 lutego 2009 r.

- AM. mając na uwadze, że przemysł naftowy zbuduje niezbędną infrastrukturę dla nowych paliw dopiero przy zaistnieniu odpowiedniego popytu na biopaliwa, natomiast po stronie przemysłu samochodowego widzimy postęp technologiczny, pozwalający dzięki czujnikom na określenie każdego stosunku w mieszance benzyny i biopaliwa, przy czym dodatkowe wyposażenie techniczne umożliwia tankowanie biopaliw także do pojazdów starszych typów, a tym samym obniżenie emisji dwutlenku węgla przez flotę pojazdów traktowaną całościowo,
- AN. mając na uwadze, że potencjał biopaliw może być wykorzystany jedynie wtedy, gdy stanowią one element rozwoju zrównoważonych systemów transportowych, w tym opracowania i wykorzystywania samochodów o bardzo niskim zużyciu paliwa,

Efektywność energetyczna

- AO. mając na uwadze, że niektóre państwa członkowskie nie mają jasnej strategii w zakresie efektywności energetycznej,
- AP. mając na uwadze, że państwa członkowskie powinny ulepszać i rozpowszechniać stosowanie certyfikatów efektywności energetycznej oraz powiązać zalecenia z bodźcami finansowymi,
- AQ. mając na uwadze, że zmniejszanie zużycia energii, przy zachowaniu efektywności energetycznej na szczeblu indywidualnym i wspólnotowym, przyczynia się do rozwoju handlu i tworzenia nowych miejsc pracy oraz do zwalczania ubóstwa energetycznego,
- AR. mając na uwadze, że 40% zużycia energii przypada na sektor budynków, a tym samym 33% wszystkich emisji gazów cieplarnianych opada na obszary zabudowane,
- AS. mając na uwadze, że sektor budynków (budynki mieszkalne oraz budynki komercyjne i publiczne), dzięki modernizacji izolacji termicznych i systemów grzewczych lub chłodzących, urządzeń elektrycznych i instalacji wentylacyjnych oraz dzięki instalowaniu osłon przeciwsłonecznych, posiada ogromny, efektywny z punktu widzenia kosztów potencjał redukcji emisji dwutlenku węgla,
- AT. mając na uwadze, że budynki o niskim zużyciu energii wyglądają ciekawie, modnie i są efektywne z punktu widzenia kosztów,
- AU. mając na uwadze, że oddzielenie wzrostu zużycia energii od wzrostu gospodarczego poprzez inwestowanie w efektywność energetyczną we wszystkich sektorach społeczeństwa jest jednym z głównych celów UE,
- AV. mając na uwadze, że tworzenie instrumentów finansowych służących do przydzielania niezbędnych środków budżetowych na poprawę efektywności energetycznej i systematyczne badanie i dostosowywanie do wymogów rynku standardów efektywności dla nowych urządzeń elektrycznych i elektronicznych są równie niezbędne, jak rozszerzenie tych standardów na wielkie agregaty przemysłowe oraz rozważenie wprowadzenia obowiązku wyposażania urządzeń w funkcję wyłączania,

Mobilność i logistyka

- AW. mając na uwadze, że oddzielenie rozwoju ruchu drogowego od ogólnego wzrostu gospodarczego stanowi kluczowy cel polityki transportowo-komunikacyjnej UE, a mimo to wzrost popytu na usługi transportowe jest większy od przyrostu produktu narodowego brutto i tym samym nadal rośnie i tak już wysoki udział emisji z tego źródła w całkowitej emisji gazów cieplarnianych w UE,
- AX. mając na uwadze, że obecnie około jednej trzeciej zużycia energii przez końcowych odbiorców w UE przypada na transport i komunikację i, że sektor ten prawie w całości (do 97%) zależy od paliw naftowych (benzyna i olej napędowy),

Środa, 4 lutego 2009 r.

- AY. mając na uwadze, że emisja gazów cieplarnianych w UE w latach 1990 do 2005 spadłaby o 14% zamiast o 7,9%, gdyby sektor transportu wniósł taki sam wkład w redukcję emisji jak pozostałe sektory gospodarki,
- AZ. mając na uwadze, że 80% ludności Europy zamieszkuje obszary miejskie, na których wytwarzane jest 40% wszystkich emisji związanych z transportem, przy czym przeciążenia ruchu drogowego, które również koncentrują się na terenach zurbanizowanych, kosztują UE około 1% PNB,
- BA. mając na uwadze, że miejska mobilność wiąże się z jednej strony bezpośrednio z indywidualną jakością życia, z drugiej zaś ruch indywidualny w miastach znacząco przyczynia się do emisji gazów cieplarnianych i innych problemów ochrony środowiska naturalnego, jak zanieczyszczenie powietrza i hałas, a tym samym zamiast poprawiać jakość życia obywateli, po części w znacznym stopniu ją obniża poprzez negatywne skutki zdrowotne,
- BB. mając na uwadze, że połowa wszystkich przejazdów obywateli Europy nie przekracza 5 kilometrów,
- BC. mając na uwadze, że w ruchu regionalnym i wahadłowym 60% wszystkich przejazdów samochodowych i 90% przejazdów kolejowych przypada na dystans nieprzekraczający 30 km,
- BD. mając na uwadze, że udział szynowego i wodnego transportu towarowego uległ obniżeniu w okresie 2001 – 2006 (z 18,6% do 17,7% i z 6,5% do 5,6%), zaś wzrósł udział transportu drogowego (z 74,9% do 76,7%),
- BE. mając na uwadze, że przewóz pasażerów i towarów drogą wodną stanowi jeden z najbardziej efektywnych wariantów, a udział towarów przewożonych w UE wodnymi środkami transportu wynosi około 40%,
- BF. mając na uwadze, że według szacunków zużycie energii przez żeglugę śródlądową w przeliczeniu na tonę towaru i kilometr trasy wynosi jedną szóstą zużycia energii przez transport drogowy i połowę zużycia przez transport szynowy,
- BG. mając na uwadze, że takie programy jak Marco Polo i NAIADES zostały w niewystarczającym stopniu wykorzystane przez państwa członkowskie w celu przejścia w zakresie transportu towarów na transport śródlądowy i morski,
- BH. mając na uwadze rozwój transportu oceanicznego oraz trend w kierunku budowy coraz większych kontenerowców i statków pasażerskich, które zużywają więcej oleju ciężkiego, a tym samym bardziej niż dotychczas obciążają środowisko naturalne, przy czym międzynarodowe wysiłki na rzecz ochrony klimatu nie obejmują żeglugi międzynarodowej,
- BI. mając na uwadze, że dokonana w minionym dziesięcioleciu stopniowa liberalizacja i deregulacja sektora lotniczego UE stanowiła z jednej strony istotny warunek dynamicznego rozwoju europejskiego transportu lotniczego, przewozy pasażerskie w ramach UE wzrosły w latach 1995-2004 o 49%, ale z drugiej strony emisja dwutlenku węgla w całym sektorze wzrosła w latach 1990-2005 o 79%,

Środa, 4 lutego 2009 r.

- BJ. mając na uwadze, że rozwój branży lotniczej, mimo usprawnień technicznych i organizacyjnych, pogłębia negatywne skutki dla środowiska naturalnego, jednakże jak do tej pory dyskusja na temat wiążących norm emisji dla silników lotniczych celem technologicznego usprawnienia zespołów napędowych odbywała się w bardzo ograniczonym zakresie i brak jest badań na temat możliwości realizacji,
- BK. mając na uwadze, że Komisja i państwa członkowskie uruchomiły wspólną inicjatywę technologiczną „Czyste niebo”, europejski system zarządzania ruchem lotniczym nowej generacji (SESAR), europejski system nawigacji satelitarnej (Galileo) i Globalny Monitoring dla Środowiska i Bezpieczeństwa (GMES) oraz projekty badawcze dotyczące inteligentnych systemów transportu w celu poprawy efektywności energetycznej w dziedzinie transportu,
- BL. mając na uwadze, że w wyniku przelotów lotniczych do atmosfery przedostają się, obok dwutlenku węgla, także tlenki azotu, para wodna, cząstki siarczanów i sadzy, które, według szacunków Międzyrządowego Zespołu do spraw Zmian Klimatu (IPCC), pogłębiają łączne skutki emisji powodowanych przez ruch lotniczy o współczynnik dwa do czterech, bez uwzględnienia w tych szacunkach dodatkowego efektu, jakim jest tworzenie się chmur pierzastych,
- BM. mając na uwadze, że mieszkańcy i gospodarki regionów najbardziej oddalonych są w najwyższym stopniu zależne od transportu lotniczego w zakresie mobilności i rozwoju,
- BN. mając na uwadze, że należy podkreślić, iż w długoterminowej perspektywie najskuteczniejszym sposobem ograniczenia emisji związanych z transportem jest obniżenie wzrostu w całym sektorze transportu poprzez zwiększanie atrakcyjności środków transportu publicznego jako alternatywy dla samochodów osobowych, zwiększanie transportu kolejowego oraz zapewnianie, by w planowaniu przestrzennym oraz planowaniu infrastruktury uwzględnić bezwzględną potrzebę ograniczenia korzystania z samochodów osobowych,

Turystyka i pomniki kultury

- BO. mając na uwadze, że jak wynika z badań centrum UNESCO ds. Światowego Dziedzictwa Kultury, jedna dziesiąta wszystkich pomników światowej kultury i obszarów krajobrazowych jest zagrożona skutkami zmian klimatu,
- BP. mając na uwadze, że według Światowej Organizacji Turystyki (UNWTO) Europa jest najważniejszym regionem turystycznym świata i na nią przypało 55% wszystkich przyjazdów turystycznych w roku 2006,
- BQ. mając na uwadze, że zmiana klimatu może spowodować zmianę kierunków podróży turystycznych, a zmiany te mogłyby oznaczać znaczące straty ekonomiczne dla dotkniętych nimi regionów urlopowych,

Emisje przemysłowe

- BR. mając na uwadze, że system handlu emisjami UE (ETS) stanowi jedyny w swoim rodzaju instrument osiągnięcia redukcji emisji przy zachowaniu możliwie najwyższej efektywności i pełni wzorcową funkcję dla porównywalnych systemów, przy czym należałoby zapewnić ich kompatybilność,
- BS. mając na uwadze, że sektory przemysłowe mają kluczowe znaczenie dla realizacji celu polegającego na ograniczeniu emisji gazów cieplarnianych, określonego przez Radę Europejską, oraz mając na uwadze, że należy zachęcać te sektory, by w dalszym ciągu ograniczały emisje przemysłowych gazów cieplarnianych, nie rezygnując przy tym z konkurencyjności,

Środa, 4 lutego 2009 r.

- BT. mając na uwadze, że należy sprawić, by zasadnicza idea mechanizmu czystego rozwoju (CDM) oraz mechanizmu wspólnych wdrożeń (JI) - rozpowszechnienie nowoczesnych i efektywnych technologii - była w rzeczywistości realizowana; mając na uwadze, że CDM/JI powinny ograniczać się do projektów wysokiej jakości, prowadzących do dalszego udokumentowanego ograniczenia emisji gazów cieplarnianych,

Rolnictwo i hodowla zwierząt

- BU. mając na uwadze, że zmiany w praktyce prowadzenia gospodarstw rolnych, ustawodawstwo UE w zakresie ochrony środowiska naturalnego jak również najnowsze reformy strukturalne Wspólnej Polityki Rolnej dążą w kierunku zrównoważonego rozwoju i w efekcie - poprzez lepsze wykorzystanie posiadanych zasobów – pośrednio prowadzą do redukcji szkodliwych emisji,
- BV. mając na uwadze, że rolnictwo jest źródłem emisji gazów cieplarnianych, jednak przyczynia się również do ograniczenia emisji tych gazów oraz ponosi bezpośrednie konsekwencje zmian klimatycznych, skutkujących wieloma zmianami gospodarczymi i społecznymi w różnych regionach Europy,
- BW. mając na uwadze, że wielkopowierzchniowa uprawa roślin paszowych dla zwierząt przyczynia się do zwiększenia całkowitego poziomu emisji gazów cieplarnianych w rolnictwie,
- BX. mając na uwadze, że – podobnie jak systemów motywacyjnych - nie określono celów w zakresie ochrony klimatu uwzględniających specyfikę rolnictwa – jak na przykład wiążące założenia redukcji emisji metanu i tlenu azotu, aby wykorzystać już istniejący potencjał redukcji szkodliwych emisji,
- BY. mając na uwadze, że hodowla bydła w warunkach naturalnych w istotnej mierze przyczynia się do ochrony środowiska naturalnego dzięki dbałości o krajobraz i utrzymywaniu arealów łąkowych przy nieznanym zużyciu energii i niewielkim poziomie emisji,
- BZ. mając na uwadze, że należy dostosować wielkości stad zwierząt do dostępnych powierzchni hodowlanych oraz, że trwałość kultury obszarów łąkowych może przyczynić się do zapobiegania erozji gleby na pastwiskach,

Lasy

- CA. mając na uwadze, że lasy mają nieocenioną wartość dla biosfery i pełnią wiele funkcji w globalnym ekosystemie, a także mając na uwadze, że wartość gospodarcza przypisywana obecnie lasom nie uwzględnia ich ekosystemu ani wartości społecznej i społecznej,
- CB. mając na uwadze, że lasy przyczyniają się do ograniczania skutków zmian klimatycznych w trzech różnych wymiarach: w odniesieniu do zasobów węgla poprzez zrównoważone użytkowanie i ochronę lasów, w odniesieniu do obniżania emisji CO₂ poprzez zalesianie oraz jako substytut dla paliw kopalnych i produktów kopalnych w postaci surowca odnawialnego,

Środa, 4 lutego 2009 r.

- CC. mając na uwadze, że ponad 30% lądu na kuli ziemskiej pokryte jest lasami, które zamieszkuje więcej niż dwie trzecie wszystkich żyjących na ziemi gatunków i, że lasy przejmują około 30% rocznej emisji gazów cieplarnianych,
- CD. mając na uwadze, że z jednej strony lasy odgrywają istotną rolę w zahamowaniu zmian klimatu, z drugiej zaś strony co najmniej jedna trzecia lasów na świecie odczuwa negatywne skutki tych zmian,
- CE. mając na uwadze, że największy problem, jakim jest wyniszczanie lasów, tkwi w wiążących się z tym czynnikach społeczno-ekonomicznych, jak bieda i niski stopień rozwoju, słabość instytucji politycznych i brak państwa prawa, niesprawiedliwe stosunki własnościowe i korupcja, które mogą prowadzić między innymi do nielegalnego wyrębu i wycinania lasów,
- CF. mając na uwadze, że wyniszczanie lasów powodowane wylesianiem, sprzeczną z zasadami trwałego rozwoju wycinką drzew lub pożarami powstałymi między innymi na skutek fali upałów przyczynia się znacznie do emisji CO₂,
- CG. mając na uwadze, że nie wprowadzono wystarczającej liczby strategii i programów dotyczących zalesiania obszarów, na których wycięto lasy,
- CH. mając na uwadze, że plantacje leśne tworzone w UE nie odzwierciedlają naturalnej różnorodności lasów w Europie,

Ochrona gleby

- CI. mając na uwadze, że europejskie gleby bardziej niż kiedykolwiek narażone są na nieodwracalne szkody, których rozmiary dodatkowo rosną w wyniku zmian klimatycznych,
- CJ. mając na uwadze, że topnienie wiecznej zmarzliny zmienia stan gleb na północnej półkuli, a dodatkowo uwalnia do atmosfery znaczne ilości metanu,

Zagospodarowanie wód

- CK. mając na uwadze, że dostępność zasobów wodnych, zaopatrzenie w wodę, w tym w wodę pitną, zużycie wody i oczyszczanie ścieków ściśle wiążą się z ekonomicznymi i społecznymi warunkami ramowymi,
- CL. mając na uwadze, że zmiany klimatyczne będą dodatkowo pogłębiać istniejące w Europie regionalne nierówności w posiadanych zasobach wodnych oraz prowadzić do częstszego występowania powodzi i suszy,

Rybolówstwo

- CM. mając na uwadze, że ryby i owoce morza stanowią ważne źródło pożywienia, oceany stanowią największy globalny magazyn węgla i służą jako źródło biomasy i surowców,
- CN. mając na uwadze, że żywnościowe zasoby mórz są obecnie nadmiernie eksploatowane,

Środa, 4 lutego 2009 r.

Zarządzanie odpadami i zasobami

- CO. mając na uwadze, że hierarchia odpadów jest kluczową zasadą, którą należy kierować się w ograniczaniu skutków zmian klimatycznych w sektorze odpadów,
- CP. mając na uwadze, że należy przyznać, iż prawodawstwo UE w zakresie zagospodarowywania odpadów wraz z innowacjami w dziedzinie utylizacji odpadów oraz coraz większe wykorzystywanie produktów poddanych recyklingowi już wywierają pozytywny wpływ na środowisko naturalne i przyczyniają się do redukcji emisji netto gazów cieplarnianych w sektorze odpadów, mimo że nie wykorzystuje się jeszcze wszelkich możliwości w tym zakresie,
- CQ. mając na uwadze, że mimo wszelkich czynionych wysiłków niestety nadal rośnie ilość odpadów,

Działania dostosowawcze

- CR. mając na uwadze, że wszelkiego rodzaju działania dostosowawcze stanowią zabezpieczenie na przyszłość, mające na celu złagodzenie skutków szkód powstałych na gruncie dawnych emisji gazów cieplarnianych i wiążącego się z tym ocieplenia,
- CS. mając na uwadze, że czysta analiza kosztów-korzyści jest niewystarczająca dla opracowania działań dostosowawczych, które gwarantowałyby niezbędny poziom minimalnej ochrony wszystkich grup ludności; mając na uwadze, że w odniesieniu do przedmiotowych działań należy pilnie zbadać skutki zmian klimatycznych na szczeblu lokalnym,
- CT. mając na uwadze, że wykorzystanie zasobów naturalnych według Milenijnej oceny ekosystemów (Millenium Ecosystem Assessment) zagraża już dwóm trzecim wszystkich ekosystemów, zaostrza wraz z tym zmianami klimatycznymi i tym samym dodatkowo zwiększa presję na jak najszybsze przygotowanie działań przystosowawczych,
- CU. mając na uwadze, że we wspólnym raporcie Europejskiej Agencji Środowiska (EEA), Wspólnego Centrum Badawczego (WCB) i Światowej Organizacji Zdrowia (WHO) zatytułowanym „Skutki zmieniającego się klimatu w Europie” zwrócono uwagę na fakt, że narażenie na zmiany klimatyczne różni się w znacznym stopniu w zależności od regionów i sektorów w Europie i dotyka w większym stopniu obszary górskie, strefy przybrzeżne, obszar śródziemnomorski i Arktykę, oraz mając na uwadze, że w raporcie podkreślono, że zwiększenie ograniczenia emisji gazów cieplarnianych na świecie i proaktywne działania dostosowawcze są potrzebne na szczeblu europejskim i krajowym w celu ograniczania skutków zmian klimatycznych,

Zdrowie

- CV. mając na uwadze, że niektóre zdrowotne skutki zmian klimatu, o których na przykład informuje WHO, można powstrzymać drogą przygotowania i wzmocnienia systemów opieki zdrowotnej poprzez odpowiednie działania prewencyjne, zwracając szczególną uwagę na rozprzestrzenianie się chorób tropikalnych, a także poprzez publiczne kampanie informacyjne skierowane przede wszystkim do grup najbardziej narażonych, takich jak kobiety w ciąży, noworodki, dzieci i osoby starsze,
- CW. mając na uwadze, że europejski plan działania na rzecz środowiska i zdrowia na lata 2004-2010 zdecydowanie nie jest odpowiednim środkiem do wyjaśnienia środowiskowych przyczyn problemów zdrowotnych, w szczególności związanych ze zmianami klimatycznymi,

Środa, 4 lutego 2009 r.

Wzrost gospodarczy i zatrudnienie

- CX. mając na uwadze, że uzgodnione podczas szczytu Rady Europejskiej z marca 2007 r. cele polityki klimatycznej są osiągalne zarówno od strony technologicznej jak i ekonomicznej i otwierają przed tysiącami europejskich przedsiębiorstw jedyne w swoim rodzaju możliwości,
- CY. mając na uwadze, że wiele przedsiębiorstw w jeszcze niewystarczającym stopniu uświadamia sobie zasięg możliwości i ryzyka wiążących się ze zmianami klimatu,
- CZ. mając na uwadze, że zaangażowane działanie na rzecz ochrony klimatu idzie w parze z trwałym rozwojem gospodarczym i dobrobytem, mając na uwadze, że może ono stanowić skuteczną inwestycję o istotnej funkcji przeciwdziałania recesji i należy je postrzegać jako wyzwanie odnoszące się do wprowadzenia szeroko zakrojonych zmian strukturalnych, których ostatecznym celem powinno być stworzenie prawdziwie ekologicznej gospodarki,
- DA. mając na uwadze, że przegrupowanie miejsc pracy nastąpi raczej wewnątrz określonych branż niż między różnymi branżami,

Wspieranie technologii przyszłości

- DB. mając na uwadze, iż handel emisjami stanowi istotny element europejskiego programu ochrony klimatu, mającego na celu obniżenie poziomu emisji gazów cieplarnianych drogą wzrostu efektywności, mając na uwadze, że sam handel emisjami nie wystarczy jednak do znalezienia wyjścia z węglowej „ślepej uliczki” i wywołania powszechnej rewolucji w dziedzinie niskoemisyjnych technologii węglowych,
- DC. mając na uwadze, że dążenie do ograniczania skutków zmian klimatycznych wymaga odpowiednich finansowych mechanizmów sterowania, umożliwiającego opracowanie i stosowanie czystych i efektywnych pod względem energetycznym technologii,
- DD. mając na uwadze, że zrównoważone budownictwo mieszkaniowe prezentuje ogromny potencjał dla tworzenia nowych miejsc pracy,
- DE. mając na uwadze, że wzrost efektywności sam w sobie nie spowoduje rewolucji technologicznej, będzie to bowiem wymagało wprowadzenia zintegrowanej strategii na szczeblu UE, krajowym i lokalnym, mającej na celu promowanie badań i rozwoju w zakresie nowych i zaawansowanych technologii i procesów, oraz zwiększenie na nie popytu,
- DF. mając na uwadze, że technologie wychwytywania i składowania dwutlenku węgla CCS znajdują już w niewielkim zakresie zastosowanie w różnych dziedzinach – na przykład w wydobywaniu ropy naftowej i gazu ziemnego – ale jako technologie wielkoprzemysłowe przydatne dla celów ochrony klimatu znajdują się we wczesnym stadium rozwoju,
- DG. mając na uwadze, że koszty i ryzyko przewyższają jak dotychczas korzyści gospodarcze i mimo stosowania najnowszych technologii spada stopień sprawności ekonomicznej elektrowni stosujących CCS,
- DH. mając na uwadze, że technologia (CCS) jako technologia pomostowa w kierunku dekarbonizacji systemu energetycznego oznacza wkład w rozwiązanie problemu obniżenia emisji dwutlenku węgla we wszystkich elektrowniach i mogłaby pełnić uzupełniającą rolę przy rozbudowie systemów energii odnawialnych, ale jest jednak technologią „end-of-pipe”,

Środa, 4 lutego 2009 r.

Inteligentne systemy komputerowe i technologie informacyjno-komunikacyjne

- DI. mając na uwadze, że sektor technologii komunikacyjnych oraz informacyjnych (ICT) powoduje obecnie 2% światowej emisji dwutlenku węgla, ale branża ta może nie tylko potencjalnie obniżyć własną emisję, lecz przede wszystkim rozwinąć innowacyjne i efektywne energetycznie zastosowania dla całej gospodarki narodowej,

Finansowanie i zagadnienia budżetowe

- DJ. mając na uwadze, że aktualny budżet UE jest niewystarczający dla osiągnięcia celów ochrony klimatu, ponieważ polityczny priorytet walki ze zmianami klimatycznymi nie otrzymał jeszcze odpowiednich środków,
- DK. mając na uwadze, że w przyszłych ramach finansowych należy przydzielić środki na walkę ze zmianami klimatycznymi i stworzenie europejskiej polityki dostosowawczej, aby w następnym okresie budżetowym po 2013 r. „budżet klimatyczny” mógł dysponować wystarczającymi środkami,
- DL. mając na uwadze, że zwalczanie zmian klimatycznych należy uwzględnić we wszystkich politykach UE; mając w związku z tym na uwadze, że UE nie może dłużej jedynie rozdzielać istniejących zasobów, lecz powinna wspierać zapewnianie nowych środków przeznaczonych na finansowanie międzysektorowego charakteru walki ze zmianami klimatycznymi,

Edukacja, kształcenie, raportowanie, oznaczanie i budowa świadomości

- DM. mając na uwadze, że działania gospodarcze i społeczne na rzecz walki ze zmianami klimatu pociągają za sobą przemiany kulturowe, które zmieniają stare nawyki i styl życia, ale nie jest możliwe osiągnięcie rzeczywiście zrównoważonej konsumpcji i zużycia surowców przez wszystkie grupy społeczeństwa bez zmiany sposobu myślenia i zachowań, więc trzeba tu proponować nowe wzorce,
- DN. mając na uwadze, że zmiany klimatu spowodują lawinę modernizacji technologicznych, których ekonomiczne możliwości będzie można wykorzystać jedynie pod warunkiem wystarczającej ilości wykwalifikowanej siły roboczej na rynku pracy,
- DO. mając na uwadze, że wyniki specjalnej ankiety Eurobarometru nr 300 jednoznacznie pokazują, że znacząca większość ankietowanych w Europie postrzega zmiany klimatu jako problem bardzo poważny, jednak wielu z nich uskarża się na brak informacji i ogranicza własne inicjatywy stawienia czoła problemowi do raczej prostych działań, jak segregacja odpadów lub ograniczanie zużycia energii i wody, co nie wymaga istotnych zmian w codziennych zachowaniach,
- DP. mając na uwadze, że posiadamy potrzebne informacje, aby zastanowić się na własnych nawykami przemieszczania się, chociażby nad korzystaniem z własnego samochodu a przemieszczaniem się alternatywnym (piechotą, rowerem, środkami komunikacji publicznej),
- DQ. mając na uwadze, że unijne wymogi i przepisy dotyczące ochrony klimatu pomagają lokalnym i komunalnym decydentom w podnoszeniu jakości życia w wielu miastach Unii Europejskiej, a lokalne inicjatywy na obszarach metropolii znacząco przyczyniają się do zmniejszenia emisji dwutlenku węgla w UE,

Środa, 4 lutego 2009 r.

- DR. mając jednak na uwadze, że przedsiębiorstwa jako całość poprzez modele prowadzenia działalności i procesy produkcji tworzą wzorce zrównoważenia i efektywności zasobów i mogą wykorzystać swoich pracowników jako multiplikator zachowań proklimatycznych,
- DS. mając na uwadze, że ogólnie brak jest informacji dla konsumentów na temat skutków zmian klimatu dla produkcji rolnej, ale ukierunkowane akcje informacyjne mogą istotnie wpłynąć na zachowania kupujących, dzięki czemu możliwe będzie osiągnięcie celów polityki zdrowotnej,
- DT. mając na uwadze, że problemu zmian klimatycznych nie można rozwiązać bez ogromnego zaangażowania lokalnej ludności na całym świecie oraz że właśnie dlatego jednym z kluczowym zadań będzie udostępnienie im, na wszelkie możliwe sposoby, informacji, których potrzebują, by pomagać w rozwiązywaniu problemów i chronić się przed trudnościami związanymi z dostosowaniem się do sytuacji, które niewątpliwie się pojawiają,

2050 – Przyszłość zaczyna się dziś

- DU. mając na uwadze, że popyt ludności świata na zasoby już dziś o jedną czwartą przewyższa zdolności regeneracyjne Ziemi, co pozbawia przyszłe generacje podstaw bytu,
- DV. mając na uwadze, że obecne decyzje polityczne wyznaczają podstawy przyszłych sposobów produkcji i zachowań konsumenckich, wymagają dalekowzroczności i politycznego przywództwa, ale bez wkładu ze strony gospodarki, nauki, mediów, zorganizowanego społeczeństwa obywatelskiego nie będzie możliwy zrównoważony sposób życia,
- DW. mając na uwadze, że zmiana klimatu jest globalnym problemem środowiska naturalnego, którego przyczyny mają charakter strukturalny,

Polityczne idee przewodnie

1. przypomina wspomnianą wyżej rezolucję z dnia 21 maja 2008 r., a w szczególności fakt, że wszelkie wysiłki na rzecz redukcji emisji powinny zmierzać w kierunku osiągnięcia poziomu znacznie poniżej celu ograniczenia wzrostu temperatury na świecie o mniej niż 2°C, jako że ocieplenie na takim poziomie miałyby już poważny wpływ na społeczeństwo i indywidualny styl życia, a także pociągnęłoby za sobą istotne zmiany w ekosystemach i zasobach wodnych; jest głęboko zaniepokojony faktem, że zgodnie z licznymi najnowszymi raportami naukowymi zmiany klimatu są bardziej gwałtowne, a także mają bardziej poważne negatywne skutki, niż uważano wcześniej; dlatego też wzywa Komisję, aby uważnie monitorowała i analizowała najnowsze odkrycia naukowe pod kątem oceny, w szczególności, czy wyznaczony przez UE poziom 2°C nadal będzie wystarczający, aby osiągnąć cel, jakim jest uniknięcie niebezpiecznych zmian klimatu;
2. podkreśla pilność – w związku z podejściem horyzontalnym – włączenia globalnego ocieplenia i wynikających z niego zmian klimatycznych jako nowych warunków ramowych we wszystkie obszary i pola polityczne oraz uwzględnienia przyczyn i skutków globalnego ocieplenia i zmian klimatycznych w każdej odnośnej dziedzinie prawodawstwa UE;

Środa, 4 lutego 2009 r.

3. przypomina zwłaszcza o pilnych założeniach celowych w walce ze zmianami klimatu i podkreśla potrzebę, zgodnie z zaleceniami zawartymi w czwartym sprawozdaniu oceniającym IPPC (AR4) i włączonymi do planu działań przyjętego na Bali, jasnego wyznaczenia UE i innym krajom uprzemysłowionym jako grupie celu średnioterminowego w zakresie redukcji gazów cieplarnianych o 25% do 40% do 2020 r., a także celu długoterminowego, jakim jest obniżenie emisji o przynajmniej 80% do roku 2050 w porównaniu do roku 1999, nadal koncentrując się na ograniczaniu wzrostu średnich temperatur w skali globalnej do 2°C w porównaniu z poziomem przedindustrialnym i osiągając w ten sposób 50% prawdopodobieństwo wypełnienia tego celu;

4. podkreśla, że wpływ danego narodu na zmiany klimatyczne nie ogranicza się do jego emisji fizycznych; zachęca UE do podjęcia działań wewnętrznych, a w kontekście negocjacji międzynarodowych do opracowania zasad rachunkowości, które będą obejmować również całkowity wpływ konsumpcji, w tym wpływ lotnictwa międzynarodowego;

5. wzywa Komisję do zbadania ilości emisji przyszłych europejskich inicjatyw politycznych, aby zapewnić osiągnięcie ustanowionych na szczelnie europejskim celów związanych ze zmianami klimatycznymi, jednocześnie gwarantując wysoki poziom ochrony środowiska naturalnego i zdrowia publicznego;

6. podkreśla zaproponowane ponownie przez Parlament Europejski działania polityczne i współpracę na rzecz ochrony klimatu na płaszczyźnie międzynarodowej (w tym regionalne porozumienia wielostronne) oraz na szczelnie UE i jej państw członkowskich;

7. z zadowoleniem odnotowuje przyjęcie w UE pakietu środków legislacyjnych (tzw. „pakietu klimatyczno-energetycznego”) wymagającego jednostronnej redukcji o 20% emisji gazów cieplarnianych w UE oraz wprowadzenia procedury wzmożonych działań na rzecz 30% redukcji zgodnie ze zobowiązaniami podjętymi w ramach przyszłej umowy międzynarodowej i zwiększenia do 20% udziału energii ze źródeł odnawialnych w koszyku energetycznym UE do 2020 r., a także wzywa państwa członkowskie UE do sprawnego i niezwłocznego wdrożenia tych środków legislacyjnych; wzywa Komisję do ścisłego monitorowania wdrażania „pakietu klimatyczno-energetycznego”;

8. uważa, że niektóre zasady uzgodnione w pakiecie klimatycznym są również przydatne do celów międzynarodowego porozumienia, w szczególności obowiązująca krzywa liniowa w odniesieniu do zobowiązań krajów uprzemysłowionych, zróżnicowanie na podstawie emisji sprawdzonych w 2005 r. oraz system zgodności z rocznym współczynnikiem redukcji;

9. czuje się zobowiązany wobec wiodącej roli Unii Europejskiej w międzynarodowych rokowaniach w ramach UNFCCC na szczelnie COP i MOP, ale także na innych forach międzynarodowych, takich jak WTO, Bank Światowy oraz Międzynarodowy Fundusz Walutowy, ponadto wskazuje na pilną konieczność realizacji celów protokołu z Kioto dla UE i jej państw członkowskich, aby wiarygodnie pełnić tę rolę;

10. podziela pogląd, iż rozwój, stosowanie i eksport nowoczesnych technologii ochrony środowiska naturalnego równocześnie przyczyniają się do realizacji strategii lizbońskiej i celów protokołu z Kioto dla UE oraz innych zadań ochrony klimatu, a także zaznacza, że w celu osiągnięcia ambitnych celów z zakresu ochrony środowiska naturalnego i rozwoju gospodarczego strategia lizbońska i pakiet energetyczno-klimatyczny powinny zostać w pełni zintegrowane;

11. wzywa Komisję i państwa członkowskie do poparcia apelu ONZ o „nowy zielony układ”; w obliczu kryzysu finansowego wzywa do tego, aby inwestycji zorientowanych na zwiększenie wzrostu gospodarczego dokonywać w sposób sprzyjający trwałemu rozwojowi, zwłaszcza poprzez promowanie zielonych technologii, które zarazem zwiększą przyszłą konkurencyjność Europy i zapewnią miejsca pracy;

Środa, 4 lutego 2009 r.

12. podkreśla w tym kontekście, że zahamowanie zmian klimatu będzie prowadzić do zmian społecznych, które umożliwią tworzenie nowych miejsc pracy i branż, pomogą w zwalczaniu ubóstwa energetycznego, uzależnienia od importu paliw kopalnych oraz przyniosą obywatelom korzyści społeczne; podkreśla, że współpraca na szczeblu międzynarodowym, regionalnym i lokalnym będzie miała podstawowe znaczenie, jeżeli to założenie ma zostać osiągnięte;

13. jest ponadto przekonany, że zmiany klimatu mogą zostać skutecznie zahamowane jedynie wtedy, gdy obywatele zostaną w pełni zaangażowani w ten proces oraz będą chronieni w okresie przejścia do gospodarki neutralnej pod względem emisji; w związku z tym podkreśla fakt, że strategie ograniczające skutki i służące dostosowaniu pozwolą przesuwać się Unii Europejskiej w kierunku nowego modelu zrównoważonego rozwoju, który powinien wspierać jej społeczny charakter w celu osiągnięcia porozumienia społecznego;

14. podkreśla konieczność osiągnięcia w pierwszym rządzie drastycznego wzrostu efektywności we wszystkich obszarach codziennego życia i równoległego wstąpienia na drogę zrównoważonego modelu produkcji i konsumpcji przy świadomej ochronie zasobów z oparciem na odnawialnych źródłach energii;

15. podkreśla w związku z tym konieczność zbadania i w razie potrzeby dostosowania budżetu Unii Europejskiej oraz istniejących i przyszłych instrumentów finansowych pod kątem ich zgodności z celami europejskiej polityki ochrony klimatu;

16. podkreśla, że dopiero praktyczne wdrożenie nowych technologii poprzez ich wprowadzenie na rynek zapewni skuteczność polityki badań naukowych i rozwoju;

17. wzywa do przeprowadzenia badań dotyczących potencjalnych tendencji w zakresie migracji spowodowanej zmianami klimatycznymi oraz powstałej w ich wyniku presji na usługi lokalne, w celu uzyskania informacji służących procesom długoterminowego planowania oraz zarządzanie ryzykiem;

18. podkreśla, że prawie połowa populacji na świecie ma mniej niż 25 lat i że podejmowane teraz decyzje w odniesieniu do polityki klimatycznej będą miały daleko idące konsekwencje dla najliczniejszego pokolenia młodych osób w historii człowieka;

Wymiar międzynarodowy: okres po roku 2012, polityka zagraniczna i handel międzynarodowy

19. z zadowoleniem przyjmuje decyzję podjętą na 14. konferencji stron (COP 14) i na forum COP/MOP 4 w Poznaniu o przejściu od dyskusji do prawdziwych negocjacji z myślą o porozumieniu dotyczącym okresu po 2012 r. i przyjęciu w związku z tym programu prac na 2009 r.; z zadowoleniem przyjmuje też mandat upoważniający przewodniczących do zaproponowania dokumentu negocjacyjnego, który zostałby przeanalizowany podczas sesji negocjacyjnej w czerwcu 2009 r.;

20. wzywa Komisję i kolejnych przewodniczących Rady do przejęcia wiodącej roli w międzynarodowych rokowaniach mających na celu osiągnięcie porozumienia dotyczącego okresu po roku 2012 i doprowadzenia do jego zawarcia do końca roku 2009, aby zostało wystarczająco dużo czasu na ratyfikację przyszłego porozumienia klimatycznego i aby uniknąć luki pomiędzy poszczególnymi okresami zobowiązań;

Środa, 4 lutego 2009 r.

21. podkreśla, że nowa umowa w sprawie ochrony klimatu pod auspicjami Narodów Zjednoczonych powinna opierać się na zasadzie „wspólna, chociaż zróżnicowana odpowiedzialność”, przy czym uprzemysłowiona część świata przejmuje inicjatywę w ograniczaniu własnych emisji, podczas gdy kraje rozwijające się również zobowiązują się zgodnie z planem działania przyjętym na Bali do podjęcia na szczeblu krajowym odpowiednich działań łagodzących skutki w kontekście zrównoważonego rozwoju, otrzymując ze strony krajów uprzemysłowionych wymierne, podlegające zgłoszeniu i weryfikacji wsparcie i pomoc w zakresie technologii, finansowania i budowania potencjału;

22. zachęca te uprzemysłowione strony Ramowej konwencji Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu (UNFCCC), które jeszcze tego nie uczyniły, do zaproponowania własnych zobowiązań w zakresie redukcji emisji, co przyczyni się do ogólnościatowych działań na rzecz realizacji celu konwencji; z zadowoleniem odnotowuje zobowiązanie krajów rozwijających się do uczestniczenia w procesie UNFCCC, a także niezależne zobowiązania i strategię przyjęte przez szereg z nich;

23. wzywa nową administrację amerykańską do spełnienia pokładanych w niej oczekiwań i w związku z tym – poprzez przyjęcie krajowych aktów prawnych – do przyczynienia się do redukcji emisji gazów cieplarnianych oraz promowania czystych technologii, a dzięki aktywnemu udziałowi w międzynarodowych negocjacjach – do nakreślenia ambitnych ram w zakresie zmian klimatu na okres po 2012 r.;

24. podkreśla, że porozumienie dotyczące okresu po roku 2012 powinno zostać dostosowane do innych celów międzynarodowej agendy politycznej ONZ i UE, takich jak zachowanie różnorodności ekologicznej, Milenijne Cele Rozwoju (MCR) albo zagadnienia bezpieczeństwa, aby tym samym umożliwić wykorzystanie synergii politycznej;

25. odnotowuje przyjęcie przez Komisję jej komunikatu zatytułowanego „W kierunku ogólnego porozumienia kopenhaskiego w sprawie zmian klimatu” (COM(2009)0039) dotyczącego stanowiska UE w ramach przygotowań do konferencji klimatycznej ONZ w Kopenhadze (COP 15);

26. wzywa Komisję i państwa członkowskie do określenia polityki zagranicznej w zakresie zmian klimatycznych oraz do wielokrotnego zwracania uwagi na cele UE w zakresie ochrony klimatu podczas misji dyplomatycznych UE i państw członkowskich; ze swojej strony zobowiązuje się wielokrotnie poruszać kwestię celów UE w zakresie zmian klimatycznych oraz bronić tych celów w swoich kontaktach w parlamentarzystami z innymi państwami;

27. wzywa Komisję i państwa członkowskie do zintegrowania z programami pomocowymi wymogów redukcji emisji i działań dostosowawczych do skutków zmian klimatu, względnie wskazania na taką konieczność w procesach decyzyjnych międzynarodowych agencji rozwoju, włączając przy tym poprzez związki partnerskie również sektor prywatny, instytucje publiczne oraz organizacje pozarządowe zainteresowanych krajów lub regionów; podkreśla, że należy uruchomić dodatkowe środki, aby pomóc krajom rozwijającym się sprostać wyzwaniu związanemu ze zmianami klimatu oraz że inicjatywy pojawiające się w tym kontekście muszą mieć formalny związek z procesem Ramowej konwencji Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu (UNFCCC) oraz z osiąganiem milenijnych celów rozwoju; z zadowoleniem przyjmuje stworzenie przez UE światowego sojuszu na rzecz przeciwdziałania zmianom klimatu (Global Climate Change Alliance – GCCA) w celu wsparcia dostosowywania się do zmian klimatu w biednych krajach rozwijających się, które najbardziej odczuwają zmiany klimatu, oraz przypomina w związku z tym swoją rezolucję z dnia 21 października 2008 r.;

28. podkreśla, że przesadne korzystanie z wdrażanego wspólnie mechanizmu czystego rozwoju (CDM/JI) osłabia wiarygodność Unii Europejskiej podczas międzynarodowych negocjacji w ramach ONZ, a tym samym jej przewodnią rolę w walce ze zmianami klimatycznymi; wzywa państwa członkowskie do przyjęcia odpowiedzialnej postawy i do ograniczenia zakresu korzystania z mechanizmu CDM/JI, a także do ostatecznego wprowadzenia ograniczeń emisji w swoich własnych krajach;

Środa, 4 lutego 2009 r.

29. z zadowoleniem przyjmuje decyzję podjętą podczas COP 14 i COP/MOP 4 o uzyskaniu pełnej operacyjności funduszu adaptacyjnego, co pomoże na finansowanie zeń projektów poczynwszy od 2009 r., i uważa to za bardzo ważny pierwszy krok w rozpraszaniu obaw krajów rozwijających się dotyczących finansowania w tych krajach środków na rzecz zapobiegania zmianom klimatu; z zadowoleniem przyjmuje również decyzję o podniesieniu wysokości inwestycji w transfer technologii przy wykorzystaniu Poznańskiego strategicznego programu transferu technologii;

30. z zadowoleniem przyjmuje postępy – jakkolwiek ograniczone – w rozwiązywaniu kwestii dodatkowości oraz geograficznego rozkładu mechanizmu czystego rozwoju (CDM) i zachęca państwa członkowskie UE – zgodnie z decyzjami podjętymi w Poznaniu – do zakupu kredytów raczej w ramach projektów w krajach goszczących poniżej dziesięciu zarejestrowanych projektów CDM, zwłaszcza w krajach najsłabiej rozwiniętych, małych rozwijających się państwach wyspiarskich i w Afryce, oraz do ponoszenia kosztów walidacji tych projektów;

31. przypomina w tym kontekście o zasadzie komplementarności, o której mowa w art. 6, 12 i 17 protokołu z Kioto oraz w porozumieniach z Marrakeszu, zgodnie z którą strony mają wypełnić większość przyjętych zobowiązań do redukcji emisji gazów cieplarnianych u siebie w kraju zanim skorzystają z zewnętrznych elastycznych mechanizmów, takich jak CDM oraz mechanizm wspólnych wdrożeń (JI);

32. popiera zalecenia sprawozdania Wysokiego Przedstawiciela ds. Wspólnej Polityki Zagranicznej i Bezpieczeństwa oraz Komisji w sprawie „zmian klimatu i bezpieczeństwa międzynarodowego” i podkreśla konieczność stworzenia odpowiedniej wielostronnej prewencyjnej dyplomacji UE zajmującej się zagadnieniami zmian klimatycznych, celem silniejszego włączenia w kształtowanie stosunków międzynarodowych aspektów polityki klimatycznej w połączeniu z innymi czynnikami, takimi jak przyrost demograficzny i migracja uwarunkowana klimatem, urbanizacja, popyt na energię i wzrost jej cen, jak również deficyt wody i żywności;

33. wzywa UE i państwa członkowskie w ramach europejskiej strategii bezpieczeństwa i europejskiej polityki bezpieczeństwa i obrony (EPBiO) do zapobiegania, monitorowania i podjęcia działań w celu ograniczenia skutków zmian klimatycznych i wywoływanych tymi zmianami katastrof naturalnych dla obrony cywilnej i bezpieczeństwa ludzi, jak również możliwych konfliktów wywołanych zmianami w dostępności wody i ładu, spowodowanymi zmianami klimatycznymi;

34. wzywa UE i państwa członkowskie do wzmocnienia istniejących związków partnerskich w zakresie ochrony klimatu z docelowymi krajami rozwijającymi się oraz do ustanawiania nowych więzów partnerskich tam, gdzie one obecnie nie istnieją, zapewniając znacznie zwiększone wsparcie finansowe na rzecz rozwoju i transferu technologii, ochrony własności intelektualnej oraz budowania potencjału instytucjonalnego;

35. wzywa Komisję i państwa członkowskie do nadania najwyższego priorytetu efektywności energetycznej i odnawialnym źródłom energii w kontekście współpracy na rzecz rozwoju;

36. wzywa Komisję do prowadzenia, w ramach rund rokowań WTO i procesu dotyczącego okresu po roku 2012, strategii rokowań zharmonizowanej z polityką handlową i polityką ochrony środowiska naturalnego, aby wiarygodnie przedstawić partnerom rokowań europejskie cele ochrony klimatu oraz opracowane instrumenty i rozproszyć obawy przed wprowadzeniem barier handlowych lub innej dyskryminacji w stosunkach handlowych z krajami trzecimi, które nie wyznaczyły celów ochrony klimatu oraz, aby urzeczywistnić zasadę wzajemności w sensie globalnej ochrony klimatu;

Środa, 4 lutego 2009 r.

37. wzywa Komisję, prezydencję Rady oraz państwa członkowskie do przejęcia w procesie rokowań w sprawie porozumienia dotyczącego okresu po roku 2012 roli wiodącej, aby zagwarantować powodzenie rozmów w sprawie ochrony klimatu, mających na celu osiągnięcie celu w zakresie 2°C;

Energia

38. podkreśla, że Europie potrzebna jest perspektywiczna wspólna polityka energetyczna oparta na zasadach solidarności między państwami członkowskimi, zarówno na terytorium UE, jak i w stosunkach zewnętrznych, w celu zagwarantowania wysokiego poziomu bezpieczeństwa energetycznego przy założeniu zrównoważonego rozwoju, efektywności wykorzystywania zasobów i neutralności klimatycznej w celu zapobiegania ewentualnym przerwom w dostawie energii oraz przy uwzględnieniu zagadnień zmian klimatycznych i konkurencyjności;

39. wzywa UE do stworzenia europejskiej wspólnoty energii odnawialnej w celu wspierania dalszych projektów badawczych i pilotażowych w tym obszarze oraz rozwoju sieci, aby umożliwić optymalną integrację źródeł energii odnawialnej;

40. wzywa UE i jej państwa członkowskie do zapewnienia:

- rozwoju europejskiej infrastruktury przesyłu energii i inwestycji w tym zakresie (w tym w tzw. supersieć), koniecznych do zagwarantowania UE różnorodności źródeł energii;
- stałych badań naukowych i opracowania projektów pilotażowych związanych z technologią ICT, zdecentralizowaną produkcją i innymi nowymi osiągnięciami technologicznymi;

41. wzywa UE i państwa członkowskie do przygotowania fazy przejściowej w odniesieniu do koszyka energetycznego, sterowanej politycznie i ekonomicznie prowadzonej, w czasie której, przy pomocy aktywnego wsparcia ze strony władz publicznych w państwach członkowskich i na szczeblu europejskim oraz przy największym możliwym stopniu współpracy z innym krajami i organizacjami międzynarodowymi, dokona się stopniowe zredukowanie i uzupełnienie, a w późniejszym okresie zastąpienie paliw kopalnych przez odnawialne źródła energii;

42. wzywa państwa członkowskie do wspierania poczucia osobistej odpowiedzialności wśród regionów i obywateli oraz do zachęcania do większego wykorzystania dostępnych lokalnie źródeł energii odnawialnej przy pomocy bodźców o charakterze prawnym i podatkowym;

43. wzywa państwa członkowskie do zachęcania dostawców energii elektrycznej drogą systemów odpisów amortyzacyjnych i przy pomocy bodźców podatkowych do wprowadzania niezbędnych modernizacji elektrowni opalanych surowcami kopalnymi, aby tym sposobem osiągnąć znaczący wzrost efektywności w konwencjonalnej produkcji prądu;

44. wzywa państwa członkowskie do zagwarantowania dostępu do sieci dla energii, gazu i elektryczności wytwarzanej w sposób zdecentralizowany, zniesienia ograniczeń w dostępie do rynku dla innowacyjnych dostawców energii elektrycznej w sektorze odnawialnych źródeł energii oraz popierania rozbudowy lokalnej skojarzonej gospodarki ciepło-elektrycznej oraz trójgeneracji i kierowania się średnioterminowymi założeniami celowymi;

45. proponuje utworzenie związków partnerskich z krajami trzecimi basenu Morza Śródziemnego w zakresie produkcji energii słonecznej jako istotnego elementu europejskiej polityki zagranicznej w kwestiach energetycznych, których celem w fazie początkowej jest wytwarzanie energii słonecznej i jej przesyłanie do Unii Europejskiej za pośrednictwem przewodów wysokiego napięcia, a w drugiej fazie mogą one stanowić fundament wytwarzania wodoru i elektryczności, a tym samym drogę w kierunku gospodarki opartej na energii odnawialnej;

Środa, 4 lutego 2009 r.

46. wzywa UE, państwa członkowskie i kręgi gospodarcze do:

- inwestowania w infrastrukturę, sieci i przewody do produkcji, transportu i magazynowania energii elektrycznej wytwarzanej z energii odnawialnych i wodoru;
- zaoferowania krajom trzecim w ramach partnerstwa energetycznego programów budowy niezbędnych instytucji, infrastruktury oraz programów szkoleniowych dla miejscowych ekspertów, a także dostępu do sieci na potrzeby własne;

47. wzywa państwa członkowskie do dalszego zwiększania, odpowiednio do lokalnych lub regionalnych możliwości, udziału energii wiatrowej, która dzięki intensywnej promocji już stała się utrwaloną formą pozyskiwania energii, jak również udziału energii wodnej i geotermicznej w mieszance energetycznej oraz do dalszego wykorzystywania potencjału rozwojowego, również przy pomocy europejskich inicjatyw badawczych i koordynacji sieci energetycznych;

48. podkreśla ogromny potencjał tkwiący w stosowaniu zrównoważonej biomasy dla wytwarzania energii, celem obniżenia emisji gazów cieplarnianych i oczekuje wdrożenia europejskiej strategii stosowania zrównoważonej biomasy do produkcji energii elektrycznej i gazu oraz dla celów grzewczych i chłodniczych;

49. wzywa Komisję do przedłożenia wszechstronnej analizy wszystkich emisji produkowanych przez cały cykl życia indywidualnych źródeł bioenergii w celu określenia, jaką rolę w przyszłości może odegrać biomasa z pozostałości i upraw dedykowanych jako dostawca energii; uważa, że przy tej okazji należy, nie przesądzając z góry o wyniku, zbadać zalety i wady możliwości poprawy wartości opałowej biomasy, wynikającej z nowych rodzajów upraw lub zastosowania biotechnologii;

50. uznaje skojarzone ciepło i energię za skuteczną, oszczędną i rozsądną pod względem środowiskowym opcję;

51. uznaje istnienie różnego podejścia państw członkowskich w zakresie energii jądrowej i dlatego nalega, by Komisja zwróciła szczególną uwagę na odpady radioaktywne i pełen proces ich odzyskiwania w celu poprawy bezpieczeństwa;

52. za pierwszy krok w kierunku komercyjnego wykorzystania energii jądrowej uważa zbadanie technologicznej wykonalności syntezy jądrowej w międzynarodowym eksperymentalnym reaktorze termojądrowym ITER i podkreśla, że osiągnięcie tego celu zależy w znacznej mierze od zagwarantowania długofalowego finansowania takich badań naukowych;

53. wzywa państwa członkowskie i UE do pogłębienia rozwoju technologii CCS dla elektrowni opalanych węglem i gazem poprzez przyznawanie zachęt projektom demonstracyjnym i zachęcanie do badań;

Biopaliwa

54. stwierdza, że niektóre rodzaje produkcji biopaliw mogą wywierać wpływ na ceny żywności, utratę różnorodności biologicznej i wylesianie, zauważa jednocześnie, że biopaliwa muszą być produkowane w sposób odpowiedzialny, a ich proces produkcyjny musi być możliwy do sprawdzenia i zrównoważony;

Środa, 4 lutego 2009 r.

55. uważa za nieodzowne włączenie krajów rozwijających się w długofalową strategię rozwoju i produkcji biopaliw, aby zbadać możliwości planowania ekonomicznego i efektywności gospodarczej, zapewnić dostępność i produkcję żywności, odpowiedzieć na pytania o równowagę ekologiczną, dołączając ocenę wszystkich właściwych skutków pośrednich, i wreszcie umożliwić rozwój społeczny i trwałą poprawę dochodów, a także aby zagwarantować, że kraje rozwijające się otrzymają niezbędne szkolenie, które umożliwi im spełnienie kryteriów UE w zakresie zrównoważonego rozwoju;

56. wzywa Komisję i państwa członkowskie do intensyfikacji badań i rozwoju zaawansowanych biopaliw, przeznaczenia na ten cel potrzebnych środków finansowych i powiązania ich ze stałymi celami rozwoju;

57. wzywa Komisję i państwa członkowskie do wykorzystywania doświadczenia zdobytego dzięki opracowywaniu kryteriów z zakresu zrównoważonego rozwoju w UE do aktywnego wspierania opracowywania światowych norm dotyczących biopaliw;

Efektywność energetyczna

58. wzywa Komisję do zaproponowania wiążącego celu, jakim jest 20% wzrost efektywności energetycznej do 2020 r. i do dołączenia do tego wniosku konkretnych tymczasowych celów obniżania emisji;

59. wzywa do rozpoczęcia szerokiej kampanii reklamowej, prowadzonej na szczeblach lokalnych, wzywającej do zwiększenia miejscowej efektywności energetycznej, w ramach której właścicielom domów i mieszkań proponuje się termografie wraz z bilansami zużycia energii, ale również przedłożyć się propozycje sfinansowania możliwych przedsięwzięć modernizacyjnych na bazie mikrokredytów;

60. wzywa Komisję i państwa członkowskie do podjęcia aktywnych działań w celu zwiększenia świadomości w zakresie znaczenia technologii informacyjnych i komunikacyjnych w odniesieniu do zwiększenia efektywności energetycznej, zrównoważonego rozwoju i jakości życia obywateli UE;

61. zachęca do wywoływania, drogą organizowania targów, dni informacyjnych i seminariów, synergii pomiędzy właścicielami nieruchomości, jednostkami świadczącymi usługi finansowe, rzemiosłem i innymi podmiotami w sektorze nieruchomości;

62. domaga się jasnej europejskiej koordynacji w zakresie rozbudowy skojarzonej gospodarki energetycznej i trójgeneracji oraz ich zintegrowania z obiektami przemysłowymi celem stworzenia lokalnych i regionalnych punktów zaczepienia dla działań na rzecz ochrony klimatu przy jednoczesnym wzroście efektywności zużycia energii;

63. wzywa Radę ds. Gospodarczych i Finansowych do wprowadzenia obniżonej stawki podatku VAT na energooszczędne towary i usługi; w szczególności proponuje państwom członkowskim stworzenie bodźców dla modernizacji drogą obniżenia stawek podatku VAT od przedsięwzięć modernizacyjnych i użytego przy nich sprzętu, powiązania wysokości podatków od gruntu i nieruchomości z charakterystyką energetyczną budynków lub też pełnego wdrożenia i wspierania świadectw charakterystyki energetycznej;

Środa, 4 lutego 2009 r.

64. proponuje, jako zachętę dla modernizacji wynajmowanych lub dzierżawionych nieruchomości, obniżenie stawek podatkowych od dochodów z wynajmu lub dzierżawy odpowiednio do inwestycji w systemy urządzeń grzewczych wykorzystujących odnawialne źródła energii i systemy wykorzystujące odnawialną energię elektryczną, a także do zwiększonej wydajności;

65. zauważa, biorąc pod uwagę długi okres istnienia budynków i nadrzędne znaczenie zagwarantowania budowania nowych budynków zgodnie z najwyższymi normami z zakresu wydajności energetycznej, że istniejące budynki są dostosowywane do współczesnych norm oraz że minimalne poziomy energii ze źródeł odnawialnych są stosowane we wszystkich nowych lub remontowanych budynkach wymagających urządzeń grzewczych i chłodniczych;

66. proponuje, by państwa członkowskie ulepszały i rozpowszechniały stosowanie certyfikatów efektywności energetycznej oraz wiązały zalecenia z bodźcami finansowymi;

67. wzywa do określenia minimalnych unijnych norm z zakresu efektywności energetycznej nowych i remontowanych budynków; wzywa odpowiedzialne władze terytorialne i stowarzyszenia zawodowe w państwach członkowskich do wprowadzenia, jako motyw przewodni dla architektów i inżynierów budowlanych, kryteriów efektywności energetycznej, wytycznych i przepisów krajowych lub decyzji administracyjnych dotyczących nowych budowli, wraz z przepisami prawa budowlanego w odniesieniu do stopnia efektywności energetycznej nowych obiektów i poważnych prac remontowych oraz do zagwarantowania w tym kontekście zdrowego i czystego powietrza wewnątrz pomieszczeń;

68. podkreśla konieczność zawarcia minimalnych kryteriów efektywności energetycznej w kompleksowej polityce zamówień publicznych na budynki i usługi publiczne na szczeblach krajowym, regionalnym i lokalnym jako sposób propagowania innowacji w nowych technologiach i zapewnienia ich dostępności na rynku;

69. wnosi o upublicznianie dostępnych wyników badań nad emisjami dwutlenku węgla i nad potencjałem instytucji europejskich w zakresie redukcji energii, a także o łatwe udostępnianie ich użytkownikom na odnośnych stronach internetowych tych instytucji;

70. wzywa Komisję i państwa członkowskie do udzielenia aktywnego wsparcia dla badań i rozwoju technologicznego, odnoszącego się do technologii oświetleniowych i inteligentnych urządzeń oświetleniowych, aby wprowadzanie bardziej efektywnych pod względem energetycznym wewnętrznych i zewnętrznych systemów oświetleniowych w przestrzeniach publicznych – z naciskiem na stosowanie wysoko wydajnych diod elektroluminescencyjnych (LED) – mogło być promowane w sposób bardziej stanowczy;

71. zauważa, że remontowanie i zwiększenie efektywności energetycznej w blokach mieszkalnych, zwłaszcza w tych krajach, gdzie tego typu budynki stanowią największą część rynku mieszkaniowego, jest najłatwiejszym sposobem oszczędzania energii i ograniczenia emisji CO₂; wzywa Komisję do skorygowania i zwiększenia obecnie obowiązującego limitu funduszy strukturalnych na poziomie 2%, mającego zastosowanie do dotacji na remontowanie bloków mieszkalnych;

72. zauważa, że długoterminowy cel w sektorze budowlanym w Europie powinien obejmować osiągnięcie zerowego zużycia energii netto w nowych budynkach mieszkalnych do 2015 r., a w nowych budynkach komercyjnych i publicznych do 2020 r., a także stwierdza, że w dłuższej perspektywie cel ten powinien zostać rozszerzony i objąć budynki remontowane;

Środa, 4 lutego 2009 r.

73. wzywa Komisję do dostosowywania wymogów efektywności energetycznej do zmian rynkowych dla wszelkiego rodzaju urządzeń elektrycznych i elektronicznych co najmniej co pięć lat zgodnie z zasadą „top runner”, aktualizowania programów cechowania lub klas efektywności urządzeń, a tym samym udzielania konsumentom prawdziwych informacji;

74. wzywa Komisję do wyznaczenia rygorystycznych celów UE oraz do ustanowienia zintegrowanych strategii przemysłowych, aby zagwarantować dostęp do rynku i rozwój efektywnych energetycznie technologii, w tym rozwój wspólnych celów technologicznych (takich jak tzw. budynki pasywne), większe wykorzystanie zintegrowanych strategii politycznych, takich jak rynki wiodące i ekologiczne zamówienia publiczne, oraz przepisy wspierające w odniesieniu do projektu produktu i norm minimalnych;

75. wzywa Komisję do konsekwentnego wprowadzania zakazu dla urządzeń z wysokim poziomem strat wynikających ze stosowania trybu czuwania w ramach kolejnego kroku wdrażania dyrektywy w sprawie ekoprojektów ⁽¹⁾, do rozważenia wprowadzenia obowiązku wyposażania urządzeń w funkcję wyłączania oraz do wprowadzenia obowiązku instalowania automatycznych wyłączników i trybu oszczędności energii w urządzeniach posiadających silniki dużej mocy oraz w sprzęcie i maszynach przemysłowych;

76. zaleca szybkie i dokładne wdrożenie wymogów z 2006 r. odnoszących się do instalacji inteligentnych liczników w celu zwiększenia świadomości konsumentów w zakresie wykorzystania energii elektrycznej oraz umożliwienia dostawcom energii elektrycznej bardziej efektywnego zarządzania zapotrzebowaniem;

Mobilność i logistyka

77. stwierdza, że europejski model ekonomiczno-społeczny bazuje na zapewnieniu mobilności i dyspozycyjności ludzi, towarów i dóbr przy uznaniu pierwszeństwa efektywności czasowej zamiast na gwarantowaniu efektywności zasobów, natomiast na przyszłość potrzebna jest kombinacja obu tych czynników;

78. wzywa Europejski Bank Inwestycyjny i jego jednostkę zależną ds. kapitału podwyższonego ryzyka, Europejski Fundusz Inwestycyjny, do znacznego rozszerzenia ich wsparcia dla efektywności energetycznej i rozwoju energii odnawialnej;

79. przypomina zainteresowanym podmiotom, że również sektor transportu zobowiązany jest do włączenia się w realizację celów klimatycznych UE, jakimi są obniżenie emisji dwutlenku węgla do 2020 r. co najmniej o 20%, a w przypadku międzynarodowego porozumienia – przynajmniej o 30%, w porównaniu z rokiem 1990 oraz wzrost efektywności energetycznej w tym samym okresie o 20%;

80. oczekuje wszechstronnego włączenia wzajemnie powiązanych działań w zrównoważoną politykę transportową, obejmującą dalszy rozwój technologii pojazdów (ekoinnowacje), zwiększone stosowanie alternatywnych źródeł energii dla transportu, stworzenie sieci dystrybucyjnych dla czystych paliw, wzmożone stosowanie alternatywnych form napędu, inteligentne zarządzanie ruchem, zmiany w sposobie jazdy i użytkowaniu samochodów osobowych, ulepszoną logistykę, tzw. „zielone korytarze” i centra informacji o ruchu (Traffic Information Centre, TIC) dla transportu, opodatkowanie emisji dwutlenku węgla oraz modernizację transportu publicznego w celu osiągnięcia zerowych emisji bez ignorowania zwiększonej konieczności utrzymania mobilności; podkreśla, że wszystkie te elementy mogą być wspierane poprzez jasne preferencje obowiązujące w zakresie zamówień publicznych;

⁽¹⁾ Dyrektywa 2005/32/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 lipca 2005 r. ustanawiającej ogólne zasady ustalania wymogów dotyczących ekoprojektu dla produktów wykorzystujących energię (Dz.U. L 191 z 22.7.2005, s. 29).

Środa, 4 lutego 2009 r.

81. jest zdania, że szczególny priorytet należy nadać stosowaniu zasady „zanieczyszczający płaci”; wzywa do pełnego zaangażowania wszystkich środków transportu w internalizację ich kosztów zewnętrznych; zauważa, że osiągnięcie tego celu będzie wymagać odpowiedniego otoczenia gospodarczego i w związku z tym wzywa państwa członkowskie do poddania przeglądowi odnośnych podatków i ceł;

82. z zadowoleniem przyjmuje dokonaną przez Komisję inwentaryzację emisji sektora transportu (Greening Transport Inventory), wyliczającą zarówno istniejące jak i dopiero potrzebne działania ustawodawcze w zakresie zrównoważonego rozwoju tego sektora;

83. podkreśla znaczenie projektów infrastrukturalnych dla sektora transportu; podkreśla znaczenie projektów infrastrukturalnych dla sektora transportu, oczekuje jednak uwzględnienia możliwych przyszłych skutków klimatycznych w planach, wzornictwie i konstrukcji;

84. wzywa Komisję i państwa członkowskie do wykorzystania potencjału systemów nawigacji satelitarnej w celu zwiększenia efektywności energetycznej w obszarze transportu poprzez ulepszenie zarządzania i organizacji płynności ruchu, udostępniając informacje w czasie rzeczywistym, dotyczące przepływu towarów i osób oraz zoptymalizowany wybór tras i środków transportu;

85. wyraża ubolewanie, że w wielu miejscach wcale albo zbyt późno albo jedynie fragmentarycznie przystąpiono do realizacji tak ważnego wyzwania, jakim jest planowanie urbanistyczne pod kątem efektywności ruchu i potrzeb środowiska naturalnego z uwzględnieniem stref dla ruchu pieszego, ścieżek rowerowych i elastycznych połączeń z publicznym transportem osobowym;

86. wzywa państwa członkowskie i władze lokalne do:

- zaproponowania elastycznych i spójnych alternatyw wobec użytkowania samochodów osobowych i do rozszerzenia oferty przemieszczania się, choćby w formie silniejszego powiązania istniejących sieci połączeń centrum z dzielnicami peryferyjnymi i nadania w miejskich centrach pierwszeństwa publicznym środkom transportu, zwłaszcza transportu podmiejskiego poprzez odpowiednie uregulowania w ruchu ulicznym,
- istotnego rozszerzenia i ulepszenia ogólnego poziomu usług poprzez promowanie przechodzenia na bardziej przyjazne dla środowiska naturalnego środki transportu drogą regulacji cenowych i za pomocą innych bodźców oraz znacznych inwestycji w niezbędną infrastrukturę, co uatrakcyjni transport publiczny,

natomiast w okresie pośrednim wzywa do lepszej integracji transportu prywatnego/indywidualnego ze zintegrowaną logistyką pasażerską/towarową i systemami transportu publicznego/zbiorowego i jest przekonany, że inwestycje w infrastrukturę kolejową muszą iść w parze z lepszymi usługami kolejowymi;

87. podkreśla znaczenie inteligentnych systemów transportu w znaczeniu współmodalności i ich włączenia w politykę transportu Wspólnoty, państw członkowskich, politykę regionalną i lokalną, ponieważ prowadzą one do podwyższenia bezpieczeństwa i zmniejszenia szkodliwości sektora transportu dla środowiska naturalnego; 64a. wzywa do opracowania i wykorzystywania inteligentnych systemów transportowych w celu zarządzania ruchem i zmniejszenia zatorów;

88. wzywa UE i państwa członkowskie do ścisłej współpracy z przemysłem w celu stworzenia niezbędnych warunków rynkowych, aby inteligentne systemy transportu – zwłaszcza w odniesieniu do logistyki i zarządzania bezpieczeństwem (ERTMS, RIS, eCall) - stały się elementem zarządzania ruchem;

Środa, 4 lutego 2009 r.

89. wzywa państwa członkowskie do wspierania współmodalności poprzez wprowadzenie uniwersalnych tablic rejestracyjnych zgodnych z obowiązującą praktyką, uatrakcyjnając obywatelom wykorzystywanie transportu kolejowego w przypadku długich podróży oraz energooszczędnych samochodów osobowych do użytku lokalnego w miejscu rozpoczęcia podróży i w miejscu przeznaczenia;

90. z zadowoleniem przyjmuje decyzję o wyznaczeniu – w związku z niedawno przyjętymi przepisami wyznaczającymi docelowy poziom emisji CO₂ z samochodów – długoterminowego celu w zakresie emisji w wysokości 95 g CO₂/km do 2020 r.;

91. podkreśla potencjał transportu szynowego jako bardziej efektywnego środka transportu o niskiej emisji CO₂ zarówno w ruchu towarowym na dużych odległościach, jak i w ruchu regionalnym i wahałowym na trasach krótkich i średnich, a także zwraca się o to, by takie priorytety miały swoje odzwierciedlenie w kryteriach dotyczących wsparcia z funduszy regionalnych i spójności;

92. z zadowoleniem przyjmuje budowę i rozbudowę transeuropejskich sieci transportowych (TENT-T) na terytorium UE, a także w krajach sąsiadujących i oczekuje od państw członkowskich możliwie szybkiego zakończenia najważniejszych przedsięwzięć, zwłaszcza tych, które są najbardziej przyjazne dla klimatu, posiadających najwyższy priorytet dla logistyki przewozów towarowych i zrównoważonej europejskiej polityki transportu;

93. podkreśla istotną rolę śródlądowych szlaków wodnych w odniesieniu do transportu towarów; kładzie nacisk na przyjazny dla środowiska naturalnego charakter tego sektora i na fakt, że ma on wiele niewykorzystanej zdolności transportowej;

94. wyraża ubolewanie, że mimo możliwości, leżącej w interesie sektora transportowego jako całości, dotyczącej zmiany środka transportu znacznej części ładunków na transport kolejowy i na transport śródlądowymi drogami wodnymi, w ostatnim dziesięcioleciu stwierdzono spadek inwestycji w rozbudowę połączeń szynowych;

95. popiera Komisję w zamiarze wyznaczenia wraz z państwami członkowskimi specjalnych „autostrad morskich” i pokłada ogromne nadzieje w zdolności planowanej europejskiej przestrzeni transportu morskiego bez barier w odniesieniu do wspierania transportu morskiego w Europie i zwiększenia jego efektywności;

96. popiera propozycje Komisji odnośnie do pobierania opłat portowych i postojowych w powiązaniu z ilością spalin wydanych przez statki i zagwarantowania dostaw prądu dla statków stojących w portach z lądu zamiast z generatorów okrętowych;

97. jest zdania, że stocznie i konstruktorzy statków powinni intensywnie przystąpić do opracowania nowych technologii na rzecz wzrostu efektywności, jak stosowanie napędów latawcowych, tzw. system pustek powietrznych (Air Cavity System, ACS), wykorzystanie ciepła odpadowego do wytwarzania energii elektrycznej, bardziej efektywne silniki, lepsze wyprofilowanie kadłuba i sterów, dokładniejsze prognozy pogodowe dla dostosowania kursu statku lub też możliwość oszczędzenia paliwa dzięki nowym powłokom kadłuba;

98. wzywa Międzynarodową Organizację Morską do wyznaczenia wewnętrznego celu redukcji emisji dla sektora żeglugi i ustanowienia minimalnych standardów dla stosowania tych nowoczesnych technologii przy budowie nowych statków;

Środa, 4 lutego 2009 r.

99. jest zdania, iż niezbędne są zintegrowane kroki w sektorze lotnictwa, które zobowiążą światowy przemysł lotniczy, linie lotnicze i zarządy lotnisk do wspólnego działania na rzecz jak najszybszej realizacji celu redukcji emisji najpóźniej do dnia 1 stycznia 2013 r.; jest zdania, że zintegrowane podejście powinno obejmować badania i technologię, usprawnienia operacyjne i globalny system handlu uprawnieniami do emisji, który powinien być oparty na unijnym systemie handlu uprawnieniami do emisji w ruchu lotniczym;

100. wzywa stanowczo UE i państwa członkowskie, żeby do czasu uruchomienia systemu handlu emisjami w sektorze lotnictwa możliwie najefektywniej wdrożyły i rozszerzyły zarówno wspólną europejską przestrzeń powietrzną jak i projekt SESAR (Single European Sky Air Traffic Management Research), nadały priorytetowe znaczenie budowie funkcjonalnych i elastycznych bloków przestrzeni oraz elastycznemu wykorzystywaniu przestrzeni powietrznej jako całości, aby możliwe było natychmiastowe uruchomienie posiadającego potencjału redukcji emisji i obniżenie zużycia paliwa przez samoloty o 12%;

101. wzywa UE i jej państwa członkowskie do udzielenia pełnego koniecznego wsparcia działaniom badawczo-rozwojowym w odniesieniu do opracowania przełomowych technologii transportowych przyjaznych dla środowiska naturalnego, takich jak wodór, energia elektryczna, ogniwa paliwowe, hybrydy czy zaawansowane biopaliwa stosowane do napędu oraz materiały alternatywne, nowe technologie i rozwiązania informatyczne, które mogą zmniejszyć ciężar i podnieść wydajność pojazdów;

102. wzywa producentów systemów napędowych i silników dla sektora transportu do nieustannej poprawy efektywności produkowanych maszyn zgodnie z normami Euro 6, ale i ponad to, do wyznaczenia wewnętrzsektorowych celów intensywnego wzrostu efektywności i zbadania możliwości zastosowania paliw alternatywnych, aby tą drogą przyczynić się do bardziej zrównoważonego rozwoju branży;

103. wzywa producentów samochodów osobowych do zmiany samochodów w swojej ofercie na modele mniejsze, lżejsze i bardziej wydajne w celu umożliwienia utrzymania mobilności poszczególnych osób przy ograniczeniach związanych ze zmianami klimatycznymi i ograniczonymi zasobami ropy naftowej;

104. zachęca również przemysł zbrojeniowy do zajęcia się zwiększeniem efektywności produkowanych silników i systemów napędowych i zbadania możliwości stosowania paliw alternatywnych;

105. wzywa Unię Europejską i jej państwa członkowskie do przyjęcia ram prawnych wspierających technologie oparte na wodorze w oparciu o odnawialne źródła energii, aby zagwarantować szybki wzrost produkcji pojazdów na wodór; jest zdania, że ramy te powinny odnosić się do kwestii zwiększającego się wsparcia z budżetu UE dla zastosowań końcowych wodoru, udzielania przez państwa członkowskie wsparcia dla zastosowań technologii opartych na wodorze w postaci środków finansowych, takich jak zachęty podatkowe, oraz tworzenia rynków we wczesnym stadium penetracji poprzez zamówienia na pojazdy z zerowym poziomem emisji w ramach usług rządowych;

106. wzywa Komisję do sporządzenia do roku 2010 sprawozdania na temat ciągle istniejących ograniczeń w odniesieniu do kabożażu i innych czynników, powodujących puste przebiegi i straty efektywności na rynku wewnętrznym UE; jest przekonany, że efektywna i skuteczna logistyka transportu towarowego, wykorzystywana jako integralna część systemu transportowego UE, jest kluczem do zrównoważonej mobilności w Europie, do efektywności gospodarczej i konkurencyjności, do optymalnego wykorzystania zasobów energetycznych, do tworzenia nowych miejsc pracy, do ochrony środowiska naturalnego i do zwalczania zmian klimatycznych;

Środa, 4 lutego 2009 r.

Turystyka i pomniki kultury

107. wyraża obawę, iż ekstremalne zjawiska atmosferyczne i długofalowe zmiany klimatyczne zagrażają pomnikom kultury i obszarom krajobrazowym Europy, a także wzywa państwa członkowskie do sporządzenia skoordynowanego na szczeblu europejskim, jednolitego katalogu europejskich pomników kultury zagrożonych zmianami klimatycznymi;

108. wzywa Komisję, państwa członkowskie i regiony do podjęcia szerokich działań dostosowawczych i prewencyjnych na sezonowych, uwarunkowanych klimatycznie, a pozbawionych rzeczywistych ofert alternatywnych terenach turystycznych, jak zabezpieczenie dostaw wody, ochrona lasów i buszów przed pożarami, działania zapobiegające topnieniu lodowców, poprawa ochrony wybrzeży, aby móc wykorzystać znaczenie turystyki, zbudować niezbędną infrastrukturę tworzącą miejsca pracy i dającą dochody oraz przeciwdziałać znacznym stratom ekonomicznym powstającym wzdłuż całego łańcucha tworzenia wartości;

109. uważa dalszą ekspansję turystyki w niektórych regionach za ekonomicznie sensowną i uzasadnioną ekologicznie jedynie wtedy, gdy plany przyszłego rozwoju danego terenu uwzględnią przewidywalne skutki zmian klimatycznych, jak np. pogłębienie niedoboru wody, śniegu lub zniknięcie lodowców;

110. wzywa branżę turystyczną, wraz z władzami lokalnymi i stowarzyszeniami ekonomicznymi, do przygotowania zintegrowanych strategii osiągnięcia redukcji emisji i lepszej efektywności energetycznej w tym sektorze – przede wszystkim w zakresie transportu i bazy noclegowej – oraz planowania środków mających na celu promowanie ekoturystyki, w tym rozwijanie turystyki społecznej, turystyki sportowej czy turystyki kulturowej oraz modelowych ośrodków turystycznych szanujących i chroniących środowisko naturalne;

Emisje międzynarodowe

111. wzywa do włączenia audytów w zakresie zmian klimatycznych przeprowadzanych w miejscu pracy do firmowych standardów w zakresie sprawozdawczości w celu zwiększenia przejrzystości w odniesieniu do monitorowania strategii ekologicznych i ograniczeń emisji;

112. zobowiązuje wszystkie podmioty komercyjne i niekomercyjne do publicznego corocznego przedstawiania informacji dotyczących ilości wyemitowanych gazów cieplarnianych, środków podjętych w celu ograniczenia emisji gazów cieplarnianych, działań podjętych w celu ponownego przeszkolenia pracowników (w przypadku zamknięcia spowodowanego potwierdzonym przeniesieniem emisji) oraz dochodu osiągniętego poprzez operacje prowadzone w ramach systemu handlu uprawnieniami do emisji; zwraca się do Komisji o monitorowanie tych działań i o przedstawianie Parlamentowi sprawozdań w sprawie postępu osiągniętego przez sektory przemysłowe w zakresie ograniczania emisji;

Rolnictwo i hodowla zwierząt

113. wzywa Komisję do dokładnego i otwartego zbadania włączenia rolnictwa w przyszłą zintegrowaną europejską politykę ochrony klimatu oraz wypracowania celów ograniczenia emisji gazów cieplarnianych, w tym metanu i podtlenku azotu, w tym sektorze z pełnym uwzględnieniem wszystkich dotychczas istniejących możliwości;

114. wskazuje, że optymalne zagospodarowanie ziemi zwiększa zawartość próchnicy w glebie, a powierzchnie uprawne dzięki lepszemu zarządzaniu i unikaniu pozostawiania ugorów bez zasiewu mogą przyczynić się do wyraźnie wyższego wiązania cząsteczek węgla;

115. wyraża pogląd, że optymalizacja przechowywania i rozsiewania nawozów mineralnych może istotnie przyczynić się do redukcji emisji tlenu azotu; w związku z tym wzywa do dalszego upowszechniania nawożenia z użyciem masy organicznej zamiast nawozów mineralnych;

Środa, 4 lutego 2009 r.

116. zachęca do sporządzenia analiz ekonomicznej efektywności określonych regionalnych zwyczajów prowadzenia upraw w zmienionych warunkach klimatycznych celem wskazania możliwości dostosowania i ułatwienia wprowadzania zmian w zagospodarowaniu ziemi i uprawy odpowiednich kultur roślinnych;

117. stoi na stanowisku, że praktyka rolnicza musi uwzględniać zmiany klimatu, i wzywa do finansowania badań i rozwoju w zakresie nowych i bardziej przyjaznych dla środowiska metod upraw i zarządzania gospodarstwami rolnymi; wzywa również do prowadzenia badań naukowych w dziedzinie nowych technologii, biotechnologii w nasiennictwie, uprawy roślin, zielonej techniki genetycznej oraz ochrony roślin i zachęca do prowadzenia polityki ochrony klimatu w rolnictwie, obejmującej seminaria, programy edukacyjne i programy pilotażowe dla rolników oraz przekazywanie im nowej wiedzy o możliwościach gospodarowania gruntami i wodą;

118. uznaje, że uprawa zbóż i soi na paszę dla zwierząt przyczynia się w znacznym stopniu do emisji gazów cieplarnianych; przypomina raport sporządzony przez Organizację Narodów Zjednoczonych ds. Żywności i Rolnictwa w listopadzie 2006 r., zatytułowany „Livestock's Long Shadow”, w którym oszacowano, że sektor chowu i przetwórstwa zwierząt powoduje 18% całkowitej emisji gazów cieplarnianych na świecie;

119. oczekuje zbadania i w razie potrzeby skorygowania pasz przy produkcji mleka i mięsa w celu zmniejszenia ilości wytwarzanego metanu przez florę żwaczą przeżuwaczy; domaga się, aby wszelkie środki dotyczące żywienia i hodowli w sektorze chowu zwierząt były przedmiotem oceny wpływu na zdrowie i dobrobyt zwierząt oraz aby nie wprowadzano takich środków, jeżeli mają one negatywny wpływ na dane zwierzęta;

120. uznaje budowę urządzeń opalanych biogazem do produkcji energii drogą przerobu obornika za sensowny wkład, tak z punktu widzenia ekonomii jak i ekologii, w obniżenie emisji metanu w hodowli zwierząt;

Lasy

121. uważa, że przyszła europejska polityka klimatyczna musi mieć na celu zarówno zachowanie tropikalnych lasów deszczowych i dotychczas jeszcze istniejących lasów borealnych, jak i pielęgnację i ponowne zalesianie europejskich obszarów leśnych; wskazuje, że istotną rolę mogą odegrać ochronne pierścienie leśne okalające rozległe obszary miejskie i centra przemysłowe;

122. uważa, że dla rzeczywistej redukcji emisji osiągniętej dzięki ochronie lasów należy poprzez UNFCCC przygotować trwały schemat kompensat w gospodarce leśnej i oczekuje stworzenia jasnego ekonomicznego bodźca dla zachowania puszczy i wielkich powierzchni leśnych drogą zrównoważonej eksploatacji, przy czym wartość użytkową należy przede wszystkim mierzyć według pozyskanych „ekosług” i funkcji społecznych razem wziętych;

123. wzywa do wysłania, w ramach globalnego rynku CO₂, ekonomicznych zachęt do zachowania lasów - poprzez określenie ilości węgla zgromadzonej w ciągu każdego roku w ściśle chronionym lesie - przede wszystkim do tych krajów, które jeszcze posiadają wielkie naturalne obszary leśne; proponuje zbadać, czy koncentrowanie się wyłącznie na tropikalnych lasach deszczowych jest uzasadnione;

124. wzywa UE do budowy, przy współpracy z międzynarodową wspólnotą, satelitarnych i antenowych systemów monitorowania i niezbędnej infrastruktury celem trwałego zachowania zwłaszcza tropikalnych lasów deszczowych; zachęca do utworzenia pod auspicjami Banku Światowego globalnego funduszu na rzecz budowy systemów monitorowania;

Środa, 4 lutego 2009 r.

125. uważa, że powodzenie globalnych systemów monitorowania ochrony lasów można zagwarantować jedynie wówczas, gdy równolegle zostaną stworzone i trwale utrzymywane niezbędne warunki instytucjonalne i jednostki administracyjno-techniczne zatrudniające wykwalifikowany personel;

126. wskazuje w związku z tym na konieczność wczesnego wykrywania, przy pomocy programów monitoringu, plag szkodników w lasach europejskich oraz naukowego modelowania ryzyka w odniesieniu do obszarów leśnych podatnych na fale upałów, pożary i susze, aby umożliwić podejmowanie odpowiednich środków zaradczych w celu ochrony lasów;

127. wyraża pogląd, że inwentaryzacje lasów w państwach członkowskich stanowią ważne źródło informacji, umożliwiające analizę łącznego stanu lasów europejskich i ich znaczenia dla obniżenia poziomu dwutlenku węgla; wzywa Komisję nie tylko do przyspieszenia opracowania i oceny zebranych przez państwa członkowskie danych, ale również do wykorzystania najlepszych praktyk istniejących w państwach członkowskich;

128. zauważa, że drewno, uwzględniając cechy całego cyklu jego życia, może w zasadzie być bardziej ekologicznym rozwiązaniem w budownictwie niż stal i beton, ponieważ wychwytuje dwutlenek węgla, do jego produkcji wymagane jest o wiele mniej energii niż w przypadku materiałów alternatywnych, a jego produkty uboczne mogą być wykorzystane do wytworzenia energii odnawialnej; zdaje sobie jednak sprawę, że wymaga to pozyskiwania drewna w sposób zrównoważony, co dziś rzadko ma miejsce; dlatego też wzywa UE do szybkiego przyjęcia prawa w celu minimalizacji ryzyka dostępu nielegalnie i w niezrównoważony sposób pozyskanego drewna do rynku UE;

129. podkreśla szeroki zakres możliwości wykorzystania lasów liczne, płynące z nich korzyści; wzywa UE do określenia kryteriów zrównoważonego wykorzystania biomasy;

130. podkreśla, że w UE powinna zostać wdrożona zrównoważona gospodarka leśna, wykorzystująca bardzo szerokie cele społeczne, gospodarcze i środowiskowe; zauważa, że celem długoterminowym zrównoważonej gospodarki leśnej jest zwiększenie zasobów węgla w lasach; zauważa ponadto, że młode, rozwijające się i dobrze zarządzane lasy są dobrymi biotopami obniżającymi zawartość dwutlenku węgla i w związku z tym jest zdania, że w miejscach, gdzie dokonuje się wycinki drzew, należy sadzić nowe drzewa, zastępujące te wycinane; jest zdania, że jednocześnie należy chronić starsze lasy, ponieważ odgrywają one ogromną rolę w zakresie utrzymywania bioróżnorodności;

Ochrona gleby

131. zaleca rozszerzenie prac naukowych i nadzorowania stanu gleb, co powinno umożliwić przeciwdziałanie erozji, utracie gruntów rolnych i bioróżnorodności;

132. wzywa Radę do przyjęcia wspólnego stanowiska uwzględniającego stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 14 listopada 2007 r. w sprawie wniosku dotyczącego dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającej ramy dla ochrony gleby oraz zmieniającej dyrektywę 2004/35/WE⁽¹⁾ (dyrektywa ramowa w sprawie ochrony gleby) w celu wprowadzenia prawdziwie wspólnotowego instrumentu zwalczania skutków wylesiania, erozji i pustynnienia;

133. wzywa państwa członkowskie do wypracowania polityki ochrony gleb drogą właściwych metod uprawy roli, które odpowiednio uwzględnią znaczenie substancji organicznych dla żyzności gleby, zdolności magazynowania wody oraz magazynowania cząsteczek węgla, a także do rozważenia możliwości wykorzystania biowęgla;

⁽¹⁾ Dz.U. C 282 E z 6.11.2008, s. 281.

Środa, 4 lutego 2009 r.

134. wskazuje w związku z tym na znaczenie wprowadzania ekosystemów celem unikania i osłabienia erozji gleb, niszczenia wiecznej zmarzliny, stepowienia lub pustynnienia, inwazji obcych gatunków i pożarów;

Zagospodarowanie wód

135. jest zdania, że zintegrowana gospodarka zasobami wodnymi powinna obejmować strategię na rzecz zwiększenia efektywności wykorzystania wody, oszczędności wody, racjonalizacji i ograniczenia zużycia wody oraz zwiększoną świadomość konsumentów w zakresie zrównoważonego zużycia wody, a także powinna udzielić odpowiedzi na pytania o ewentualne zbieranie i magazynowanie wody deszczowej w zbiornikach naturalnych i sztucznych, jak również wyjaśnić kwestie zagrożenia powodzią i suszami i ich skutków; jest zdania, że należy zachęcać do podjęcia działań na rzecz ustanowienia skutecznej hierarchii rodzajów użycia wody i przypomina, że w przypadku gospodarki zasobami wodnymi należy popierać podejście oparte na zapotrzebowaniu;

136. wzywa Komisję do przyjęcia ważnej, transgranicznej roli koordynatora zagospodarowania wód, w szczególności drogą utworzenia sieci i finansowania prac badawczych nad innowacyjnymi technologiami odsalania wody morskiej, nowymi systemami nawadniania oraz zużycia wody w mieście i na wsi, jak również drogą wspierania pilotażowych projektów zmniejszania szkód powodowanych suszą lub powodzią;

137. jest zdania, że w celu ustanowienia odpowiednich bodźców do wydajnego wykorzystania zasobów wodnych państwa członkowskie powinny w ramach swoich strategii w zakresie wody uwzględnić zasady odzyskiwania kosztów usług wodnych oraz zasadę „zanieczyszczający płaci”;

Rybołówstwo

138. podkreśla, że obecna praktyka rybołówstwa dodatkowo, obok skutków zmian klimatycznych, osłabia odporność rybostanu i ekosystemów morskich; z zadowoleniem przyjmuje w związku z tym decyzję Komisji o wprowadzeniu kwot połowowych dla rybołówstwa przemysłowego uzależnionych od kryteriów w zakresie trwałego rozwoju i wzywa Radę oraz zainteresowane państwa członkowskie do przestrzegania proponowanych kwot;

139. z naciskiem wyraża pogląd, że potrzebny jest szeroki plan ramowy dla ochrony mórz, jak to przewiduje dyrektywa ramowa ⁽¹⁾ w sprawie strategii morskiej, mający na celu zagwarantowanie lepszego i bardziej zrównoważonego zagospodarowania obszarów i zasobów morskich; ostrzega, że w przeciwnym razie europejskie morskie obszary ochronne mogą stać się ostatnimi oazami biologicznej różnorodności w jednym niezamieszkałym i pustym oceanie;

140. wyraża pogląd, że zmiany w środowisku naturalnym uwarunkowane zmianami klimatu mogą spowodować konieczność przeniesienia kultur wodnych, co doprowadzi do powstania strat gospodarczych w danym miejscu; ale ostrzega przed negatywnymi skutkami takiego przeniesienia dla danego ekosystemu i w związku z tym oczekuje wiążących szacunków takich następstw;

Zarządzanie odpadami i zasobami

141. uznaje hierarchię postępowania z odpadami za przewodni motyw europejskiej polityki w zakresie gospodarki odpadami; zwraca się do Komisji o zaproponowanie procentowych celów redukcji dotyczących ograniczenia, ponownego wykorzystania i recyklingu odpadów; domaga się poddawania tych celów przeglądowi i ich zastrzanie, jeżeli będzie to konieczne;

142. zauważa, że unikanie generowania odpadów – chociażby przez zoptymalizowanie zużycia opakowań – stanowi najlepszą możliwość ograniczenia bezpośrednich emisji w tym sektorze; podkreśla jednak, że unikanie generowania odpadów w perspektywie długoterminowej wymaga zmiany metod produkcyjnych i przyzwyczajzeń konsumpcyjnych;

⁽¹⁾ Dyrektywa 2008/56/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 17 czerwca 2008 r. ustanawiająca ramy wspólnotowego działania w dziedzinie polityki środowiska morskiego (Dz.U. L 164 z 25.6.2008, s. 19).

Środa, 4 lutego 2009 r.

143. podkreśla, że oddzielne zbieranie bioodpadów i recykling materiałów w ogromnym stopniu przyczyniają się do uniknięcia bezpośrednich emisji z wysypisk śmieci;

144. uważa za sensowne dla ograniczenia bezpośrednich emisji w sektorze odpadów unikanie przewozu niesortowanych śmieci na długich trasach; jest zdania, że transgraniczne przenoszenie zmieszanych odpadów pochodzących z gospodarstw domowych w UE należy dlatego ograniczyć do minimum; wyraża pogląd, że należy zwalczać nielegalny eksport materiałów poddawanych recyklingowi, aby uniknąć „eksportu emisji” i zachować wartościowe surowce w UE;

145. wyraża pogląd, że zgodnie z „phasing-out” państwa członkowskie powinny w średniej perspektywie czasowej całkowicie wycofać się ze składowania niesortowanych odpadów z gospodarstw domowych, w celu uzyskania lepszego obciążenia istniejących systemów recyklingu lub budowy całkowicie nowych systemów dla przetwarzania odpadów jako całości i wykorzystania posiadanego potencjału zmniejszenia ilości gazów cieplarnianych na bazie istniejącej techniki; w związku z tym oczekuje wprowadzenia obowiązku wychwytywania metanu na potrzeby wytwarzania ciepła na istniejących wysypiskach;

146. dostrzega w uzyskiwaniu energii z odpadów w przeznaczonych do tego celu obiektach i w wykorzystywaniu wstępnie posortowanych odpadów dla celów energetycznych, w szczególności w połączeniu ze skojarzoną gospodarką energetyczną, przy ścisłej kontroli emisji, potencjał odzyskiwania wysoce efektywnego odzyskiwania energii, którą można bezpiecznie zastosować dla celów pośredniego ograniczenia emisji gazów cieplarnianych i która może zastąpić paliwa kopalne;

147. jest zdania, że zwiększanie badań i rozwoju w zakresie rozwiązań dotyczących gospodarki odpadami i zasobami ma kluczowe znaczenie oraz podkreśla potrzebę natychmiastowego wdrożenia innowacyjnych technologii w tym obszarze;

148. postrzega, w kontekście rokowań w sprawie porozumienia dotyczącego okresu po roku 2012 i włączenia krajów trzecich, bardziej systematyczne przenoszenie europejskich standardów przetwarzania odpadów jako możliwość powiązania celów polityki rozwoju, takich jak lepsza ochrona zdrowia człowieka i środowiska naturalnego, z nowymi możliwościami gospodarczymi i pozytywnym wkładem w globalną ochronę klimatu;

149. wzywa Komisję do zbadania możliwości włączenia sektora odpadów w system handlu emisjami i kompatybilność projektów CDM;

Działania dostosowawcze

150. przypomina o żądaniach wymienionych w wyżej wymienionej rezolucji z dnia 10 kwietnia 2008 r. i wzywa Komisję, by opublikowała, bez dalszych opóźnień, zapowiadaną białą księgę w sprawie skoordynowanych, ogólnoeuropejskich ram w zakresie planowania działań dostosowawczych;

151. podkreśla znaczenie opublikowania przez Komisję zielonej księgi na temat spójności terytorialnej, w której podkreślono potrzebę stworzenia zintegrowanego podejścia w zakresie polityk sektorowych w celu poprawy połączonego wpływu terytorialnego polityki UE oraz polityk krajowych i regionalnych; w związku z tym wzywa do ulepszenia procedur w zakresie funduszy strukturalnych, tak by w jeszcze większym stopniu można było przeznaczać je na rzecz działań związanych z ochroną klimatu;

152. podkreśla wprawdzie konieczność stosownego uwzględnienia zasady pomocniczości oraz wagę uznania decydującej roli władz regionalnych i lokalnych, w szczególności w odniesieniu do terenów najbardziej narażonych, takich jak obszary wyżynne i przybrzeżne, lecz podkreśla również, że działania na szczeblu UE mają kluczowe znaczenie dla wspierania bioróżnorodności poprzez wzmocnianie sieci Natura 2000 oraz zintegrowanie skutecznych działań dostosowawczych w zakresie europejskiej polityki rolnej, morskiej i polityki spójności;

Środa, 4 lutego 2009 r.

153. podkreśla ponownie konieczność spójności i całościowej koordynacji działań dostosowawczych na szczeblu UE, jak również zbadania ewentualnych efektów synergii, między innymi w ramach międzynarodowych porozumień w sprawie określonych obszarów i terytoriów, w odniesieniu do których Wspólnota Europejska jest jedną za stron; powtarza swoje żądanie opracowania ogólnoeuropejskich ram dla planowania tych działań;

154. podkreśla koordynującą rolę UE, zwłaszcza przy tworzeniu systemów automatycznego lub ciągłego monitorowania zanieczyszczeń oraz systemów wczesnego ostrzegania przed falami upałów, okresami długotrwałych mrozów i powodziami, jak również przy usprawnianiu systematycznej ewidencji danych na temat zdrowia, zachorowań, pogody i środowiska naturalnego oraz danych statystycznych;

Zdrowie

155. podkreśla, że nabycie specjalistycznej wiedzy w zakresie wpływu zmian klimatycznych na zdrowie człowieka ma pierwszorzędne znaczenie, szczególnie w odniesieniu do niektórych chorób zakaźnych i pasożytniczych;

156. podkreśla, że zmiany klimatyczne będą miały decydujące znaczenie w odniesieniu do wzrostu występowania niektórych chorób w wyniku nieuniknionych zmian w charakterze ekosystemów, które wpłyną między innymi na zwierzęta, rośliny, owady, pierwotniaki, bakterie i wirusy;

157. podkreśla, że choroby tropikalne przenoszone przez pasożyty lub komary, jak również inne czynniki chorobotwórcze, zazwyczaj spotykane w strefie tropikalnej, mogą wystąpić na wyższych szerokościach geograficznych bądź większych wysokościach, stanowiąc nowe zagrożenie dla ludności;

158. podkreśla, że chociaż głównym celem programu zdrowia publicznego na lata 2008-2013 są działania obejmujące czynniki powszechnie uznawane za decydujące o stanie zdrowia (odżywianie się, palenie papierosów, spożycie alkoholu, branie narkotyków), w ramach przedmiotowego programu należy również skoncentrować się na nowych zagrożeniach dla zdrowia i określić czynniki środowiskowe związane ze zmianami klimatycznymi;

159. podkreśla koordynacyjną rolę UE i Europejskiego Centrum ds. Zapobiegania i Kontroli Chorób w zakresie informowania społeczeństwa, jak unikać chorób przenoszonych przez owady, w szczególności poprzez noszenie ochronnych ubrań, korzystanie z baldachimów, środków odstraszających owady i środków owadobójczych;

160. podnosi kwestię możliwych działań na rzecz gromadzenia i oceny istotnych danych dotyczących wpływu zmian klimatu na zdrowie ludzkie, wzmocnienia gotowości na wypadek katastrof, wzmocnienia publicznej opieki zdrowotnej i przygotowań na nagłe wypadki, wspierania działań prozdrowotnych we wszystkich sektorach oraz w szczególności rozpowszechniania informacji na temat nowych zagrożeń zdrowia, sygnałów ostrzegawczych i udzielanie konkretnych wskazówek odnośnie do zapobiegania ekspozycji na zagrożenia, zwracając szczególną uwagę na choroby przenoszone przez owady i na fale upałów;

161. jest zdania, że potrzebne są badania z zakresu nauk medycznych oraz w sektorze farmaceutycznym, mające na celu opracowanie leków i szczepionek na nowe choroby, które byłyby dostępne dla wszystkich chorych po przystępnej cenie, bez względu na ich pochodzenie;

162. podkreśla znaczenie terenów zielonych na obszarach miejskich dla zdrowia społeczeństwa, jakości powietrza, wychwytywania dwutlenku węgla oraz wsparcia zwalczania zmian klimatycznych; wzywa Komisję, państwa członkowskie i władze lokalne do zachowania i powiększania już istniejących - oraz tworzenia nowych - terenów zielonych na obszarach miejskich;

Środa, 4 lutego 2009 r.

Wzrost gospodarczy i zatrudnienie

163. wyraża pogląd, że w globalnym wyścigu o stworzenie niskoemisyjnej gospodarki Europa zajmuje znakomitą pozycję wyjściową i że powinna wykorzystać tę sytuację w celu uruchomienia lawiny innowacji, które stworzą nowe i konkurencyjne przedsiębiorstwa i miejsca pracy w obszarze czystych technologii, energii odnawialnych i ekologicznych przedsiębiorstw oraz kompetencji w celu zrównoważenia każdej potencjalnej utraty miejsc pracy w sektorach o wysokiej emisji CO₂, zgodnie ze strategią lizbońską; wzywa Komisję i państwa członkowskie do określenia zmian strukturalnych wynikających z wdrażania polityk w zakresie ochrony klimatu oraz wzywa Komisję do okresowego proponowania działań mających na celu wsparcie dla ludności w największym stopniu dotkniętej zmianami klimatycznymi;

164. ostrzega przed zmarnowaniem, w wyniku nadmiernego pesymizmu, przez EU ekonomicznej szansy, jaką stwarzają zmiany klimatyczne i polityczne działania na rzecz zahamowania tych zmian, podkreślając pozytywną rolę partnerów społecznych, którzy będą bezpośrednio zaangażowani w zapewnianie żywienia gospodarczego oraz możliwości przekwalifikowania i przejścia pracowników poszkodowanych na skutek działań przystosowawczych i ograniczających skutki zmian klimatycznych; uważa, że konsensus publiczny i społeczny zadecyduje o wygranej w globalnym wyścigu w zakresie efektywności, innowacyjności, surowców i technologii przyszłości, a także rynków;

165. wyraża pogląd, że pełne wykorzystanie potencjału rozwoju gospodarczego i zatrudnienia będzie możliwe tylko wtedy, gdy równocześnie otworzy się dostęp do rynku i zniesione zostaną biurokratyczne bariery dla stosowania dostępnych technologii;

166. zachęca państwa członkowskie do zweryfikowania istniejących przepisów pod kątem ich kompatybilności z celami polityki klimatycznej i do wypracowania systemów bodźców, które ułatwią przejście do sposobu gospodarowania z niewielką ilością emitowanego dwutlenku węgla;

167. zachęca partnerów społecznych i partnerów umów taryfowych w państwach członkowskich oraz na szczeblu UE do wspólnej pracy nad przygotowaniem strategii ekonomicznych dla odnośnych sektorów celem określenia i strategicznego wykorzystania posiadanego potencjału;

Wspieranie technologii przyszłości

168. wyraża pogląd, że w ramach zintegrowanej europejskiej polityki klimatycznej mającej na celu zabezpieczenie zasobów dla przyszłych pokoleń należy przygotować i wdrożyć połączony sposób działania, na który składają się zmniejszanie emisji i niezależny od tego proces odnowy technologicznej;

169. jest zdania, że właśnie w kontekście neutralności technologicznej działań UE należy otwarcie i szeroko omówić kwestię bezpiecznego dla środowiska wykorzystania technologii CCS, angażując zainteresowane strony z sektora prywatnego i publicznego; opowiada się za wspieraniem międzynarodowej współpracy w celu zachęcania do transferu technologii, zwłaszcza do tych gospodarek wschodzących, które wciąż wykorzystują głównie lokalnie dostępny węgiel jako paliwo;

170. uważa, że opracowanie nowoczesnych technologii i umożliwienie niezbędnego podniesienia poprzeczki wymagają ogromnego wsparcia finansowego dla długoterminowych badań naukowych i rozwoju;

171. zachęca strony UNFCCC, aby uznali CCS jako transfer technologii w ramach mechanizmu czystego rozwoju (CDM) określonego w porozumieniach z Marrakeszu do protokołu z Kioto;

Środa, 4 lutego 2009 r.

172. wzywa UE i państwa członkowskie do zareagowania na wątpliwości lub obawy społeczeństwa przed stosowaniem technologii wychwytywania i magazynowania CO₂ przy pomocy działań z zakresu badań i zwiększania świadomości publicznej;

173. proponuje, aby zintegrowana europejska polityka klimatyczna zadbała o propozycje podstawowych mechanizmów bodźców i działań wspierających na rzecz wdrażania technologicznej odnowy, które mogłyby obniżyć bieżące koszty drogich, ale nowych technologii, dzięki którym można będzie wyznaczyć i zrealizować w przyszłości ostrzejsze cele w zakresie redukcji emisji;

174. zaleca państwom członkowskim, by rozważyły sposoby szybszego wdrożenia czystych i efektywnych pod względem energetycznym technologii, takie jak bezpośrednie dotacje dla konsumentów inwestujących w technologie, np. w panele słoneczne, naziemne, powietrzne i wodne pompy ciepła oraz czystsze piece kominkowe;

175. proponuje do tego prowadzenie działań równoległych takich, jak udział ekonomistów, inżynierów i gospodarki prywatnej w zinstytucjonalizowanym i równoległym „procesie Kioto plus”, porównywalnym z pozytywną metodą protokołu z Montrealu o ochronie warstwy ozonowej;

176. oczekuje utworzenia europejskiego funduszu klimatycznego finansowanego z części dochodów uzyskanych ze sprzedaży aukcyjnej w systemie handlu uprawnieniami do emisji i/lub odpowiednich funduszy w państwach członkowskich finansowanych z wpływów ze sprzedaży aukcyjnej w systemie handlu uprawnieniami do emisji i dostrzega w tym możliwość zdobycia zasobów kapitałowych na finansowanie przyszłej polityki klimatycznej, której poszczególne środki i niezbędne ku nim potrzeby inwestycyjne trudno jest dziś zaplanować;

177. proponuje wykorzystanie tych kapitałów na rynku kapitałowym celem umożliwienia zwrotu podmiotom gospodarczym i inwestowanie oraz ponowne inwestowanie w technologie przyszłości, a tym samym pozostawienie rynkowi decyzji, które z tych technologii znajdą zastosowanie w przyszłości i umożliwią osiągnięcie średnio- i długoterminowych celów ochrony klimatu, zamiast narzucać to przy pomocy przepisów prawnych;

178. zdecydowanie podkreśla, że w dłuższej perspektywie skuteczne rozwiązania kwestii zmian klimatycznych pojawią się również w ramach innowacji naukowych, zarówno w dziedzinie produkcji, dystrybucji i wykorzystania energii, jak i innych, powiązanych obszarach, co skutecznie ograniczy emisję gazów cieplarnianych, nie stwarzając przy tym dodatkowych problemów środowiskowych;

179. podkreśla znaczenie siódmego ramowego programu badań dla rozwoju czystych form energii oraz wzywa Radę i Komisję do poparcia tego priorytetu także w następnych ramowych programach badań;

Inteligentne systemy komputerowe i technologie informacyjno-komunikacyjne

180. proponuje przyszłym przewodniczącym Rady uznanie tematu przyszłości, jakim są technologie informatyczne i komunikacyjne, oraz ich znaczenia dla zahamowania zmian klimatu i dostosowania się do tych zmian, za punkt ciężkości ich kadencji;

181. wzywa UE i państwa członkowskie do poparcia przetestowania, legalizacji, wdrożenia i dalszego rozpowszechniania metod komputerowych oraz technologii informacyjnych i komunikacyjnych (ICT) w celu dematerializacji i osiągnięcia znacznie większej efektywności energetycznej – przede wszystkim poprzez poprawę logistyki transportu towarowego, zastępowanie podróży tele- i wideokonferencjami, lepsze sieci energetyczne, energetyczną optymalizację budynków i inteligentne oświetlenie – przy współpracy ze strony przemysłu, konsumentów, władz, wyższych uczelni i instytutów badawczych;

Środa, 4 lutego 2009 r.

Finansowanie i zagadnienia budżetowe

182. podkreśla, jako organ budżetowy, konieczność przyznania w najbliższych wieloletnich ramach finansowych wspólnie z Radą najwyższego priorytetu zmianom klimatycznym i działaniom na rzecz ich zahamowania;

183. wzywa Radę do zajęcia się problemem niewykorzystanych środków celowych w budżecie UE w celu ewentualnego przeznaczenia tych środków na cele polityki klimatycznej;

184. wzywa Komisję do sporządzenia spisu wszystkich istniejących instrumentów finansowych i ich znaczenia dla europejskich celów ochrony klimatu oraz do przedłożenia, na bazie tego „audytu klimatycznego”, propozycji przyszłych ram finansowych w celu dostosowania linii budżetowych do niezbędnych wymogów polityki klimatycznej, nie wykluczając przy tym możliwości stworzenia nowych funduszy i przydzielania do nich nowych środków;

185. wyraża pogląd, że – zgodnie z unijną zasadą solidarności – UE powinna zaangażować się finansowo zarówno w kluczowych dziedzinach badań naukowych i rozwoju technologii dla walki ze zmianami klimatu i pomocy rozwojowej w kontekście tych zmian, jak i we wspieranie transgranicznych działań dostosowawczych, wzrostu efektywności i pomocy w przypadkach wystąpienia katastrof;

186. przypomina o porozumieniu – zawartym w ramach przepisów dotyczących „pakietu klimatyczno-energetycznego” – w sprawie dobrowolnego przeznaczania 50% dochodów ze sprzedaży aukcyjnej w systemie handlu uprawnieniami do emisji na finansowanie polityki w zakresie zmian klimatycznych, z czego duża część powinna być wykorzystana na finansowanie środków adaptacyjnych i działań ograniczających skutki zmian klimatu w krajach rozwijających się; zachęca państwa członkowskie do pełnego skorzystania z tej możliwości, a nawet do przekroczenia podanej liczby;

187. przypomina, że finansowanie środków ograniczających emisję i działań dostosowawczych w krajach rozwijających się będzie istotnym elementem zawarcia globalnego porozumienia podczas konferencji klimatycznej w Kopenhadze (COP 15), i domaga się, aby Rada Europejska na posiedzeniu w dniach 19-20 marca 2009 r. dokonała znacznych postępów na rzecz zawarcia porozumienia w sprawie sposobu zapewnienia przez UE niezależnego i przewidywalnego finansowania dla krajów rozwijających się;

Edukacja, kształcenie, raportowanie, oznaczanie i budowa świadomości

188. wzywa właściwe organa w państwach członkowskich do tworzenia nowych kierunków zawodowych i do dostosowania zarówno praktycznego kształcenia zawodowego jak i szkół zawodowych i kierunków w szkołach wyższych i na uniwersytetach do wyzwań stawianych przez strukturalne przemiany ekonomiczne, przyspieszane dodatkowo przez zmiany klimatu i ich skutki;

189. uznaje rolę pracowników i ich przedstawicieli za istotną w odniesieniu do promowania działalności ekologicznej w ich firmach i miejscach pracy, na szczeblu krajowym i ponadnarodowym, oraz wzywa Wspólnotę do wsparcia tworzenia, wymiany i rozpowszechniania najlepszych praktyk;

Środa, 4 lutego 2009 r.

190. wzywa Komisję do opracowania strategii komunikacji w celu rozpowszechniania informacji na temat nauki o zmianach klimatycznych (w oparciu o najnowsze odkrycia IPCC), strategii na rzecz oszczędzania energii, działań z zakresu efektywności energetycznej i wykorzystywania odnawialnych źródeł energii; ponadto sugeruje, by w ramach unijnych programów wymiany młodzieży koncentrować się na projektach z zakresu powszechnej świadomości w zakresie zmian klimatycznych i w związku z tym wzywa Komisję, by zleciła przeprowadzanie co roku, w ramach badania Eurobarometru, sondażu wśród obywateli UE dotyczącego nastawienia obywateli do zmian klimatycznych i ich spostrzeżeń z nimi związanych, jak również wzywa do wprowadzenia ogólnych i prostych standardów efektywności dla wszystkich obszarów życia codziennego raz stworzenia czynników zachęcających (np. w zakresie podatków) do odpowiedzialnego zużycia energii;

191. wzywa państwa członkowskie do rozpoczęcia wspólnie z dostawcami energii elektrycznej dialogu ze społeczeństwem, aby przekonać opinię publiczną o energetycznej i klimatycznej konieczności zwiększenia efektywności nowoczesnych elektrowni opalanych surowcami kopalnymi i przedyskutowania przy tej okazji technologii wychwytywania i magazynowania dwutlenku węgla (CCS);

192. wzywa Komisję do informowania obywateli i państw członkowskich o projektach realizowanych z powodzeniem, jak np. „dzień bez samochodu” w ramach „europejskiego tygodnia mobilności” i podkreśla konieczność zasugerowania obywatelom przemyslenia ich zachowań jako uczestników ruchu w miastach i nieograniczania pojęcia „mobilność indywidualna” wyłącznie do użytkowania własnego samochodu, ale rozszerzenia go na wszystkie formy indywidualnego poruszania się w miastach i na obszarach gęsto zaludnionych, jak spacer, jazda rowerem, wspólne użytkowane samochodów (tzw. car-sharing), wspólnoty transportowe, taksówka, publiczny przewóz osób;

193. z zadowoleniem przyjmuje fakt zrzeszenia się największych miast świata w ramach grupy C40, zwłaszcza w aspekcie wymiany na płaszczyźnie globalnej sprawdzonych działań lokalnych na rzecz redukcji emisji gazów cieplarnianych i wzajemnego przekazywania doświadczeń;

194. podkreśla w szczególności konieczność informowania mieszkańców, prowadzenia wspólnych konsultacji i ich udziału w procesach decyzyjnych i zachęca centra urbanistyczne, regiony i metropolie do wyznaczenia szczególnych celów ograniczenia emisji i realizowania ich w ramach lokalnych lub regionalnych innowacyjnych programów finansowania przy wsparciu władz lokalnych;

195. wzywa państwa członkowskie, mając na uwadze zwiększanie świadomości opinii publicznej, do włączenia do właściwego prawa budowlanego przepisu, zgodnie z którym obywatele ubiegający się o pozwolenie na budowę otrzymywaliby informacje na temat dostępnych na danym obszarze możliwości wykorzystania odnawialnych źródeł energii;

196. proponuje władzom lokalnym i regionalnym, powiatom, dzielnicom miast lub gminom, ale przede wszystkim instytucjom publicznym, szkołom i placówkom opieki nad dziećmi i młodzieżą wprowadzenie „zawodów w oszczędzaniu energii”, jak również lokalnych kampanii odpowiednio wspieranych na szczeblu krajowym i unijnym, aby zwiększyć świadomość opinii publicznej na temat możliwości oszczędzania i osiągnąć współudział społeczeństwa i efekt uczenia się;

Środa, 4 lutego 2009 r.

197. proponuje Komisji ogłoszenie europejskiego roku efektywności zasobów i efektywności energetycznej, aby na wszystkich szczeblach polityki zwiększyć świadomość społeczeństwa w zakresie większej efektywności wykorzystywania zasobów i potraktować zmiany klimatyczne jako okazję do przeprowadzenia intensywnych dyskusji na temat dostępności zasobów i postępowania z nimi; wzywa Komisję i państwa członkowskie do zwalczania ubóstwa energetycznego oraz zagwarantowania budowania kultury oszczędzania wody, a także zwiększania świadomości opinii publicznej na temat oszczędzania wody poprzez programy edukacyjne; wzywa Komisję do zbadania możliwości promowania sieci miast w celu zachęcania do zrównoważonego zużycia wody, w ramach której wymieniano by dobre praktyki i wspólnie przeprowadzono pilotażowe projekty demonstracyjne; wzywa państwa członkowskie do umożliwienia przeprowadzania bezpłatnych audytów energetycznych, aby obywatele mogli ograniczyć swoje zużycie energii oraz emisje;

198. uważa reklamę i informację o produkcie za ważny instrument wyostrzenia świadomości użytkowników o kosztach dóbr konsumpcyjnych dla środowiska naturalnego i zmiany zachowań konsumentów; ale ostrzega przed „Greenwashing” i wzywa Komisję i państwa członkowskie do sporządzenia w porozumieniu z europejskimi stowarzyszeniami przemysłowymi kodeksów prowadzenia reklamy i oznaczania produktów dla swoich branż pozwalających na osądzenie reklamy wprowadzającej w błąd oraz nieprawdziwych informacji na temat wpływu produktów na środowisko naturalne, a także do respektowania europejskich przepisów dotyczących reklamy i oznaczania produktów;

199. uważa za istotne, by w dialogu ze społeczeństwem i sprzedawcami detalicznymi koncentrować się przede wszystkim na reklamowaniu produktów regionalnych i sezonowych oraz wykorzystać informacje dla konsumentów, w szczególności w postaci obowiązkowego oznaczenia produktu dotyczącego metody produkcji produktu, jako pomocy w podejmowaniu decyzji zakupowych;

200. uważa za poważny problem niedostatecznego informowania społeczeństwa na temat działań podejmowanych na rzecz walki ze zmianami klimatycznymi; wzywa UE, państwa członkowskie oraz władze i instytucje regionalne i lokalne do przygotowania i przeprowadzenia wspólnie z prasą, radiem i mediami elektronicznymi ogólnoeuropejskiej kampanii informacyjnej na temat przyczyn i skutków zmian klimatu i niedostatku zasobów, której punkt ciężkości spocnie na indywidualnych możliwościach zmiany postępowania w codziennym życiu i która lepiej i bardziej zrozumiale przedstawi działania organów europejskich i krajowych w zakresie walki ze zmianami klimatycznymi;

201. z zadowoleniem wita inicjatywy wielkich przedsiębiorstw, z włączeniem w te inicjatywy ich załóg i średniej wielkości dostawców, na rzecz realizacji wewnętrznych zadań redukcji emisji i promowania poprzez strategie komunikacji ze społeczeństwem zrównoważonych wzorców produkcji i konsumpcji; zachęca związki gospodarcze w państwach członkowskich i na szczeblu europejskim do podkreślania zrównoważonej praktyki prowadzenia przedsiębiorstwa jako szczególnej cechy podkreślającej wyjątkową pozycję w walce konkurencyjnej;

2050 – Przyszłość zaczyna się dziś

202. apeluje o wdrożenie programu działań na rzecz zwalczania zmian klimatu na lata 2009-2014 w następujący sposób:

a) na szczeblu UE Komisja i państwa członkowskie powinny:

— prowadzić dyskusje na szczeblu lokalnym i światowym na temat działań, jakie należy podjąć w celu zwalczania zmian klimatu,

Środa, 4 lutego 2009 r.

- opracować, sfinansować i wprowadzić ogólnounijną supersieć dostępną dla wszystkich rodzajów dostawców energii elektrycznej,
 - propagować i finansować sprawną, zrównoważoną infrastrukturę transportową w celu ograniczania emisji związków węgla, obejmującą technologię wodorową i szybkie koleje,
 - opracować nowe strategie komunikacji, aby poszerzać wiedzę obywateli i dawać im zachęty do ograniczania emisji w sposób dostępny pod względem finansowym, np. poprzez opracowanie informacji o udziale węgla w produktach i usługach,
 - opracować stosowne instrumenty prawne zachęcające wszystkie branże przemysłowe do przyjęcia wiodącej roli w zwalczaniu zmian klimatu, poczynając od wymogu przejrzystości w zakresie emisji związków węgla,
 - ustalić silniejsze powiązania między lizbońską agendą polityczną, agendą społeczną i polityką w dziedzinie zmian klimatu;
- b) na szczeblu lokalnym i regionalnym należy propagować i wymieniać najlepsze wzorce postępowania, dotyczące w szczególności:
- działań dotyczących efektywności energetycznej i innych środków służących zwalczaniu ubóstwa energetycznego w celu osiągnięcia zerowego zużycia energii netto w budynkach prywatnych, komercyjnych i publicznych,
 - recyklingu i ponownego wykorzystywania odpadów, na przykład poprzez rozwój infrastruktury punktów zbiórki,
 - rozwoju infrastruktury dla niskoemisyjnych samochodów osobowych wykorzystujących energie odnawialne, a także wprowadzenia zachęt dla rozwoju bezemisyjnych pojazdów w transporcie publicznym,
 - propagowania bardziej zrównoważonej mobilności w mieście i na obszarach wiejskich,
 - przyjęcia i wdrożenia środków służących przystosowaniu się do zmian klimatu,
 - promowanie lokalnej i regionalnej produkcji i konsumpcji żywności;

203. podkreśla potrzebę zmierzenia się ze zmianami klimatycznymi i ich skutkami drogą perspektywicznych działań politycznych i edukacyjnych oraz spójnej realizacji leżących u ich podstaw decyzji, które nie będą podporządkowane krótkoterminowym celom politycznym; zachęca do wspierania zachowań konsumpcyjnych i stylu życia nastawionych na zrównoważony rozwój;

204. podkreśla konieczność stawienia czoła kompleksowości problemu zmian klimatycznych, wizjonerskiego kształtowania woli i wykazania wiodącej pozycji w polityce, gospodarce i społeczeństwie, które pozwolą właściwie podejść do wyzwań ekonomicznych, ekologicznych i społecznych, jakie stawia przed nami czas przemian energetycznych i klimatycznych znajdujący swój wyraz w niedoborze surowców;

205. podkreśla konieczność, wychodząc z idei powołania do życia Unii Europejskiej, podejmowania decyzji wynikających z głębokiego przekonania o ich niezbędności i prawidłowości oraz uchwycenia niepowtarzalnej szansy ukształtowania przyszłości naszego społeczeństwa drogą działań strategicznych;

206. wzywa właściwe organy Parlamentu do sporządzenia i opublikowania w ciągu trzech miesięcy wydania niniejszej rezolucji oraz wyników prac komisji dla ogółu społeczeństwa;

Środa, 4 lutego 2009 r.

207. wzywa swoje właściwe komisje do zajęcia się kwestią wdrożenia powyższych zaleceń w następnej kadencji, w tym również w związku z wysłuchaniami desygnowanych komisarzy na następną kadencję Komisji, a także w kontaktach z ich odpowiednikami w parlamentach krajowych; wzywa delegacje Parlamentu Europejskiego ds. stosunków z krajami trzecimi oraz przedstawicieli Parlamentu Europejskiego wchodzących w skład wielostronnych zgromadzeń parlamentarnych do regularnego poruszania kwestii zmiany klimatu oraz potrzeby działań i inicjatyw ze strony wszystkich krajów w ich kontaktach z przedstawicielami krajów trzecich;

*
* *

208. upoważnia swojego przewodniczącego do przedstawienia niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, rządóm i parlamentom państw członkowskich oraz sekretariatowi UNFCCC z prośbą o dalsze przekazanie jej tym wszystkim stronom umowy, które nie są państwami członkowskimi UE oraz obserwatorom, o których mowa w UNFCCC.

ZAŁĄCZNIK A :

WYBÓR PRZEPISÓW PRAWNYCH UE WNOSZĄCYCH POZYTYWNY WKŁAD W ZWALCZANIE ZMIAN KLIMATYCZNYCH

Obowiązujące ustawodawstwo:

- dyrektywa Rady 91/676/EWG z dnia 12 grudnia 1991 r. dotycząca ochrony wód przed zanieczyszczeniami powodowanymi przez azotany pochodzenia rolniczego ⁽¹⁾
- dyrektywa Rady 92/43/EWG z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory ⁽²⁾ i wiążące się z nią akty prawne
- dyrektywa Rady 93/12/EWG z dnia 23 marca 1993 r. odnosząca się do zawartości siarki w niektórych paliwach płynnych ⁽³⁾ i wiążące się z nią akty prawne
- dyrektywa Rady 96/61/WE z dnia 24 września 1996 r. dotycząca zintegrowanego zapobiegania zanieczyszczeniom i ich kontroli ⁽⁴⁾ i wiążące się z nią akty prawne
- dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 98/70/WE z dnia 13 października 1998 r. odnosząca się do jakości benzyny i olejów napędowych oraz zmieniająca dyrektywę Rady 93/12/EWG ⁽⁵⁾ i wiążące się z nią akty prawne
- dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2000/60/WE z dnia 23 października 2000 r. ustanawiająca ramy wspólnotowego działania w dziedzinie polityki wodnej ⁽⁶⁾
- dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/80/WE z dnia 23 października 2001 r. w sprawie ograniczenia emisji niektórych zanieczyszczeń do powietrza z dużych obiektów energetycznego spalania ⁽⁷⁾ i wiążące się z nią akty prawne
- dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2002/91/WE z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie charakterystyki energetycznej budynków ⁽⁸⁾

⁽¹⁾ Dz.U. L 375 z 31.12.1991, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 206 z 22.7.1992, s. 7.

⁽³⁾ Dz.U. L 74 z 27.3.1993, s. 81.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 257 z 10.10.1996, s. 26.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 350 z 28.12.1998, s. 58.

⁽⁶⁾ Dz.U. L 327 z 22.12.2000, s. 1.

⁽⁷⁾ Dz.U. L 309 z 27.11.2001, s. 1.

⁽⁸⁾ Dz.U. L 1 z 4.1.2003, s. 65.

Środa, 4 lutego 2009 r.

- dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2003/87/WE z dnia 13 października 2003 r. ustanawiająca system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie oraz zmieniająca dyrektywę Rady 96/61/WE ⁽¹⁾ i wiążące się z nią akty prawne
- dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2003/105/WE z dnia 16 grudnia 2003 r. zmieniająca dyrektywę Rady 96/82/WE w sprawie kontroli niebezpieczeństwa poważnych awarii związanych z substancjami niebezpiecznymi ⁽²⁾
- dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2004/12/WE z dnia 11 lutego 2004 r. zmieniająca dyrektywę 94/62/WE w sprawie opakowań i odpadów opakowaniowych ⁽³⁾
- rozporządzenie (WE) nr 549/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 10 marca 2004 r. ustanawiające ramy tworzenia Jednolitej Europejskiej Przestrzeni Powietrznej ⁽⁴⁾
- dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2005/32/WE z dnia 6 lipca 2005 r. ustanawiająca ogólne zasady ustalania wymogów dotyczących ekoprojektu dla produktów wykorzystujących energię oraz zmieniająca dyrektywę Rady 92/42/EWG oraz dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 96/57/WE i 2000/55/WE ⁽⁵⁾
- dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2006/40/WE z dnia 17 maja 2006 r. dotycząca emisji z systemów klimatyzacji w pojazdach silnikowych oraz zmieniająca dyrektywę Rady 70/156/EWG ⁽⁶⁾ i wiążące się z nią akty prawne
- decyzja nr 1982/2006/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2006 r. dotycząca siódmego programu ramowego Wspólnoty Europejskiej w zakresie badań, rozwoju technologicznego i demonstracji (2007-2013) ⁽⁷⁾
- rozporządzenie (WE) nr 715/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 czerwca 2007 r. w sprawie homologacji typu pojazdów silnikowych w odniesieniu do emisji zanieczyszczeń pochodzących z lekkich pojazdów pasażerskich i użytkowych (Euro 5 i Euro 6) oraz w sprawie dostępu do informacji dotyczących naprawy i utrzymania pojazdów ⁽⁸⁾ i wiążące się z nią akty prawne

Proponowane akty prawne:

- dyrektywa 2009/.../WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia ... zmieniająca dyrektywę 2003/87/WE w celu usprawnienia i rozszerzenia wspólnotowego systemu handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych (2008/0013(COD))
- dyrektywa 2009/.../WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia ... w sprawie starań podejmowanych przez państwa członkowskie zmierzających do ograniczenia emisji gazów cieplarnianych w celu realizacji do 2020 r. zobowiązań Wspólnoty dotyczących redukcji emisji gazów cieplarnianych (2008/0014(COD))
- dyrektywa 2009/.../WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia ... w sprawie geologicznego składowania dwutlenku węgla oraz zmieniającej dyrektywy Rady 85/337/EWG, 96/61/WE, dyrektywy 2000/60/WE, 2001/80/WE, 2004/35/WE, 2006/12/WE i rozporządzenie (WE) nr 1013/2006 (2008/0015(COD))

⁽¹⁾ Dz.U. L 275 z 25.10.2003, s. 32.⁽²⁾ Dz.U. L 345 z 31.12.2003, s. 97.⁽³⁾ Dz.U. L 47 z 18.2.2004, s. 26.⁽⁴⁾ Dz.U. L 96 z 31.3.2004, s. 1.⁽⁵⁾ Dz.U. L 191 z 22.7.2005, s. 29.⁽⁶⁾ Dz.U. L 161 z 14.6.2006, s. 12.⁽⁷⁾ Dz.U. L 412 z 30.12.2006, s. 1.⁽⁸⁾ Dz.U. L 171 z 29.6.2007, s. 1.

Środa, 4 lutego 2009 r.

- dyrektywa 2009/.../WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia ... w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych (2008/0016(COD))
- rozporządzenie (WE) nr .../2009 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia ... określający normy emisji dla nowych samochodów osobowych w ramach zintegrowanego podejścia Wspólnoty na rzecz obniżenia poziomów emisji CO₂ pochodzących z samochodów dostawczych (2007/0297(COD))
- dyrektywa 2009/.../WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia ... zmieniająca dyrektywę 98/70/WE w odniesieniu do specyfikacji benzyny i olejów napędowych oraz wprowadzającej mechanizm monitorowania i ograniczania emisji gazów cieplarnianych pochodzących z wykorzystania paliw w transporcie drogowym oraz zmieniająca dyrektywę Rady 1999/32/WE w odniesieniu do specyfikacji paliw wykorzystywanych przez statki żeglugi śródlądowej oraz uchylająca dyrektywę 93/12/EWG (2007/0019(COD))

ZAŁĄCZNIK B :

REZOLUCJE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO W SPRAWIE ZMIAN KLIMATYCZNYCH I ENERGII

- rezolucja z dnia 17 listopada 2004 r. w sprawie strategii Unii Europejskiej na konferencji Klimatycznej w Buenos Aires (COP-10) ⁽¹⁾
- rezolucja z dnia 13 stycznia 2005 r. w sprawie wyniku Konferencji w Buenos Aires w sprawie zmian klimatu ⁽²⁾
- rezolucja z dnia 12 maja 2005 r. w sprawie Seminarium Ekspertów Rządowych na temat zmian klimatycznych ⁽³⁾
- rezolucja z dnia 16 listopada 2005 r. w sprawie powstrzymywania globalnych zmian klimatycznych ⁽⁴⁾
- rezolucja z dnia 18 stycznia 2006 r. w sprawie zmian klimatycznych ⁽⁵⁾
- rezolucja z dnia 1 czerwca 2006 r. dotycząca Zielonej Księgi w sprawie racjonalizacji zużycia energii, czyli jak uzyskać więcej mniejszym nakładem kosztów ⁽⁶⁾
- rezolucja z dnia 4 lipca 2006 r. w sprawie ograniczenia wpływu lotnictwa na zmiany klimatyczne ⁽⁷⁾
- rezolucja z dnia 26 października 2006 r. w sprawie strategii Unii Europejskiej na konferencję w Nairobi w sprawie zmian klimatu (COP12 i COP/MOP2) ⁽⁸⁾
- rezolucja z dnia 14 grudnia 2006 r. w sprawie europejskiej strategii na rzecz zrównoważonej, konkurencyjnej i bezpiecznej energii – Zielona Księga ⁽⁹⁾
- rezolucja z dnia 14 lutego 2007 r. w sprawie zmian klimatycznych ⁽¹⁰⁾
- rezolucja z dnia 21 października 2008 r. w sprawie powołania globalnego sojuszu Unii Europejskiej z najbardziej zagrożonymi ubogimi krajami rozwijającymi się na rzecz walki ze zmianami klimatycznymi ⁽¹¹⁾

⁽¹⁾ Dz.U. C 201 E z 18.8.2005, s. 81.

⁽²⁾ Dz.U. C 247 E z 6.10.2005, s. 144.

⁽³⁾ Dz.U. C 92 E z 20.4.2006, s. 384.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 280 E z 18.11.2006, s. 120.

⁽⁵⁾ Dz.U. C 287 E z 24.11.2006, s. 182.

⁽⁶⁾ Dz.U. C 298 E z 8.12.2006, s. 273.

⁽⁷⁾ Dz.U. C 303 E z 13.12.2006, s. 119.

⁽⁸⁾ Dz.U. C 313 E z 20.12.2006, s. 439.

⁽⁹⁾ Dz.U. C 317 E z 23.12.2006, s. 876.

⁽¹⁰⁾ Dz.U. C 287 E z 29.11.2007, s. 344.

⁽¹¹⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2008)0491.

Środa, 4 lutego 2009 r.

Efektywność energetyczna poprzez zastosowanie technologii informacyjno-komunikacyjnych

P6_TA(2009)0044

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 4 lutego 2009 r. w sprawie efektywności energetycznej poprzez zastosowanie technologii informacyjno-komunikacyjnych

(2010/C 67 E/09)

Parlament Europejski,

- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 13 maja 2008 r. zatytułowany „Poprawa efektywności energetycznej poprzez zastosowanie technologii informacyjno-komunikacyjnych” (COM(2008)0241),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 23 stycznia 2008 r. zatytułowany „20 i 20 do 2020 r. – szansa Europy na przeciwdziałanie zmianom klimatycznym” (COM(2008)0030),
- uwzględniając zlecone przez Komisję Europejską badania na temat wpływu technologii informacyjno-komunikacyjnych na wydajność energetyczną z września 2008 r.,
- uwzględniając wnioski kraju przewodniczącego Radzie Europejskiej z jej posiedzenia w dniach 8-9 marca 2007 r. oraz plan działania na lata 2007-2009 „Polityka energetyczna dla Europy”,
- uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2002/91/WE z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie charakterystyki energetycznej budynków ⁽¹⁾,
- uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2006/32/WE z dnia 5 kwietnia 2006 r. w sprawie efektywności końcowego wykorzystania energii i usług energetycznych ⁽²⁾,
- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 106/2008 z dnia 15 stycznia 2008 r. w sprawie wspólnotowego programu znakowania efektywności energetycznej urządzeń biurowych (wersja przekształcona) ⁽³⁾,
- uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2005/32/WE z dnia 6 lipca 2005 r. ustanawiającą ogólne zasady ustalania wymogów dotyczących ekoprojektu dla produktów wykorzystujących energię ⁽⁴⁾,
- uwzględniając decyzję Parlamentu Europejskiego i Rady nr 1639/2006/WE z dnia 24 października 2006 r. ustanawiającą program ramowy na rzecz konkurencyjności i innowacji (2007-2013) ⁽⁵⁾,
- uwzględniając decyzję Parlamentu Europejskiego i Rady nr 1982/2006/WE z dnia 18 grudnia 2006 r. dotyczącą siódmego programu ramowego Wspólnoty Europejskiej w zakresie badań, rozwoju technologicznego i demonstracji (2007-2013) ⁽⁶⁾,
- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 683/2008 z dnia 9 lipca 2008 r. w sprawie dalszej realizacji europejskich programów nawigacji satelitarnej (EGNOS i Galileo) ⁽⁷⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 9 lipca 2008 r. w sprawie europejskiego strategicznego planu w dziedzinie technologii energetycznych ⁽⁸⁾,

⁽¹⁾ Dz.U. L 1 z 4.1.2003, s. 65.⁽²⁾ Dz.U. L 114 z 27.4.2006, s. 64.⁽³⁾ Dz.U. L 39 z 13.2.2008, s. 1.⁽⁴⁾ Dz.U. L 191 z 22.7.2005, s. 29.⁽⁵⁾ Dz.U. L 310 z 9.11.2006, s. 15.⁽⁶⁾ Dz.U. L 412 z 30.12.2006, s. 1.⁽⁷⁾ Dz.U. L 196 z 24.7.2008, s. 1.⁽⁸⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2008)0354.

Środa, 4 lutego 2009 r.

- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 31 stycznia 2008 r. w sprawie planu działania na rzecz racjonalizacji zużycia energii: sposoby wykorzystania potencjału ⁽¹⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 15 stycznia 2008 r. w sprawie CARS 21: ramy prawne podstawą dla zwiększania konkurencyjności przemysłu motoryzacyjnego ⁽²⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 14 grudnia 2006 r. w sprawie europejskiej strategii na rzecz zrównoważonej, konkurencyjnej i bezpiecznej energii – Zielona księga ⁽³⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 1 czerwca 2006 r. w sprawie racjonalizacji zużycia energii, czyli jak uzyskać więcej mniejszym nakładem środków ⁽⁴⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 14 marca 2006 r. w sprawie społeczeństwa informacyjnego na rzecz wzrostu i zatrudnienia ⁽⁵⁾,
 - uwzględniając art. 108 ust. 5 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że UE wyznaczyła sobie cel polegający na obniżeniu emisji gazów cieplarnianych o co najmniej 20% i uzyskiwaniu 20% wykorzystywanej energii ze źródeł odnawialnych do 2020 r. oraz że dokłada starań o poprawienie wydajności energetycznej o 20% w tym samym terminie,
- B. mając na uwadze obliczenia, z których wynika, że technologie oparte na technologiach informacyjno-komunikacyjnych (ICT) mogłyby przyczynić się do zredukowania emisji CO₂ o ponad 50 mln ton rocznie,
- C. mając na uwadze, że wymienione cele należy osiągnąć przy zachowaniu konkurencyjności i trwałego charakteru gospodarki europejskiej,
- D. mając na uwadze, że celem UE jest stać się do 2010 r. najbardziej konkurencyjną gospodarką opartą na wiedzy, a konkurencyjność gospodarcza zależy w dużej mierze od racjonalnego zużycia energii i wykorzystania ICT,
- E. mając na uwadze, że racjonalizacja zużycia energii to jeden z najoszczędniejszych środków obniżania emisji gazów cieplarnianych; mając także na uwadze, że racjonalne zużycie energii bezpośrednio wiąże się z oszczędnościami konsumentów,
- F. mając na uwadze, że technologie informacyjno-komunikacyjne odgrywają kluczową rolę w podnoszeniu wydajności użytkowania energii zarówno na poziomie lokalnym, jak i globalnym, w gospodarkach zindustrializowanych i rozwijających się, zwłaszcza dzięki inteligentnym sieciom i budynkom oraz technologicznym usprawnieniom procesów produkcji w energochłonnych gałęziach przemysłu, a także mając na uwadze potencjał oszczędności tkwiący w inteligentnych systemach transportu w przemyśle produkcyjnym i w transporcie,
- G. mając na uwadze, że sektor technologii informacyjno-komunikacyjnych powoduje obecnie 2% światowej emisji dwutlenku węgla oraz fakt, że branża ta może nie tylko obniżyć własny poziom emisji, lecz przede wszystkim opracować nowatorskie i oszczędniejsze pod względem zużycia energii zastosowania dla całej gospodarki,
- H. mając na uwadze, że należy przestrzegać zasady neutralności technologii, by zapewnić dostępność wszystkich istotnych technologii informacyjno-komunikacyjnych w procesie wspierania UE w dążeniu do celów związanych z emisją gazów cieplarnianych,

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2008)0033.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2008)0007.

⁽³⁾ Dz.U. C 317 E z 23.12.2006, s. 876.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 298 E z 8.12.2006, s. 273.

⁽⁵⁾ Dz.U. C 291 E z 30.11.2006, s. 133.

Środa, 4 lutego 2009 r.

- I. mając na uwadze, że sektor technologii informacyjno-komunikacyjnych oferuje narzędzia, które odgrywają kluczową rolę w kontrolowaniu wydajności jakiegokolwiek systemu w stosunku do jego zużycia energii,
- J. mając na uwadze, że istnieje już szereg programów i inicjatyw UE, które wspierają badania naukowe i innowacje w dziedzinie ICT (siódmy program ramowy w zakresie badań naukowych i rozwoju technicznego, program wsparcia polityki w zakresie technologii informacyjno-komunikacyjnych i europejskie programy operacyjne na rzecz inteligentnej energii); mając na uwadze, że zwolnienia podatkowe i odpowiednie narzędzia pomocy państwa również stanowią wsparcie finansowe i zachętę do stosowania inteligentnych rozwiązań w zakresie racjonalnego korzystania z energii,
- K. mając na uwadze, że przemysł oraz małe i średnie przedsiębiorstwa mają do odegrania istotną rolę w poprawie wydajności zużycia energii poprzez technologie informacyjno-komunikacyjne i innowacje,
 1. wzywa Komisję i państwa członkowskie do dołożenia starań, na przykład poprzez projekty demonstracyjne, aby bardziej wyeksponować znaczenie technologii informacyjno-komunikacyjnych dla poprawy wydajności zużycia energii w gospodarce UE i jako siły napędowej podnoszenia produktywności i wzrostu oraz redukcji kosztów, które zapewniają konkurencyjność, trwały rozwój i poprawę jakości życia obywateli UE;
 2. proponuje państwom, które w niedługim czasie sprawować będą przewodnictwo Rady, aby uznały ICT oraz jej znaczenie dla zahamowania zmian klimatu i dostosowania się do tych zmian za jeden z priorytetów ich kadencji;
 3. wzywa Komisję Europejską oraz państwa członkowskie do dołożenia starań w kierunku ujednolicenia kryteriów, podejść i zmian przepisów dotyczących wydajnego użytkowania energii oraz do przyjęcia podejścia całościowego, co oznacza, że państwa członkowskie nie powinny mieć jedynie na względzie części składowych, ale całe systemy (np. inteligentne budynki); domaga się, aby Komisja włączyła do wytycznych dotyczących oceny oddziaływania ocenę potencjalnych oszczędności energii wynikających z zastosowania rozwiązań opierających się na ICT;
 4. wzywa państwa członkowskie, które nie opracowały jeszcze przyjaznej dla środowiska strategii opartej na technologiach informacyjnych lub informacyjno-komunikacyjnych i mogącej pomóc w stopniowym obniżeniu emisji CO₂ w UE, do jej opracowania;
 5. wzywa państwa członkowskie do dalszego stosowania ekologicznych zamówień w celu zachęcenia ich służb publicznych do stosowania rozwiązań ICT, co może stać się wzorem promowania energooszczędnych rozwiązań; wzywa sektor publiczny, a przede wszystkim instytucje UE, do możliwie najszerszego stosowania strategii minimalizujących wykorzystanie papieru w biurach, zarządzania dokumentami, elektronicznego zarządzania i administracji, telepracy i telekonferencji; nalega, aby Komisja podjęła inicjatywę opracowania planu działania mającego na celu obniżenie zużycia energii przez instytucje UE;
 6. podkreśla, że na każdym szczeblu procesu decyzyjnego należy wzmacniać wysiłki służące wykorzystaniu wszelkich dostępnych narzędzi finansowania (takich jak siódmy program ramowy UE, program ramowy na rzecz konkurencyjności i innowacji, odpowiednie programy operacyjne wspierane w ramach polityki spójności, a także programy krajowe i regionalne) do rozpowszechniania i stosowania nowych rozwiązań opartych o ICT przyczyniające się do wydajniejszego wykorzystania energii; wzywa ponadto Komisję do ustalenia, że minimum 5% zasobów funduszu strukturalnego powinno zostać wykorzystane na cele poprawy energooszczędności istniejących już domów;

Środa, 4 lutego 2009 r.

7. wzywa Komisję do wspierania systemowego podejścia do inteligentnych rozwiązań w zakresie technologii informacyjno-komunikacyjnych przy położeniu szczególnego nacisku na obniżanie emisji przy rozbudowie miast, zwłaszcza w drodze projektowania inteligentnych budynków, oświetlenia ulicznego oraz sieci przesyłowych i dystrybucyjnych, a także w drodze organizacji transportu w czasie rzeczywistym;

8. wzywa Komisję i państwa członkowskie, aby wspierały stosowanie inicjatyw finansowych na rzecz technologii sieci inteligentnych; apeluje ponadto do państw członkowskich o zachęcanie do korzystania z najbardziej zaawansowanych technologii teledetekcji, które pozwolą na obniżenie strat energii poprzez wykrywanie wycieków, zatorów i innych problemów w głównej infrastrukturze energetycznej;

9. wzywa Komisję i państwa członkowskie do poparcia testowania, zatwierdzania, wdrażania i dalszego rozpowszechniania metod wydajniejszego korzystania z energii opartych na technologiach komputerowych i informacyjno-komunikacyjnych, zwłaszcza ulepszonych sieci energetycznych, energooszczędnych budynków, inteligentnego oświetlenia, automatyzacji procesów przemysłowych, wirtualizacji, dematerializacji i zastąpienia rzeczywistego przemieszczania się tele- i wideokonferencjami przy współpracy ze strony przemysłu, konsumentów, organów władzy, wyższych uczelni i instytutów naukowych;

10. wzywa państwa członkowskie do wykorzystania potencjału technologii informacyjno-komunikacyjnych w celu tworzenia nowych modeli działalności gospodarczej, w szczególności na rynku energii oraz w związku z handlem elektronicznym energią, a także w całej gospodarce w celu pobudzenia innowacji i przedsiębiorczości w dziedzinie ekologii;

11. zaleca państwom członkowskim, które nie stworzyły jeszcze wystarczających i motywujących warunków dla wprowadzenia w praktyce wymogów z roku 2006 przewidzianych w dyrektywie 2006/32/WE i dotyczących instalacji urządzeń do inteligentnych pomiarów zużycia energii elektrycznej przez przedsiębiorstwa, podmioty świadczące usługi publiczne i gospodarstwa domowe, by zrobiły to jak najszybciej; w tym celu wzywa Komisję i państwa członkowskie, by dzięki inwestycjom doprowadziły do 100% wprowadzenia w UE, do 2019 r., zautomatyzowanych konsumenckich technologii informacyjno-komunikacyjnych (inteligentny pomiar i podgląd zużycia chwilowego, w tym również w gospodarstwach domowych);

12. wzywa Komisję, państwa członkowskie oraz władze regionalne i lokalne do znacznych inwestycji w projekty pilotażowe dotyczące systemów zdecentralizowanego wytwarzania energii działających dzięki technologiom informacyjno-komunikacyjnym (obejmujących wykorzystanie skojarzonej produkcji energii i ciepła korzystnie połączone z odnawialnymi źródłami energii, takimi jak technologie oparte na energii słonecznej, ze szczególnym uwzględnieniem inteligentnych technologii umożliwiających śledzenie słońca, oraz technologie wiatrowe) oraz do wprowadzenia odpowiednich zmian do prawodawstwa wspólnotowego oraz ustawodawstwa krajowego; wzywa Komisję, państwa członkowskie, władze regionalne i lokalne do każdorazowego rozpatrywania technologii informacyjno-komunikacyjnych w powiązaniu ze zdecentralizowaną produkcją i dystrybucją energii;

13. wzywa państwa członkowskie, by stworzyły lepsze warunki wdrażania technologii informacyjno-komunikacyjnych w sektorach energochłonnych, a w szczególności w przemyśle budowlanym (np. przez rozmieszczenie zaawansowanych zintegrowanych technologii monitorowania i kontroli linii produkcyjnych), gdyż 10% światowej emisji CO₂ powstaje przy produkcji materiałów budowlanych;

14. wzywa państwa członkowskie, by skoncentrowały się na istniejącej wydajności energetycznej domów i innych budynków, gdyż budynki powodują 40% całkowitego zużycia energii; wzywa w związku z tym do stworzenia lepszych warunków przyjmowania technologii informacyjno-komunikacyjnych w inteligentnych budynkach; zachęca państwa członkowskie do tworzenia zachęt do odnawiania starszych budynków i budowania domów pasywnych oraz domów o zerowej emisji zanieczyszczeń;

Środa, 4 lutego 2009 r.

15. z zadowoleniem przyjmuje uruchomienie procesu konsultacji i partnerstwa w dziedzinie technologii informacyjno-komunikacyjnych; wzywa Komisję i państwa członkowskie do wspierania bliższego współdziałania wszystkich partnerów w dziedzinie budownictwa, wydajności energetycznej i technologii informacyjno-komunikacyjnych, zwłaszcza poprzez wspólne inicjatywy technologiczne, takie jak ARTEMIS oraz inicjatywa w zakresie efektywności energetycznej budynków (E2B); wzywa wszystkich partnerów do wspólnej pracy nad przejrzystymi normami i standardami, by zapewnić wzajemną zgodność różnych technologii;

16. wzywa Komisję i państwa członkowskie do aktywnego wspierania badań naukowych i rozwoju technologicznego oraz projektów demonstracyjnych w odniesieniu do nowych technologii informacyjno-komunikacyjnych i ich zastosowań posiadających wysoki potencjał wydajności energetycznej, w szczególności mikro i nanoelektroniki, a także powstających technologii kwantowych i fotonicznych;

17. wzywa Komisję i państwa członkowskie do aktywniejszego wspierania badań naukowych i rozwoju technologii oraz działań demonstracyjnych związanych z technologiami oświetleniowymi i inteligentnymi aplikacjami oświetleniowymi, w celu intensywniejszego promowania wprowadzania bardziej energooszczędnego oświetlenia w przestrzeni publicznej wewnątrz i na zewnątrz budynków, ze szczególnym uwzględnieniem wysokowydajnych diod elektroluminescencyjnych (LED); zwraca się do Komisji i państw członkowskich o promowanie badań dotyczących całych systemów oświetlenia, a nie jedynie ich części składowych;

18. wzywa Komisję i państwa członkowskie, by w maksymalnym stopniu wykorzystywały potencjał tworzonego systemu nawigacji satelitarnej Galileo do jak najpowszechniejszego wdrażania odpowiednich aplikacji związanych z technologiami informacyjno-komunikacyjnymi w dziedzinie transportu, zwłaszcza w związku z zarządzaniem strumieniami transportu i ich organizacją, z informowaniem o przepływie towarów i osób w czasie rzeczywistym oraz z optymalizacją wyboru rodzaju i trasy transportu;

19. wzywa państwa członkowskie do współpracy na szczeblu krajowym i lokalnym na rzecz ujednolicenia podejścia do mobilności wydajnej energetycznie i przyjaznej środowisku, opartej na inteligentnych rozwiązaniach oferowanych przez technologie oparte na ICT (takich jak optymalizacja transportu prywatnego, inteligentna logistyka, pojazdy paliwooszczędne oraz monitorowanie przepływu ruchu drogowego, planowanie i symulacje) w celu zapewnienia interoperacyjności oraz niższych wydatków przy lepszych wynikach; wzywa ponadto państwa członkowskie do wspierania organów normalizacyjnych w opracowywaniu i wprowadzaniu unijnych i światowych norm w zakresie inteligentnych systemów transportu;

20. wzywa państwa członkowskie do uruchomienia programów i zachęt mających na celu poprawę wskaźnika emisji użytkowanych pojazdów, w szczególności poprzez zastosowanie zaawansowanych rozwiązań ICT do modernizacji systemów kontroli emisji i rozmieszczenie ruchomych platform umożliwiających kontrolę w czasie rzeczywistym;

21. zachęca państwa członkowskie do wspierania kampanii informacyjnych promujących zachowania energooszczędne wśród ogółu społeczeństwa, a także do wspierania szkoleń dla kierowców pojazdów w zakresie energooszczędnej jazdy; pragnie zauważyć, że w tym kontekście należy priorytetowo potraktować uruchomienie programów pilotażowych pokazujących najlepsze zastosowania w transporcie, w szczególności rozwiązań ICT stanowiących wartość dodaną w stosunku do istniejących technologii na szczeblu lokalnym;

22. wzywa Komisję do opublikowania przewodnika dla władz lokalnych, zawierającego najlepsze doświadczenia w zakresie energetycznie wydajnych rozwiązań w zarządzaniu transportem, oraz do współpracy z przedstawicielami przemysłu przy opracowywaniu listy „eko-innowacji”, aby realna stała się jazda ekologiczna (np. z wykorzystaniem wskaźnika oszczędnego zużycia paliwa, programu monitorowania wewnętrznego ciśnienia opon, dynamicznego systemu ekonawigacyjnego, regulacji szybkości jazdy, systemu adaptacyjnej regulacji prędkości jazdy, szacowania wpływu na środowisko w czasie rzeczywistym na podstawie danych dotyczących stylu jazdy itp.);

Środa, 4 lutego 2009 r.

23. wzywa Komisję do wspierania inicjatyw podnoszenia stopnia świadomości władz lokalnych, między innymi jeżeli chodzi o wykorzystanie narzędzi modelowania ICT w planowaniu urbanistycznym i zarządzaniu zabudową oraz w energooszczędnych usługach cyfrowych; z zadowoleniem przyjmuje inicjatywę „Porozumienie między burmistrzami”, skupiającą w stałej sieci burmistrzów najbardziej pionierskich miast Europy; wzywa do potraktowania w ramach tej inicjatywy ze szczególną uwagą możliwości wykorzystania ICT do poprawienia wydajności energetycznej;

24. wzywa państwa członkowskie do zwrócenia odpowiedniej uwagi na wykorzystanie ICT w przemyśle wytwórczym, a Komisję do szerszego udostępnienia państwom członkowskim przykładów projektów badawczo-rozwojowych ilustrujących kluczowy wkład technologii informacyjno-komunikacyjnych w przemysł wytwórczy, od którego pośrednio lub bezpośrednio zależy 70% miejsc pracy w UE, a tym samym promowania przykładów najlepszych praktyk w zakresie modernizacji przemysłu wytwórczego UE;

25. wzywa Komisję i państwa członkowskie do wspierania i stworzenia zachęt dla sektora ICT służących zmniejszaniu emisji dwutlenku węgla poprzez przestrzeganie najwyższych norm w zakresie wydajności i innowacji przez cały cykl życiowy produktu oraz poprzez monitorowanie zużycia energii na każdym etapie łańcucha dostaw; zachęca do podejmowania dobrowolnych inicjatyw w celu zmniejszenia zużycia energii w sektorze ICT; zaleca ponadto korzystanie z oprogramowania i systemów operacyjnych o jak najmniejszym zużyciu energii;

26. wzywa państwa członkowskie do inwestowania w edukację w dziedzinie wydajności energetycznej, która powinna rozpoczynać się w szkołach i służyć rozwijaniu świadomości ekologicznej wśród przyszłych konsumentów; wzywa ponadto Komisję i państwa członkowskie do powszechnego wsparcia programów kształcenia i szkolenia z myślą o zapewnieniu odpowiedniej liczby wykwalifikowanych specjalistów z dziedziny ICT oraz do motywowania osób i przedsiębiorstw do zachowań oszczędnościowych poprzez ukierunkowane kształcenie i wychowanie w celu wydajnego wykorzystania sprzętu i liczbowego oszacowania uzyskanej w ten sposób oszczędności energii oraz rozwijania zdolności do ekologicznego zachowania;

27. wzywa Komisję i państwa członkowskie do stworzenia bardziej korzystnego otoczenia regulacyjnego z lepszym dostępem do finansowania dla MŚP, które mogą odegrać kluczową rolę we wdrażaniu rozwiązań opartych na ICT służących wydajności energetycznej;

28. z zadowoleniem przyjmuje rozszerzenie zakresu współpracy ze Stanami Zjednoczonymi w ramach „Energy Star” i włączenie do rozporządzenia wykonawczego przepisu o obowiązkowych zamówieniach publicznych; wzywa Komisję do kontynuowania negocjacji dotyczących kolejnych produktów;

29. zauważa, że nowe technologie i podejścia mogą w niektórych przypadkach doprowadzić do zwiększonego zużycia energii w porównaniu z systemami, które zastępują; wzywa Komisję i państwa członkowskie do podjęcia działań w celu pełnego uświadomienia konsumentom wydajności energetycznej innowacyjnych systemów w porównaniu z technologiami, które są przez nie zastępowane; wzywa Komisję do opracowania metodologii oceniania wydajności energetycznej systemów; zaznacza, że inteligentne urządzenia pomiarowe mogą odgrywać istotną rolę w uświadamianiu konsumentom, którzy zmieniają swoje zachowanie lub zaczynają korzystać z nowych systemów, ogólnych konsekwencji tych zmian pod względem wydajności energetycznej;

30. wzywa Komisję do ścisłej współpracy z krajami trzecimi w celu zwiększenia dostępności technologii informacyjno-komunikacyjnych służących wydajności energetycznej; wzywa również do wprowadzania wspólnych norm dotyczących produktów energooszczędnych, a zwłaszcza do wprowadzania w UE projektów „Energy Star” najlepszych pod względem osiągnięć dla wydajności energetycznej i wpływu na środowisko, które można by przenieść do krajów trzecich w celu ich stosowania;

31. wzywa państwa członkowskie do udzielenia aktywnego wsparcia dla wdrażania w odległych regionach UE, takich jak wyspy, regiony góryste i odizolowane, aplikacji ICT o dużym potencjale oszczędności energetycznej;

32. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji oraz rządowi państw członkowskich.

Środa, 4 lutego 2009 r.

Powrót i przesiedlenie więźniów z Guantanamo

P6_TA(2009)0045

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 4 lutego 2009 r. w sprawie powrotu i przesiedlenia więźniów z więzienia w Guantanamo

(2010/C 67 E/10)

Parlament Europejski,

- uwzględniając międzynarodowe, europejskie i krajowe instrumenty w dziedzinie praw człowieka i podstawowych wolności oraz zakazujące samowolnego zatrzymywania, przymusowych zaginięć i tortur, takie jak Międzynarodowy pakt praw obywatelskich i politycznych oraz Konwencja w sprawie zakazu stosowania tortur oraz innego okrutnego, niehumanitarnego lub poniżającego traktowania albo karania z dnia 10 grudnia 1984 r.,
- uwzględniając współpracę transatlantycką między Stanami Zjednoczonymi a UE i jej państwami członkowskimi, zwłaszcza w dziedzinie walki z terroryzmem,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 13 czerwca 2006 r. w sprawie sytuacji więźniów w Guantanamo ⁽¹⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 16 lutego 2006 r. w sprawie Guantanamo ⁽²⁾,
- uwzględniając swoje zalecenie dla Rady z dnia 10 marca 2004 r. w sprawie prawa więźniów Guantanamo do sprawiedliwego procesu ⁽³⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 7 lutego 2002 r. w sprawie więźniów z Zatoki Guantanamo ⁽⁴⁾,
- uwzględniając rezolucje Zgromadzenia Parlamentarnego Rady Europy,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Praw Człowieka ONZ z dnia 15 lutego 2006 r.,
- uwzględniając oświadczenia specjalnych sprawozdawców ONZ,
- uwzględniając wnioski i zalecenia Komisji ONZ ds. zwalczania tortur dotyczące Stanów Zjednoczonych,
- uwzględniając oświadczenie przewodniczącego Parlamentu Europejskiego z dnia 20 stycznia 2009 r.,
- uwzględniając oświadczenie Komisarza Praw Człowieka Rady Europy z dnia 19 stycznia 2009 r.,
- uwzględniając oświadczenie koordynatora UE ds. zwalczania terroryzmu,
- uwzględniając oświadczenia komisarza UE ds. sprawiedliwości, wolności i bezpieczeństwa oraz Prezydencji UE,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 14 lutego 2007 r. w sprawie rzekomego wykorzystywania krajów europejskich przez CIA do transportu i nielegalnego przetrzymywania więźniów ⁽⁵⁾ oraz działania Rady Europy w tej samej sprawie,
- uwzględniając art. 103 ust. 4 Regulaminu,

⁽¹⁾ Dz.U. C 300 E z 9.12.2006, s. 136.⁽²⁾ Dz.U. C 290 E z 29.11.2006, s. 423.⁽³⁾ Dz.U. C 102 E z 28.4.2004, s. 640.⁽⁴⁾ Dz.U. C 284 E z 21.11.2002, s. 353.⁽⁵⁾ Dz.U. C 287 E z 29.11.2007, s. 309.

Środa, 4 lutego 2009 r.

- A. mając na uwadze, że w następstwie ataków terrorystycznych z dnia 11 września 2001 r. Stany Zjednoczone ustanowiły w styczniu 2002 r. więzienie o wysokim poziomie zabezpieczeń w Zatoce Guantanamo (Kuba), gdzie przetrzymywani są podejrzani o terroryzm,
- B. mając na uwadze, że więźniom z Zatoki Guantanamo odmawia się podstawowych praw człowieka, zwłaszcza prawa do sprawiedliwego procesu, i poddaje surowym technikom przesłuchań, takim jak tortury wodne (ang. waterboarding), co stanowi tortury oraz okrutne, nieludzkie bądź poniżające traktowanie,
- C. mając na uwadze, że w szeregu orzeczeń sądów USA, w tym Sądu Najwyższego, uznano częściowe i ograniczone prawa, w tym możliwość dostępu do amerykańskich sądów cywilnych,
- D. mając na uwadze, że opublikowana przez władze USA lista wymienia 759 byłych i obecnych więźniów Guantanamo; mając na uwadze, że 525 więźniów zostało uwolnionych, a 5 zmarło w okresie pozbawienia wolności; mając na uwadze, że obecnie w Guantanamo przebywa około 250 więźniów, z czego:
- część więźniów pozostaje w Guantanamo tylko dlatego, że nie ma kraju, do którego mogliby bezpiecznie powrócić. Są to osoby, wobec których nigdy nie wniesiono żadnych oskarżeń i USA nie zamierza wnosć wobec nich oskarżeń o jakiegokolwiek przestępstwa,
 - w stosunku do części więźniów rozważane jest wniesienie oskarżeń i rozpoczęcie procesu,
 - część więźniów uważana jest za potencjalne zagrożenie, ale nie zostanie przez Stany Zjednoczone oskarżona.
- E. mając na uwadze, że stosowanie tortur i innych nielegalnych środków sprawia, iż zgromadzone „dowody” są niedopuszczalne w sądach, uniemożliwiając ściganie sądowe i skazywanie za terroryzm,
- F. mając na uwadze, że władze amerykańskie utrzymują, iż po zwolnieniu, 61 byłych więźniów z Zatoki Guantanamo było zaangażowanych w działalność terrorystyczną,
1. przyjmuje z dużym zadowoleniem decyzję prezydenta Stanów Zjednoczonych Baracka Obamy o zamknięciu więzienia w Zatoce Guantanamo oraz inne związane z nim nakazy, które są świadectwem ważnej zmiany polityki USA w kierunku poszanowania prawa humanitarnego i międzynarodowego; zachęca nową administrację do podejmowania dalszych kroków w tym kierunku;
 2. przypomina, że to Stany Zjednoczone ponoszą główną odpowiedzialność za cały proces zamknięcia więzienia w Zatoce Guantanamo i za przyszłość jego więźniów; niemniej stwierdza, że odpowiedzialność za poszanowanie prawa międzynarodowego i praw podstawowych ponoszą wszystkie demokratyczne kraje, w szczególności UE i jej państwa członkowskie, które razem reprezentują wspólnotę wartości;

Środa, 4 lutego 2009 r.

3. wzywa Stany Zjednoczone do zapewnienia poszanowania praw człowieka oraz podstawowych wolności więźniów Guantanamo, zgodnie z postanowieniami prawa międzynarodowego i prawa konstytucyjnego USA, oraz:

- do bezzwłocznego i odpowiedniego osądzenia każdego więźnia, przeciwko któremu USA posiadają wystarczające dowody w sprawiedliwej rozprawie publicznej przez właściwy, niezawisły i bezstronny trybunał, a w przypadku uznania oskarżonych za winnych zarzucanych im czynów, skazani powinni odbywać karę więzienia w Stanach Zjednoczonych;
- do jak najszybszego i jak najsprawniejszego odesłania do krajów pochodzenia zatrzymanych, którym nie przedstawiono oskarżeń i którzy dobrowolnie zgodzą się na repatriację,
- do zapewnienia każdemu więźniowi, któremu nie zostaną przedstawione zarzuty i którego nie można odesłać do kraju pochodzenia ze względu na ryzyko tortur lub prześladowania w tym kraju prawa pobytu w Stanach Zjednoczonych, ochrony humanitarnej na terytorium Stanów Zjednoczonych oraz odszkodowania;

4. wzywa państwa członkowskie, aby w odpowiedzi na prośbę rządu amerykańskiego o współpracę przy znajdowaniu rozwiązań były przygotowane na przyjęcie więźniów Guantanamo w UE, aby przyczynić się do wzmocnienia prawa międzynarodowego i jako priorytet zapewnić wszystkim sprawiedliwe i humanitarne traktowanie; przypomina, że państwa członkowskie mają obowiązek lojalnej współpracy i wzajemnych konsultacji w odniesieniu do potencjalnych skutków dla bezpieczeństwa publicznego w całej UE;

5. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, Wysokiemu Przedstawicielowi ds. WPZiB, parlamentom państw członkowskich, Sekretarzowi Generalnemu NATO, Sekretarzowi Generalnemu i Przewodniczącemu Zgromadzenia Parlamentarnego Rady Europy, Sekretarzowi Generalnemu ONZ oraz Prezydentowi i Kongresowi Stanów Zjednoczonych Ameryki.

Czwartek, 5 lutego 2009 r.

Stosowanie w UE dyrektywy 2003/9/WE w sprawie warunków przyjmowania osób ubiegających się o azyl i uchodźców : wizyty komisji LIBE w latach 2005-2008

P6_TA(2009)0047

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 5 lutego 2009 r. w sprawie wdrażania w Unii Europejskiej dyrektywy 2003/9/WE dotyczącej warunków przyjmowania osób ubiegających się o azyl i uchodźców: wizyty komisji LIBE w latach 2005–2008 (2008/2235(INI))

(2010/C 67 E/11)

Parlament Europejski,

- uwzględniając dyrektywę Rady 2003/9/WE z dnia 27 stycznia 2003 r. ustanawiającą minimalne normy dotyczące przyjmowania osób ubiegających się o azyl ⁽¹⁾ („dyrektywa w sprawie przyjmowania”),
- uwzględniając dyrektywę Rady 2005/85/WE z dnia 1 grudnia 2005 r. w sprawie ustanowienia minimalnych norm dotyczących procedur nadawania i cofania statusu uchodźcy w państwach członkowskich ⁽²⁾ („dyrektywa w sprawie procedur”),
- uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 343/2003 z dnia 18 lutego 2003 r. ustanawiające kryteria i mechanizmy określania państwa członkowskiego właściwego dla rozpatrywania wniosku o azyl wniesionego w jednym z państw członkowskich przez obywatela państwa trzeciego ⁽³⁾ („rozporządzenie Dublin II”),
- uwzględniając sprawozdanie Komisji z dnia 26 listopada 2007 r. w sprawie stosowania dyrektywy 2003/9/WE z dnia 27 stycznia 2003 r. ustanawiającej minimalne normy dotyczące przyjmowania osób ubiegających się o azyl (COM(2007)0745),
- uwzględniając europejską Konwencję o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności (EKPC), a w szczególności jej art. 5 i 8,
- uwzględniając Konwencję ONZ o prawach dziecka,
- uwzględniając sprawozdania delegacji Komisji Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych z wizyt we Włoszech (Lampedusa), w Hiszpanii (Ceuta i Melilla, Wyspy Kanaryjskie), we Francji (Paryż), na Malcie, w Grecji, w Belgii, w Wielkiej Brytanii, w Holandii, w Polsce, w Danii i na Cyprze,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 14 kwietnia 2005 r. w sprawie Lampedusy ⁽⁴⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 6 kwietnia 2006 r. w sprawie sytuacji obozów uchodźców na Malcie ⁽⁵⁾,
- uwzględniając wniosek w sprawie przekształcenia dyrektywy ustanawiającej minimalne normy dotyczące przyjmowania osób ubiegających się o azyl w państwach członkowskich (COM(2008)0815) (zwany dalej „wnioskiem w sprawie przekształcenia”) oraz wniosek w sprawie przeglądu rozporządzenia Dublin II (COM (2008)0820) przedstawione razem przez Komisję w dniu 3 grudnia 2008 r.,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych (A6-0024/2009),

⁽¹⁾ Dz.U. L 31 z 6.2.2003, s. 18.

⁽²⁾ Dz.U. L 326 z 13.12.2005, s. 13.

⁽³⁾ Dz.U. L 50 z 25.2.2003, s. 1.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 33 E z 9.2.2006, s. 598.

⁽⁵⁾ Dz.U. C 293 E z 2.12.2006, s. 301.

Czwartek, 5 lutego 2009 r.

- A. mając na uwadze, że dyrektywa w sprawie przyjmowania dotycząca minimalnych standardów odnoszących się do osób ubiegających się o azyl stanowi podstawowy element pierwszego etapu tworzenia wspólnego europejskiego systemu azylowego,
- B. mając na uwadze, że dyrektywa w sprawie przyjmowania ma zastosowanie do osób ubiegających się o azyl oraz uchodźców,
- C. mając na uwadze, że prawa podstawowe, takie jak prawo do godnego życia, do ochrony życia rodzinnego, dostępu do opieki zdrowotnej oraz prawo do odwołań muszą być zagwarantowane niezależnie od okoliczności,
- D. mając na uwadze, że dyrektywy w sprawie przyjmowania i procedur nakładają na państwa członkowskie obowiązek informowania na piśmie osób ubiegających się o azyl o ich prawach i o organizacjach zapewniających pomoc; mając na uwadze, że dla osób ubiegających się o azyl – zważywszy na zawartość procedur i krótkie terminy (zwłaszcza w przypadku procedury przyspieszonej) – bardzo istotna jest możliwość skorzystania z odpowiednich porad prawnych, posiadania w razie potrzeby dostępu do tłumacza i otrzymywania dotyczących ich decyzji w języku, którego rozumienia można od nich rozsądnie oczekiwać,
- E. mając na uwadze, że należy dopilnować, aby procedury azylowe były jasne (w szczególności kryteria przyjmowania lub oddalania wniosków o azyl), sprawiedliwe, skuteczne i proporcjonalne, a tym samym gwarantowały skuteczny dostęp do azylu,
- F. mając na uwadze, że art. 7 dyrektywy w sprawie przyjmowania przyznaje osobom ubiegającym się o azyl prawo do swobodnego przemieszczania się na obszarze państwa członkowskiego, w którym wnioskuje o azyl, lecz prawo to może zostać ograniczone przez państwa członkowskie,
- G. mając na uwadze, że dyrektywa w sprawie przyjmowania ma zastosowanie do osób ubiegających się o azyl i uchodźców, ale że w wielu odwiedzonych ośrodkach osoby ubiegające się o azyl i nielegalni migranci są przetrzymywani w tych samych budynkach,
- H. mając na uwadze, że Konwencja o prawach dziecka chroni prawa wszystkich małoletnich, w tym małoletnich przebywających poza krajem pochodzenia, a dyrektywa w sprawie przyjmowania nakłada na państwa członkowskie obowiązek uwzględniania szczególnej sytuacji małoletnich i przyznaje tym osobom specjalne prawa, na przykład prawo do nauki,
- I. mając na uwadze, że nie wszystkie państwa członkowskie otwierają ośrodki dla uchodźców dla wszystkich lub wielu osób ubiegających się o azyl, preferując inne rozwiązania na poziomie społeczności lokalnych, oraz mając na uwadze, że komisja LIBE nie prześledziła jeszcze tego aspektu działalności państw członkowskich,
- J. mając na uwadze, że w rozumieniu niniejszej rezolucji „zatrzymanie” oznacza procedurę administracyjną o czasowym charakterze,
- K. mając na uwadze, że jest ono czasowym środkiem administracyjnym różniącym się od zatrzymania o charakterze karnym,
- L. mając na uwadze, że podczas niektórych wizyt posłowie wielokrotnie stwierdzali, tam gdzie było to konieczne z uwagi na złe warunki określonego ośrodka, że warunki przetrzymywania były niedopuszczalne z punktu widzenia higieny, sposobu rozmieszczenia osób przebywających w ośrodku, dostępnego wyposażenia, a osoby przetrzymywane nie były systematycznie informowane o powodach ich przetrzymywania, ich prawach i postępowach w rozpatrywaniu ich wniosków,

Czwartek, 5 lutego 2009 r.

Uwagi ogólne i procedury azylowe

1. wyraża ubolewanie, że podczas niektórych odbytych wizyt stwierdzono, iż istniejące dyrektywy są wciąż źle stosowane lub nie są stosowane przez niektóre państwa członkowskie; zwraca się do Komisji z wnioskiem o podjęcie niezbędnych środków, aby zapewnić transpozycję i przestrzeganie, nie tylko formalne, dyrektyw;
2. podkreśla, że zasady przedstawione w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej oraz w EKPC, takie jak prawo do godnego życia, ochrony życia rodzinnego, dostępu do opieki zdrowotnej oraz prawo do skutecznego odwoływania się od decyzji o zatrzymaniu powinny być stale stosowane, niezależnie od statusu obywateli krajów trzecich; w związku z tym nie może zaakceptować, by jakakolwiek osoba nie była zgodnie z nimi traktowana wyłącznie dlatego, że ma ona status nielegalnego imigranta;
3. wyraża ubolewanie z powodu licznych braków w odniesieniu do jakości warunków przyjmowania, które wynikają głównie z faktu, że dyrektywa w sprawie przyjmowania obecnie daje państwom członkowskim dużą swobodę w ustalaniu warunków przyjmowania na poziomie krajowym; dlatego wyraża zadowolenie z wspomnianego wyżej wniosku w sprawie przekształcenia;
4. wyraża zadowolenie z treści wniosku Komisji w sprawie przekształcenia oraz z faktu, że zapowiedzianym celem jest zagwarantowanie wyższych norm traktowania osób ubiegających się o azyl celem zapewnienia godnego poziomu życia oraz umożliwienia większej harmonizacji krajowych przepisów dotyczących warunków przyjmowania;
5. wyraża zadowolenie z powodu wniosku Komisji o objęcie zakresem stosowania dyrektywy w sprawie przyjmowania dodatkowej ochrony w celu zagwarantowania takiego samego poziomu praw wszystkim formom ochrony międzynarodowej;
6. wzywa państwa członkowskie, aby wykazały większą solidarność, która nie ograniczałaby się tylko do aspektów technicznych lub finansowych, z państwami, które w największym stopniu zmagają się z wyzwaniami niesionymi przez imigrację; zwraca się do Komisji o zbadanie możliwości zaproponowania utworzenia europejskiego instrumentu solidarności służącego zmniejszeniu obciążenia wynikającego z wysokiej liczby uchodźców, jaką przyjmują państwa członkowskie posiadające granice zewnętrzne, który to instrument opierałby się na zasadzie poszanowania dobrowolności osób ubiegających się o azyl i gwarantowałby wysoki poziom ochrony;
7. zwraca się do Komisji o wprowadzenie we współpracy z Parlamentem stałego systemu wizyt i kontroli; pragnie, aby komisja LIBE kontynuowała wizyty w celu zagwarantowania przestrzegania prawa wspólnotowego w dziedzinie warunków przyjmowania i procedur związanych z powrotami i zorganizowanie w Parlamencie Europejskim na jednej z sesji plenarnych corocznej debaty nad wynikami tych wizyt;

Przyjmowanie

8. wyraża ubolewanie, że liczba miejsc w otwartych ośrodkach dla uchodźców utworzonych przez niektóre państwa członkowskie jest niewielka i wydaje się niedostosowana do potrzeb imigrantów;
9. zwraca się z wnioskiem, aby osoby ubiegające się o azyl i imigranci byli przyjmowani przede wszystkim w otwartych, a nie odizolowanych ośrodkach dla uchodźców, na wzór ośrodków istniejących w niektórych państwach członkowskich;
10. przypomina o spoczywającym na państwach członkowskich obowiązku zapewnienia dostępu do procedur azylowych;
11. nalega, by państwa członkowskie stosowały dyrektywę w sprawie przyjmowania do wszystkich osób ubiegających się o azyl od momentu, w którym zapragną one wnioskować o ochronę w państwie członkowskim, nawet jeżeli wniosek o azyl nie został jeszcze formalnie złożony;

Czwartek, 5 lutego 2009 r.

12. nalega, by Komisja przypomniła państwom członkowskim, że wycofanie lub ograniczenie warunków przyjmowania na podstawie, która nie została uwzględniona w dyrektywie w sprawie przyjmowania, jest lub powinno być ściśle zakazane;

13. uważa, że nie należy w żadnym przypadku odmawiać podstawowych warunków przyjmowania, takich jak żywność, mieszkanie czy doraźna opieka zdrowotna, ponieważ ich odebranie może stanowić naruszenie podstawowych praw osób ubiegających się o azyl;

14. uważa, że konieczne jest znalezienie równowagi między szybkością procedur, likwidowaniem zaległości w rozpatrywaniu spraw i sprawliwym traktowaniem w każdym osobnym przypadku – zwłaszcza w odniesieniu do procedur przyspieszonych;

Dostęp do informacji i prawo do tłumaczenia

15. stwierdza, że informacje na temat procedur są w większości przypadków podawane w formie pisemnej, a terminy są bardzo krótkie, co może stwarzać problemy ze zrozumieniem i stanowić przeszkodę dla osób ubiegających się o azyl w skutecznym korzystaniu z przysługujących im praw w ramach składania wniosku; zwraca się z wnioskiem, aby broszury wyjaśniające wszystkie prawa osób ubiegających się o azyl były dostępne w językach najczęściej używanych na poziomie międzynarodowym oraz w językach, którymi włada znaczna liczba osób ubiegających się o azyl i imigrantów w danym państwie członkowskim; zwraca się do państw członkowskich, aby przewidziały również wykorzystanie innych środków informacji, w tym informowania ustnego lub za pośrednictwem telewizji czy Internetu;

16. wyraża swoje zaniepokojenie częstym brakiem odpowiednio przeszkolonych tłumaczy w niektórych z odwiedzonych ośrodków, również podczas oficjalnych spotkań; usilnie domaga się, aby państwa członkowskie zapewniły publiczną i bezpłatną obsługę tłumaczeniową, w razie potrzeby przez telefon lub Internet;

17. zachęca państwa członkowskie do korzystania z pomocy finansowej w ramach Europejskiego Funduszu na rzecz Uchodźców, aby poprawić dostęp do informacji, a w szczególności zwiększyć liczbę języków, w których informacje są przekazywane lub liczbę nośników informacji; zwraca się do Komisji o rozpowszechnienie w państwach członkowskich informacji dotyczących dostępnych instrumentów finansowych w tym zakresie oraz najlepszych rozwiązań przyjętych przy ich wykorzystaniu;

Pomoc prawna

18. wyraża ubolewanie, że dostęp do bezpłatnej pomocy prawnej wydaje się być ograniczony dla zatrzymanych nielegalnych imigrantów i osób ubiegających się o azyl i że pomoc ta czasem ogranicza się do podania listy nazwisk adwokatów, w wyniku czego osoby, które nie posiadają dostatecznych środków finansowych, pozostają bez pomocy;

19. przypomina, że osobom zatrzymanym szczególnie trudno znaleźć odpowiednią pomoc prawną, zważywszy na trudności w komunikowaniu się ze światem zewnętrznym oraz na szczególny charakter mających do nich zastosowanie przepisów prawnych;

20. zauważa, że ciągłe wsparcie prawne jest jeszcze trudniejsze, kiedy osoby zatrzymane są przenoszone z jednych ośrodków dla uchodźców do drugih;

21. wyraża zadowolenie z pomocy prawnej udzielanej przez Wysokiego Komisarza Organizacji Narodów Zjednoczonych ds. Uchodźców i przedstawicieli organizacji pozarządowych, lecz uważa, że podmioty te nie mogą przejmować obowiązków państw;

22. wzywa państwa członkowskie do zapewnienia dostępu do bezpłatnej pomocy prawnej lub reprezentowania osoby ubiegającej się o azyl w przypadkach, gdy nie jest ona w stanie ponieść związanych z tym kosztów;

Czwartek, 5 lutego 2009 r.

Dostęp do opieki zdrowotnej

23. wyraża ubolewanie, że w większości odwiedzonych ośrodków zatrzymań migranci i osoby ubiegające się o azyl systematycznie skarżyły się na niedostateczną i nieodpowiednią opiekę lekarską, trudności z dostępem do lekarzy i komunikowaniem się z nimi, brak specjalnej opieki (w szczególności dla kobiet w ciąży i ofiar tortur) i odpowiednich leków;

24. zwraca się do państw członkowskich o rozszerzenie obecnie oferowanej opieki lekarskiej na ubiegających się o azyl i migrantów, tak aby nie ograniczała się do pilnych przypadków, i o zapewnienie opieki psychologicznej i świadczeń w zakresie zdrowia psychicznego; przypomina, że prawo do zdrowia i leczenia jest jednym z najbardziej podstawowych praw osób;

Dostęp do zatrudnienia

25. wyraża zadowolenie z propozycji Komisji, której celem jest zniesienie przeszkód w dostępie do rynku pracy oraz umożliwienie dostępu do zatrudnienia po upływie sześciu miesięcy od złożenia wniosku o ochronę międzynarodową;

26. zwraca się do państw członkowskich, aby nie nakładały ograniczeń prawnych lub administracyjnych blokujących dostęp do zatrudnienia;

Pomoc świadczona przez organizacje pozarządowe

27. wyraża uznanie dla istotnego wkładu pracy, jakiego dokonały stowarzyszenia, udzielając pomocy nielegalnym migrantom i osobom ubiegającym się o azyl;

28. zwraca się do państw członkowskich o korzystanie z dobrych rozwiązań w zakresie skutecznego przygotowania do wejścia na rynek pracy wypracowanych w ramach części programu EQUAL poświęconej osobom ubiegającym się o azyl;

29. zwraca się do państw członkowskich o zapewnienie dostępu nielegalnych migrantów i osób ubiegających się o azyl do pomocy w obronie ich praw udzielanej przez podmioty niezależne od władz państwowych, w tym podczas zatrzymań; zwraca się do państw członkowskich o prawne zagwarantowanie społeczeństwu obywatelskiemu dostępu do obozów dla cudzoziemców bez jakichkolwiek przeszkód prawnych czy administracyjnych;

30. zwraca się do państw członkowskich o niestosowanie w żadnym przypadku zatrzymywania ubiegających się o azyl, którzy sami w sobie stanowią grupę wrażliwą i potrzebującą ochrony;

Zatrzymanie

31. wyraża ubolewanie, że niektóre państwa członkowskie coraz częściej stosują zatrzymanie; podkreśla, że nikt nie powinien być zatrzymany wyłącznie dlatego, że poszukuje ochrony międzynarodowej; podkreśla, że zatrzymanie musi być środkiem ostatecznym, stosowanym przez jak najkrótszy okres jedynie w przypadkach, w których inne, mniej przymusowe środki nie mogą zostać zastosowane oraz na podstawie indywidualnej oceny każdego przypadku;

32. przypomina, że art. 5 EKPC przyznaje prawo do podważenia zasadności zastosowania środka pozbawienia wolności; zwraca się o to, aby każdy zatrzymany obywatel państw trzecich mógł korzystać z tego prawa;

Czwartek, 5 lutego 2009 r.

33. wyraża zaniepokojenie, że osoby ubiegające się o azyl i nielegalni migranci są przetrzymywani w warunkach więziennych, chociaż nie popełnili przestępstwa; domaga się, aby takie osoby były przetrzymywane w oddzielnych i otwartych budynkach w celu zapewnienia im ochrony i pomocy;

34. wyraża zaniepokojenie brakiem higieny w niektórych ośrodkach zatrzymań i ich bardzo złym stanem; przypomina, że obowiązek godnego przyjmowania musi również dotyczyć osób zatrzymanych; zwraca się o to, aby jak najszybciej zamknąć wszystkie ośrodki, które nie spełniają norm;

35. stwierdza, że dostęp do opieki zdrowotnej, w szczególności do opieki psychologicznej jest często utrudniony, tym bardziej, że niektóre ośrodki zatrzymań znajdują się w budynkach więziennych; zwraca się do państw członkowskich o zapewnienie w ośrodkach całodobowej obecności odpowiedniego personelu medycznego, w tym psychologów;

36. wzywa państwa członkowskie do poprawy kontaktu osób zatrzymanych ze światem zewnętrznym, również poprzez umożliwienie regularnych wizyt, zwiększenie dostępu do telefonu i upowszechnienie przy spełnieniu pewnych warunków bezpłatnego dostępu do Internetu i środków masowego przekazu we wszystkich ośrodkach;

37. zwraca się do państw członkowskich o publikowanie rocznego sprawozdania z informacjami na temat liczby ośrodków, ich usytuowania, liczby przetrzymywanych w nich osób, a także ich funkcjonowania;

38. zwraca się do państw członkowskich o zagwarantowanie regularnej kontroli zamkniętych ośrodków oraz sytuacji przebywających w nich osób poprzez utworzenie instytucji krajowego rzecznika odpowiedzialnego za te miejsca;

Osoby małoletnie bez opieki i rodziny

39. przypomina, że zgodnie z Konwencją o prawach dziecka nadrzędny interes dziecka musi stanowić podstawę wszystkich decyzji lub środków podejmowanych wobec małoletnich; przypomina o konieczności podjęcia kroków oraz uruchomienia środków niezbędnych do ochrony małoletnich bez opieki, bez względu na to, czy są uchodźcami, czy nie;

40. nawołuje państwa członkowskie do rozważenia ustanowienia niezależnych państwowych organów prowadzących nadzór norm i warunków obowiązujących w zamkniętych ośrodkach, jak również do wdrożenia państwowego systemu inspekcji, który będzie publikował swoje sprawozdania na ten temat;

41. domaga się, by zatrzymywanie małoletnich było zasadniczo zabronione, a także aby zatrzymywanie małoletnich razem z rodzicami było stosowane tylko w wyjątkowych sytuacjach i miało na celu uwzględnienie nadrzędnego interesu dziecka;

42. wzywa państwa członkowskie, które jeszcze nie podpisały i nie ratyfikowały Konwencji o prawach dziecka, aby niezwłocznie to uczyniły;

43. nawołuje państwa członkowskie do stosowania komentarza ogólnego Komitetu Praw Dziecka ONZ nr 8(2006) z dnia 2 marca 2007 r. dotyczącego prawa dziecka do ochrony przed karami cielesnymi i innymi okrutnymi i poniżającymi formami karanía, również w rodzinie, w szczególności wobec małoletnich zatrzymanych;

Czwartek, 5 lutego 2009 r.

44. przypomina, że wszystkie osoby małoletnie mają prawo do nauki bez względu na to, czy znajdują się w kraju pochodzenia czy nie; zwraca się do państw członkowskich o zagwarantowanie tego prawa, również wtedy, gdy osoba małoletnia jest zatrzymana; zwraca się o to, by, w celu zapewnienia jak najlepszej integracji dzieci i ich rodzin, dostęp do nauki został zapewniony bezpośrednio w ramach społeczności i odpowiednio dostosowany do oceny poziomu wiedzy dzieci, a jednocześnie do wypracowania modeli przejściowych umożliwiających zdobycie umiejętności językowych niezbędnych do normalnego kształcenia;

45. przypomina, że małoletni mają prawo do rozrywek dostosowanych do ich wieku i zwraca się do państw członkowskich o zapewnienie tego prawa, również wtedy, gdy dzieci są zatrzymane;

46. zwraca się do państw członkowskich o dopilnowanie, aby rodziny i małoletni bez opieki byli umieszczani w odrębnych ośrodkach, nawet gdy są zatrzymani, aby zapewnić im odpowiednie życie prywatne i rodzinne zgodnie z postanowieniami art. 8 EKPC, jak również o zapewnienie dzieciom ochrony;

47. wzywa do tego, aby wszystkie osoby pracujące z małoletnimi i małoletnimi bez opieki przeszły specjalistyczne szkolenie, którego zakres byłby dostosowany do sytuacji dzieci; uważa za istotny wkład, który mogłyby wnieść organizacje pozarządowe wyspecjalizowane w tej dziedzinie;

Osoby małoletnie bez opieki

48. zwraca się o wyznaczanie niezależnego opiekuna prawnego dla każdej osoby małoletniej bez opieki w celu zapewnienia jej ochrony, zarówno w strefach oczekiwania, takich jak lotniska, stacje kolejowe, jak i na całym obszarze państw członkowskich; zwraca się o precyzyjne określenie kompetencji i roli opiekuna prawnego;

49. wzywa Komisję i państwa członkowskie do wprowadzenia obowiązku poszukiwania członków rodzin, również za pośrednictwem organizacji, takich jak Czerwony Krzyż czy Czerwony Półksiężyc;

50. wyraża zaniepokojenie zaginięciami małoletnich bez opieki; zwraca się do państw członkowskich o gromadzenie zgodnie z art. 4 ust. 3 lit. a) rozporządzenia (WE) 862/2007/WE⁽¹⁾ danych i statystyk dotyczących identyfikacji małoletnich bez opieki i pomocy im udzielanej, w celu zwalczania tego zjawiska; jest zdania, że najlepszym środkiem służącym odwodzeniu małoletnich od ucieczek jest tworzenie ośrodków przystosowanych do ich przyjmowania, w których mogłyby również uzyskiwać odpowiednie do swojego wieku wykształcenie (szkolenie, szkolenie zawodowe itp.);

51. zwraca się do Komisji i państw członkowskich o wprowadzenie zharmonizowanego i wiarygodnego mechanizmu identyfikacji małoletnich bez opieki przy wykorzystaniu najnowszych technologii, takich jak stosowanie danych biometrycznych, a także wspólnych zasad dotyczących kwestionowania wieku; przypomina w związku z tym, że podczas procedury kwestionowania wieku zainteresowana osoba musi, zgodnie z zasadą ostrożności, być uznawana za małoletnią do czasu zakończenia procedury, a zatem być traktowana jako taka oraz że jakiegokolwiek uzasadnione wątpliwości co do wieku małoletniego powinny działać na korzyść samego małoletniego;

Rodziny

52. wzywa państwa członkowskie do zbadania możliwości zastosowania alternatywnych rozwiązań, innych niż środki pozbawienia wolności, i w określonych przypadkach wykazania przed podjęciem decyzji o zatrzymaniu rodzin z osobami małoletnimi, że przeanalizowane alternatywne rozwiązania nie byłyby skuteczne;

53. wzywa do tego, aby rodziny ubiegające się o azyl miały dostęp do usług rodzinnych, usług opieki nad dziećmi i do specjalistycznej opieki lekarskiej w ramach ochrony dzieci;

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 862/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lipca 2007 r. w sprawie statystyk Wspólnoty z zakresu migracji i ochrony międzynarodowej (Dz.U. L 199 z 31.7.2007, s. 23).

Czwartek, 5 lutego 2009 r.

Osoby znajdujące się w trudnej sytuacji

54. zwraca się do Komisji o zdefiniowanie wspólnych wiążących norm dotyczących identyfikacji osób znajdujących się w trudnej sytuacji, w szczególności ofiar tortur i handlu ludźmi, osób wymagających specjalnego leczenia, kobiet ciężarnych i małoletnich;

55. uważa, że osoby znajdujące się w trudnej sytuacji ze względu na swoje szczególne położenie nie powinny być zatrzymywane, gdyż może to mieć istotny wpływ na ich stan fizyczny lub psychiczny;

56. wzywa państwa członkowskie do zapewnienia specjalistycznej pomocy osobom znajdującym się w trudnej sytuacji oraz ofiarom tortur i handlu ludźmi, w szczególności pomocy psychologicznej, aby zagwarantować ich ochronę; zwraca się o to, aby wszystkie osoby mające kontakt z osobami znajdującymi się w trudnej sytuacji, w tym pracownicy zajmujący się wnioskami o azyl oraz siły porządkowe, przeszli specjalistyczne szkolenie;

System dubliński

57. wyraża zaniepokojenie z powodu zwiększenia liczby osób zatrzymanych w ramach systemu dublińskiego i prawie systematycznego stosowania środków pozbawienia wolności przez niektóre państwa członkowskie; wzywa do tego, aby nie zatrzymywać takich osób, jeżeli ryzyko ucieczki nie znajduje potwierdzenia i nie zostało wykazane przez państwo członkowskie;

58. wyraża ubolewanie, że niektóre państwa członkowskie ograniczają stosowanie norm przyjmowania w odniesieniu do osób podlegających systemowi dublińskiemu; zwraca się do Komisji o wyraźne stwierdzenie, że dyrektywa w sprawie przyjmowania ma również zastosowanie do tych osób, aby zagwarantować im korzystanie ze wszystkich praw;

*
* *

59. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji.

Wzmocnienie roli europejskich MŚP w handlu międzynarodowym

P6_TA(2009)0048

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 5 lutego 2009 r. w sprawie wzmocnienia roli europejskich MŚP w handlu międzynarodowym (2008/2205(INI))

(2010/C 67 E/12)

Parlament Europejski,

- uwzględniając Europejską kartę małych i średnich przedsiębiorstw przyjętą podczas posiedzenia Rady Unii Europejskiej w Santa Maria da Feira w dniach 19-20 czerwca 2000 r.,
- uwzględniając wnioski prezydencji Rady Unii Europejskiej w sprawie strategii lizbońskiej przyjęte w Lizbonie w dniach 23 i 24 marca 2000 r.,
- uwzględniając zalecenie Komisji 2003/361/WE z dnia 6 maja 2003 r. dotyczące definicji małych i średnich przedsiębiorstw ⁽¹⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 21 stycznia 2003 r. zatytułowany „Myśleć o małych przedsiębiorstwach w rozszerzającej się Europie” (COM(2003)0026),

⁽¹⁾ Dz.U. L 124 z 20.5.2003, s. 36.

Czwartek, 5 lutego 2009 r.

- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 10 listopada 2005 r. zatytułowany „Wdrażanie wspólnotowego programu lizbońskiego - nowoczesna polityka wzrostu i zatrudnienia dla małych i średnich przedsiębiorstw” (COM(2005)0551),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 4 października 2006 r. zatytułowany „Globalny wymiar Europy: konkurowanie na światowym rynku - wkład w strategię wzrostu gospodarczego i zatrudnienia UE” (COM(2006)0567),
- uwzględniając rezolucję z dnia 22 maja 2007 r. w sprawie Europy w czasach globalizacji – zewnętrznymi aspektami konkurencji ⁽¹⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 4 października 2007 r. zatytułowany „Małe i średnie przedsiębiorstwa kwestią kluczową dla zapewnienia wzrostu gospodarczego i zatrudnienia. Przegląd śródkresowy nowoczesnej polityki w zakresie MŚP” (COM(2007)0592),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 18 kwietnia 2007 r. zatytułowany „Globalny wymiar Europy: Wzmocnione partnerstwo na rzecz lepszego dostępu do rynku dla europejskich eksporterów” (COM(2007)0183),
- uwzględniając sprawozdanie w sprawie konsultacji publicznych w zakresie unijnej strategii dostępu do rynku, przedstawione przez Komisję (DG ds. Handlu) dnia 28 lutego 2007 r.,
- uwzględniając „Sprawozdanie końcowe grupy ekspertów w sprawie wspierania internacjonalizacji MŚP” opublikowane przez Komisję (DG ds. Przedsiębiorstw i Przemysłu oraz Promocji Konkurencyjności MŚP) w grudniu 2007 r. ⁽²⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 25 czerwca 2008 r. zatytułowany „Najpierw myśl na małą skalę: pierwszeństwo dla MŚP – program »Small Business Act« dla Europy” (COM(2008)0394),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 6 grudnia 2006 r. zatytułowany „Globalny wymiar Europy: instrumenty ochrony handlu w kontekście zmian w gospodarce światowej. Zielona księga do konsultacji społecznej” (COM(2006)0763),
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 28 września 2006 r. w sprawie stosunków gospodarczych i handlowych Unii Europejskiej z Indiami ⁽³⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 25 października 2006 r. w sprawie rocznego sprawozdania Komisji dla Parlamentu Europejskiego dotyczącego działań antidumpingowych, antysubsydyjnych i ochronnych prowadzonych przez państwa trzecie wobec Wspólnoty (2004) ⁽⁴⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 4 kwietnia 2006 r. w sprawie oceny rundy negocjacji z Ad-Dauh po Konferencji Ministerialnej Światowej Organizacji Handlu (WTO) w Hongkongu ⁽⁵⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 12 października 2006 r. dotyczącą stosunków gospodarczych i handlowych pomiędzy UE a krajami Mercosur i zamiaru zawarcia międzyregionalnej umowy stowarzyszeniowej ⁽⁶⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 1 czerwca 2006 r. w sprawie transatlantyckich stosunków gospodarczych między UE i Stanami Zjednoczonymi ⁽⁷⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 13 października 2005 r. w sprawie perspektyw stosunków handlowych pomiędzy UE i Chinami ⁽⁸⁾,

⁽¹⁾ Dz.U. C 102 E z 24.4.2008, s. 128.

⁽²⁾ http://ec.europa.eu/enterprise/entrepreneurship/support_measures/internationalisation/report_internat.pdf

⁽³⁾ Dz.U. C 306 E z 15.12.2006, s. 400.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 313 E z 20.12.2006, s. 276.

⁽⁵⁾ Dz.U. C 293 E z 2.12.2006, s. 155.

⁽⁶⁾ Dz.U. C 308 E z 16.12.2006, s. 182.

⁽⁷⁾ Dz.U. C 298 E z 08.12.2006, s. 235.

⁽⁸⁾ Dz.U. C 233 E z 28.9.2006, s. 103.

Czwartek, 5 lutego 2009 r.

- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 6 września 2005 r. w sprawie przyszłości przemysłu włókienniczego i odzieżowego po 2005 r. ⁽¹⁾,
 - uwzględniając dokument roboczy służb Komisji z dnia 14 listopada 2006 r. załączony do komunikatu zatytułowanego „Reformy gospodarcze i konkurencyjność: główne przesłania sprawozdania na temat europejskiej konkurencyjności w 2006 r.” (SEC(2006)1467),
 - uwzględniając wnioski prezydencji z posiedzenia Rady Europejskiej w Brukseli w dniach 23-24 marca 2006 r. (7775/1/2006),
 - uwzględniając rezolucję z dn. 15 marca 2006 r. w sprawie wkładu w debatę dotyczącą strategii lizbońskiej w ramach wiosennego szczytu Rady w 2006 r. ⁽²⁾,
 - uwzględniając deklarację przyjętą jednomyślnie dnia 2 grudnia 2006 r. w kontekście dorocznej sesji Konferencji Parlamentarnej ds. WTO,
 - uwzględniając rezolucję z dn. 24 kwietnia 2008 r. w sprawie sposobu dokonania reformy Światowej Organizacji Handlu ⁽³⁾,
 - uwzględniając rezolucję z dnia 6 lipca 2006 r. w sprawie oznaczania pochodzenia niektórych produktów importowanych z krajów trzecich ⁽⁴⁾,
 - mając na uwadze konkluzje Rady ds. Ogólnych i Stosunków Zewnętrznych (GAERC) z dnia 12 lutego 2007 r. dotyczące porozumienia WTO w sprawie zamówień publicznych i MŚP,
 - uwzględniając art. 45 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Handlu Międzynarodowego oraz opinie Komisji Przemysłu, Badań Naukowych i Energii i Komisji Rynku Wewnętrznego i Ochrony Konsumentów (A6-0001/2009),
- A. mając na uwadze, że liczba MŚP w UE, określanych jako przedsiębiorstwa zatrudniające mniej niż 250 pracowników i których obrót nie przekracza 50 milionów euro, wynosi 23 miliony (99% wszystkich przedsiębiorstw) i oferuje 75 milionów miejsc pracy (70% ogółu) w Unii Europejskiej,
- B. mając na uwadze, że 96% MŚP w Unii Europejskiej zatrudnia mniej niż 50 pracowników, a ich roczny obrót nie przekracza 10 mln euro, co ogranicza ich możliwości eksportowania towarów i usług poza granice kraju, w którym prowadzą działalność, ze względu na wysokie koszty stałe związane z handlem międzynarodowym,
- C. mając na uwadze, że ich wyniki międzynarodowe są przez to zasadniczo słabe, chociaż 8% MŚP w Unii Europejskiej eksportuje poza granice kraju, w którym działają, natomiast prawie 3% MŚP traktuje eksport towarów poza Unię jako priorytet; mając za to na uwadze, że tylko 10 największych przedsiębiorstw UE dokonuje 96% eksportu i inwestycji bezpośrednich poza granicami Unii,
- D. mając na uwadze, że oczekuje się, iż prognozowany wzrost gospodarczy w krajach trzecich będzie wyższy, niż na rynku wewnętrznym, co stworzy nowe szanse eksportowe dla MŚP,
- E. mając na uwadze, że MŚP będą spotykać się z coraz silniejszą konkurencją wewnątrz UE ze strony konkurentów z krajów trzecich,

⁽¹⁾ Dz.U. C 193 E z 17.8.2006, s. 110.⁽²⁾ Dz.U. C 291 E z 30.11.2006, s. 321.⁽³⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2008)0180.⁽⁴⁾ Dz.U. C 303 E z 13.12.2006, s. 881.

Czwartek, 5 lutego 2009 r.

- F. mając na uwadze, że otwarty rynek i uczciwa konkurencja są najlepszym środkiem dla zapewnienia szans MŚP w zglobalizowanej gospodarce,
- G. mając na uwadze, że umiędzynarodowione przedsiębiorstwa wykazują większą zdolność do innowacji; mając na uwadze, że umiędzynarodowianie i innowacja są kluczowymi czynnikami konkurencyjności i wzrostu, co ma zasadnicze znaczenie dla realizacji celów strategii lizbońskiej w odniesieniu do wzrostu i zatrudnienia,
- H. mając na uwadze, że internacjonalizacja generuje konkurencyjność i wzrost gospodarczy, oraz że sprzyja upowszechnianiu przedsiębiorczości, a zatem zatrudnienia; mając na uwadze, że to MŚP tworzą 80% nowych miejsc pracy w UE,
- I. mając na uwadze, że aby rozpocząć proces internacjonalizacji, MŚP muszą stawić czoła specyficznym problemom, takim jak brak doświadczenia międzynarodowego, trudności w dostępie do finansowania, niedobór wykwalifikowanych zasobów ludzkich czy bardzo złożone międzynarodowe ramy prawne, co stanowi przeszkodę zniechęcającą MŚP do wprowadzania zmian w organizacji i kulturze przedsiębiorstwa, które umożliwiłyby MŚP czerpanie korzyści z internacjonalizacji,
- J. mając na uwadze, że przeznaczeniem MŚP uczestniczących w handlu międzynarodowym jest nadanie nowego kształtu pejzażowi gospodarczemu UE i przekształcenie się w przyszłości w duże przedsiębiorstwa, których Unia Europejska potrzebuje, by osiągnąć cel 3% PKB przeznaczanych na badania naukowe i rozwój,
- K. mając na uwadze, że interes MŚP w Unii Europejskiej koncentruje się na rynkach bliższych geograficznie i kulturowo, a w szczególności na regionach granicznych Unii Europejskiej, takich jak państwa basenu Morza Śródziemnego i Bałkanów Zachodnich,
- L. mając na uwadze, że konkurencyjność zależy również od zdolności zagwarantowania MŚP właściwej ochrony przed nieuczciwymi praktykami handlowymi i mając na uwadze, że produkcja rzemieślnicza stanowi ważny sektor dla wzrostu gospodarczego i wzrostu zatrudnienia w Unii Europejskiej,

Wielostronne ramy WTO

1. nalega na konieczność zapewnienia przez system WTO sposobu umożliwiającego szersze uwzględnienie roli i interesów MŚP; przypomina, że MŚP potrzebują jasnych i funkcjonalnych międzynarodowych ram normatywnych;
2. zwraca się do Komisji o przewidzenie – w ramach negocjacji z WTO – szczegółowych, uproszczonych zasad dla MŚP w strefach wolnego handlu, a także specjalnych klauzul dotyczących potrzeb MŚP;
3. zwraca się do Komisji i do państw członkowskich o dokonanie przeglądu ich priorytetów w ramach wielostronnych, sprzyjając likwidacji barier taryfowych i pozataryfowych oraz rozwijając handel międzynarodowy dzięki odpowiednim środkom upraszczającym i harmonizacji przepisów;
4. uważa za konieczne uczynienie systemu międzynarodowej wymiany handlowej mniej kosztownym dla MŚP i rozważenie utworzenia systemu międzynarodowych sądów arbitrażowych o szybkich procedurach i niskich kosztach, aby pozwolić MŚP na uniknięcie oczekiwania i trudności, jakie pociąga za sobą spór z władzami celnymi lub handlowymi w niektórych krajach trzecich;

Czwartek, 5 lutego 2009 r.

5. zwraca się do Komisji i państw członkowskich o aktywne działanie na rzecz wypracowania globalnego porozumienia wielostronnego w dziedzinie „ułatwień handlowych”, które pozwoliłoby MŚP w UE m. in. na korzystanie w pełni ze zdobyczy globalizacji i otwarcia rynków w krajach trzecich;
6. w szczególności popiera zajęcie sztywnego stanowiska w negocjacjach poświęconych procedurom ułatwiającym handel („trade facilitation procedures”) na rzecz obniżenia kosztów procedur celnych - które mogą osiągnąć do 15% wartości dóbr podlegających wymianie handlowej - poprzez zastosowanie zasady przejrzystości i uproszczenie procedur, harmonizację norm międzynarodowych, skuteczność rejestracji pochodzenia dóbr, oraz modernizację kontroli celnych;
7. podkreśla znaczenie, jakie ma dla MŚP zakończenie negocjacji nad całością rozdziałów stanowiących przedmiot rundy z Dauhy na temat rozwoju;

Komunikat „Europa w świecie”

8. wspiera wysiłki Komisji dążące do przyjęcia globalnej strategii na rzecz Unii Europejskiej, która obejmowałaby wszystkie aspekty konkurencyjności europejskiej i przyczyniałaby się do zapewnienia realizacji ogółu celów strategii lizbońskiej, lecz ubolewa z powodu braku szczegółowej inicjatywy na rzecz MŚP, które dostarczają dwie trzecie miejsc pracy w Unii Europejskiej; zwraca się do Komisji i Rady o bezwzględne wypełnienie tej luki poprzez określenie ambitnych, lecz realistycznych celów na rzecz zabezpieczenia interesów MŚP i oddanie do dyspozycji środków i zasobów niezbędnych dla ich realizacji; zauważa znaczenie skutecznych przepisów w zakresie barier handlowych jako dodatkowego instrumentu prowadzącego do osiągnięcia omawianego celu;
9. uważa, że MŚP potrzebują wzajemnej liberalizacji handlu i ocenia, że biorąc pod uwagę ich potrzeby Komisja powinna zdecydowanie zareagować na trudności, na jakie napotykają europejskie MŚP w eksporcie, określając krajowe lub europejskie instrumenty, za pośrednictwem których Unia Europejska mogłaby pomóc poprawić wydajność MŚP na rynkach światowych;

Reforma instrumentów ochrony handlu (Trade defence instruments – TDI)

10. z zadowoleniem przyjmuje decyzję Komisji dotyczącą wycofania propozycji reformy TDI przedstawionych w ww. zielonej księdze do konsultacji społecznej;
11. jest zdania, że reformy planowane przez Komisję nie tylko nie byłyby korzystne dla zewnętrznej konkurencyjności przemysłu UE, lecz ponownie poważnie zaszkodziłyby sektorom przemysłu UE zagrożonym towarami pochodzącymi z zewnątrz, nielegalnie dotowanymi lub nieprawidłowo wspieranymi przez praktykowanie dumpingu; podkreśla, że system instrumentów ochrony handlu (system TDI) musi pozostać procedurą quasi-prawną, opartą na obiektywnych i faktycznych przesłankach, aby zapewnić przewidywalność i pewność prawną;
12. uważa, że ze względu na brak zasad konkurencji uznanych na szczeblu międzynarodowym europejski system TDI jest najlepszą metodą służącą zapewnieniu równych warunków działania wszystkim podmiotom i uważa, że przedsiębiorstwa w Unii Europejskiej, a przede wszystkim MŚP, potrzebują skutecznego mechanizmu na rzecz zwalczania nieuczciwych praktyk handlowych;
13. podkreśla, że system TDI służy ochronie interesów producentów i pracowników przed stratami powodowanymi przez dumping lub nielegalne subsydia; ze względu na znaczenie systemu TDI wzywa Komisję do zwiększenia przejrzystości, przewidywalności i dostępności dochodzeń – w szczególności dla MŚP – oraz do przyspieszenia i uproszczenia procedur;

Czwartek, 5 lutego 2009 r.

14. zaleca, aby Komisja i państwa członkowskie przeprowadziły działania informacyjne i szkoleniowe dla MŚP, aby zachęcać je do korzystania z systemu TDI; uważa, że Komisja – przyjmując neutralne stanowisko – powinna przekazywać ukierunkowaną pomoc dla MŚP na wszystkich etapach dochodzeń dotyczących ochrony handlu; w związku z tym uważa za konieczne usprawnienie usług oferowanych przez helpdesk TDI dla MŚP;

15. ubolewa nad faktem, iż niewiele dochodzeń dotyczyło sektora przemysłowego, w którym skupia się duża liczba MŚP; zwraca się do Komisji o bezzwłoczne dokonanie wszystkich koniecznych korekt do obecnej praktyki, tak aby zapewnić skuteczniejszą ochronę praw MŚP i łatwiejszy dostęp do środków ochronnych gwarantowanych przez TDI;

16. uważa w związku z tym, że zapisane w rozporządzeniu w sprawie barier w handlu ⁽¹⁾ pojęcie „część całkowitej produkcji Wspólnoty” już umożliwia MŚP wniesienie skargi, niemniej jednak zwraca się do Komisji o zapewnienie stowarzyszeniom sektorowym, w których MŚP są najliczniejsze, reprezentowania ich w sposób przekonujący przed Komisją, nie zmieniając obecnego progu;

17. wzywa Komisję do podjęcia odpowiednich i szybkich działań przeciwko krajom trzecim, które arbitralnie stosują instrumenty ochrony handlowej, w szczególności gdy podejmowane przez nich środki są wymierzone przeciwko wspólnotowym MŚP;

Prawa własności intelektualnej (Intellectual Property Rights – IPR) i oznaczanie pochodzenia

18. podkreśla, że MŚP potrzebują skutecznej ochrony IPR stanowiącej wstępny warunek rozwoju nowych technologii, gdyż umożliwi im to podejmowanie działalności międzynarodowej; zaznacza w związku z powyższym, że prosty i skuteczny system praw własności intelektualnej jest kluczowym narzędziem w upowszechnianiu internacjonalizacji MŚP;

19. przypomina, że w ostatnich latach znacznie wzrosła liczba przypadków naruszenia praw własności intelektualnej, które dotyczą unijne MŚP, oraz że fałszerstwo nie jest wyłącznie problemem wielkiego przemysłu, lecz również MŚP, którym udało się stworzyć wysokiej jakości, konkurencyjne produkty i które cierpią z powodu poważnych konsekwencji fałszerstw mogących w niektórych przypadkach zagrozić ich istnieniu;

20. zwraca się do Komisji i do państw członkowskich o jeszcze większe zaangażowanie w zapobieganie zjawisku podrabiania towarów i karanie jego przejawów poprzez stosowanie odpowiednich wewnętrznych strategii politycznych i inicjatyw międzynarodowych, zarówno na poziomie wielostronnym (np. umowa handlowa dotycząca zwalczania obrotu towarami podrabionymi), jak i dwustronnym (nowe porozumienia o współpracy gospodarczej z krajami trzecimi), które będą we właściwy sposób uwzględniać wpływ tego zjawiska na MŚP; podkreśla, że dla MŚP ochrona oznaczeń geograficznych i praw patentowych jest równie ważna, jak ochrona znaków handlowych i praw autorskich, o ile nie znacznie ważniejsza; zwraca się do Komisji i państw członkowskich o zagwarantowanie, że omawiane środki nie będą łamały wysokich standardów ochrony danych w UE;

21. zwraca się do Komisji i państw członkowskich o zachęcanie MŚP do korzystania z instrumentów ochrony własnych zasobów wiedzy, takich jak patenty, aby bronić się przed zjawiskiem kopiowania lub podrabiania towarów;

22. zwraca się ponadto do Komisji i państw członkowskich o kontrolowanie przypadków łamania IPR i o właściwe reagowanie na nie oraz wnioskuje, aby zachęcały partnerów handlowych do ściślejszego stosowania się do porozumienia TRIPs i przepisów krajowych chroniących własność intelektualną;

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 3286/94 z dnia 22 grudnia 1994 r. ustanawiające procedury wspólnotowe w zakresie wspólnej polityki handlowej w celu zapewnienia wykonania praw Wspólnoty zgodnie z zasadami handlu międzynarodowego, w szczególności tymi ustanowionymi pod auspicjami Światowej Organizacji Handlu (Dz.U. L 349 z 31.12.1994, s. 71).

Czwartek, 5 lutego 2009 r.

23. wzywa Komisję i państwa członkowskie do usprawnienia kontroli importu przeprowadzanej przez władze celne, aby zapewnić skuteczniejszy poziom ochrony przed napływem towarów, które naruszają prawa własności intelektualnej przysługujące przedsiębiorstwom w UE;

24. wyraża ubolewanie z powodu późnego wprowadzenia systemu oznaczania pochodzenia wspólnotowego w odniesieniu do niektórych dóbr (takich jak odzież i obuwie) ⁽¹⁾ pochodzących z krajów nieeuropejskich oraz wyraża zaniepokojenie tym oczywistym przejawem łamania praw konsumentów europejskich; zwraca się do Komisji i do państw członkowskich o bezzwłoczne usunięcie przeszkód, które do tej pory utrudniają wejście w życie tego przepisu oraz o uwypuklenie europejskiego pochodzenia produktów, które jest często postrzegane przez konsumentów jako gwarancja jakości, bezpieczeństwa i przestrzegania wysokich norm produkcji;

Strategia dostępu do rynku państw trzecich

25. przypomina, że ułatwienie dostępu do rynków międzynarodowych dla MŚP może przyczynić się do utworzenia nowych miejsc pracy, ochrony już istniejących i nadania im wartości, do ochrony i wymiany umiejętności i specyfiki przemysłu UE oraz do zapewnienia silnego i trwałego wzrostu gospodarczego dla państw członkowskich;

26. z zadowoleniem przyjmuje wysiłki Komisji na rzecz dostępu MŚP do rynków w krajach trzecich; wzywa Komisję i państwa członkowskie do zapewnienia skutecznego działania zespołów UE ds. dostępu do rynku w krajach trzecich, szczególnie w krajach budujących swoją gospodarkę, przy zaangażowaniu odpowiednich organizacji zawodowych;

27. zachęca Komisję i państwa członkowskie do sprawniejszego rozpowszechniania informacji dotyczących rynków w krajach trzecich, szczególnie w zakresie MŚP, do reorganizacji bazy danych dostępu do rynku, umożliwiając łatwiejszy dostęp do niej;

28. zwraca się do Komisji o uproszczenie bazy danych dostępu do rynku, aby ułatwić dostęp MŚP do tej bazy danych; wzywa również Komisję do przeprowadzenia działań upowszechniających tego rodzaju bazę danych;

29. pragnie wzmocnienia zespołów ds. dostępu do rynku powołanych przez Komisję przy jej delegacjach w krajach trzecich oraz utworzenia w jej łonie specjalnego biura, w którym zasiadą specjaliści w dziedzinie przedsiębiorczości, zajmującego się problemami dotyczącymi MŚP;

30. popiera powołanie europejskich ośrodków biznesu na pionierskich rynkach, jakimi są Indie i Chiny, współpracujących z krajowymi izbami handlowymi oraz przedstawicielstwami przedsiębiorstw, aby umożliwić MŚP znalezienie partnerów potrafiących wejść na rynki lokalne;

31. uznaje, że powodzenie strategii na rzecz dostępu do rynku zależy również od wsparcia w zakresie informacji oraz od zwiększonego wpływu krajowych izb handlowych mających swoje siedziby poza Unią Europejską; opowiada się za programami dwustronnymi sprzyjającymi specjalnemu dostępowi MŚP do rynków krajów trzecich, mając na względzie powodzenie, z jakim spotkały się programy Al Invest (Ameryka Łacińska), Medinvest (basen Morza Śródziemnego) i Proinvest (kraje AKP);

32. podkreśla, że standaryzacja może prowadzić do innowacyjności i konkurencyjności dzięki ułatwieniu dostępu do rynków i umożliwieniu interoperacyjności; zachęca Komisję do zwiększenia promocji standardów europejskich na arenie międzynarodowej;

⁽¹⁾ Projekt rozporządzenia Rady w sprawie oznaczania kraju pochodzenia niektórych towarów importowanych z krajów trzecich (COM(2005)0661).

Czwartek, 5 lutego 2009 r.

Europejski „Small Business Act”, konkurencyjność i handel międzynarodowy

33. z zadowoleniem przyjmuje inicjatywę Komisji „Small Business Act” stanowiącą ważną okazję do skutecznego dostosowania wszystkich strategii politycznych Unii Europejskiej do MŚP; uważa w związku z tym, że konieczne jest pełne zaangażowanie państw członkowskich i instytucji na rzecz stosowania zasady „Najpierw myśl na małą skalę”;

34. zauważa, że w UE istnieją bardzo konkurencyjne MŚP, będące światowymi liderami w wysoce wyspecjalizowanych rynkach niszowych, a zatem będące motorem w dążeniu do realizacji strategii lizbońskiej;

35. uważa, że internacjonalizacja MŚP jest podstawowym celem polityki handlowej i musi stanowić kamień węgielny europejskiego aktu „Small Business Act”, który da stałe, jednolite, wiążące i globalne ramy dla strategii politycznych KE na rzecz MŚP;

36. uważa, że aby sprzyjać swojej obecności na rynkach krajów trzecich, MŚP powinny oddelegować pracowników, których zadaniem byłoby zajmowanie się kwestią internacjonalizacji, co zdarza się rzadko; aby pokonać tę przeszkodę, wzywa Komisję i państwa członkowskie do zachęcania do tworzenia konsorcjów usługowych, których zadaniem byłoby wspieranie MŚP w procesie internacjonalizacji;

37. zachęca do wzmocnienia wszelkich strategii politycznych w zakresie innowacji i tworzenia MŚP; wspiera tworzenie europejskich biegunów konkurencyjności grupujących MŚP, mogących osiągnąć wystarczającą wielkość krytyczną, by przetrwać w obliczu międzynarodowej konkurencji; wspiera także rozszerzenie i aktualizację programów umożliwiających MŚP dostęp do finansowania przeznaczonego na rozwój międzynarodowy oraz wszelkie środki zorientowane na ograniczenie stałych kosztów operacyjnych MŚP; przypomina, że należy jak najszybciej stworzyć jednolity patent europejski oraz status przedsiębiorstwa europejskiego, aby przyczynić się do popularyzacji wymian handlowych poza rynkiem wspólnotowym;

38. uważa polityczne i finansowe wsparcie dla rozwijania innowacji w zakresie produktu i procesu produkcyjnego, które to wsparcie ułatwia dostęp do aspektów finansowych i podatkowych, oraz dla współpracy w zakresie badań naukowych i transferu technologii, za najbardziej właściwe środki dla zwiększenia produktywności MŚP, która jest podstawą każdej skutecznej strategii internacjonalizacji MŚP;

39. uważa, że polityka jednolitego rynku powinna koncentrować się na poprawie sytuacji MŚP w UE tworząc przyjazne dla MŚP otoczenie biznesowe i gwarantując, że MŚP mogą w pełni korzystać z możliwości oferowanych przez jednolity rynek; ponadto uważa, że tam, gdzie jest to uzasadnione, odnośna polityka powinna również wzmocniać międzynarodową rolę MŚP;

40. wzywa Komisję do rozważenia w jaki jeszcze sposób rynek wewnętrzny może pomóc przedsiębiorstwom z UE w konkutowaniu na szczeblu międzynarodowym;

41. z zadowoleniem przyjmuje przyznanie i podpisanie przez Komisję umowy na przeprowadzenie analizy dotyczącej umiędzynarodawiania MŚP; uważa, że analiza ta dostarczy szczegółowego oglądu stanu zaawansowania umiędzynarodowienia europejskich MŚP; wzywa Komisję do podjęcia skutecznych środków ułatwiających działanie MŚP w zglobalizowanym świecie;

42. dostrzega znaczenie kompetentnych i przeszkolonych przedsiębiorców w pokonywaniu wyzwań międzynarodowego handlu; nawołuje zatem Komisję i państwa członkowskie do zwiększenia oferty programów szkoleniowych dla przedsiębiorców w zakresie zglobalizowanego otoczenia biznesowego (jak europejska sieć dla przedsiębiorstw „Enterprise Europe Network” czy program „Gateway to China”); wzywa do zacieśnienia współpracy między MŚP i uniwersytetami w celu intensyfikacji badań naukowych i innowacyjności; nawołuje Komisję do rozważenia możliwości stworzenia specjalnego programu wymiany UE dla młodych przedsiębiorców opartego o programy Erasmus / Leonardo da Vinci;

Czwartek, 5 lutego 2009 r.

43. wyraża zadowolenie z faktu, że w maju 2009 r. zorganizowany zostanie Europejski Tydzień MŚP i proponuje, by wydarzenie to zostało wykorzystane do przedstawienia MŚP informacji na temat sposobów rozwijania ich działalności eksportowej poza granicami UE;

Porozumienia o wolnym handlu

44. zwraca się do Komisji o zwrócenie większej uwagi na ocenę wpływu, jaki nowa generacja porozumień o wolnym handlu negocjowanych z krajami trzecimi może mieć na europejskie MŚP oraz o wzięcie jej pod uwagę w fazie negocjacji;

45. jest zdania, że Komisja powinna mieć na celu zawarcie porozumień o wolnym handlu lub innych porozumień handlowych, które byłyby korzystne dla gospodarki europejskiej jako całości, w szczególności dla MŚP, lub które przewidywałyby podobne ustępstwa handlowe, z wyjątkiem porozumień dotyczących krajów najsłabiej rozwiniętych;

46. podkreśla znaczenie promowania stosunków gospodarczych i handlowych między Unią Europejską a krajami trzecimi, które są członkami Środkowoeuropejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu oraz wzywa Komisję do zwrócenia szczególnej uwagi na MŚP w swoich stosunkach handlowych z tymi krajami;

47. zaleca, by Komisja zagwarantowała stałą kontrolę tych umów i podjęła bezzwłoczną interwencję w przypadku braku poszanowania zawartych przez strony zobowiązań;

48. podkreśla, że rynki w krajach geograficznie najbliższych mają duże znaczenie dla MŚP i zachęca Komisję do zwrócenia szczególnej uwagi na MŚP w stosunkach handlowych z tymi krajami; w związku z tym z zadowoleniem odnotowuje odniesienie do Śródziemnomorskiej inicjatywy rozwoju przedsiębiorstw zawarte we wspólnej deklaracji ze szczytu w sprawie Unii na rzecz Regionu Morza Śródziemnego, który odbył się w Paryżu dnia 13 lipca 2008 r.;

49. podkreśla duże znaczenie MŚP dla transferu technologii w zakresie zmian klimatu oraz wagę czynnego udziału MŚP w pomocy rozwojowej;

Zamówienia publiczne

50. przypomina, że zamówienia publiczne są jednym z najbardziej obiecujących sektorów gospodarczych dla gospodarki europejskiej, a szczególnie dla MŚP; wyraża zaniepokojenie wobec ograniczeń wciąż istniejących w wielu krajach trzecich, które odmawiają zagwarantowania europejskim przedsiębiorstwom takiego samego dostępu do zamówień publicznych lub które stosują często mało przejrzyste i mało sprawiedliwe normy;

51. uważa, że europejskie MŚP powinny mieć taki sam poziom korzyści i możliwości w dziedzinie zamówień publicznych w głównych krajach uprzemysłowionych (m. in. w Stanach Zjednoczonych, Kanadzie i Japonii), jaki mają w Unii Europejskiej; wzywa zatem Komisję do zapewnienia europejskim MŚP lepszego dostępu do rynku zamówień publicznych w krajach trzecich oraz równych warunków konkurencji w sektorach zamówień publicznych, stosując – jeżeli zachodzi taka konieczność – zasadę wzajemności;

52. uważa, że zapewnienie równych praw przedsiębiorstwom europejskim, a w szczególności MŚP, wymaga przemyślnych i skutecznych działań ze strony Unii Europejskiej;

Czwartek, 5 lutego 2009 r.

53. zwraca się do Komisji o przedstawienie realistycznych i konstruktywnych propozycji w perspektywie przyszłych negocjacji i wzmocnienia porozumienia o zamówieniach publicznych WTO;

54. uważa, że aby doprowadzić do zrównoważonego otwarcia w zakresie zamówień publicznych, powinny one stanowić kluczowy element wszelkich dwustronnych i regionalnych negocjacji handlowych podejmowanych przez UE;

55. z zadowoleniem przyjmuje wniosek Komisji zawarty w komunikacie „Globalny wymiar Europy” dotyczący stosowania ograniczeń w zakresie europejskich zamówień publicznych w przypadku krajów, które nie umożliwiają dostępu do swoich zamówień publicznych; zwraca się do Komisji o sporządzenie sprawozdania dla Parlamentu w sprawie dotychczas wypracowanych wyników i inicjatyw, jakie Komisja zmierza podjąć, aby wypracować lepszy dostęp MŚP w UE do zamówień publicznych w krajach trzecich;

Produkty rolne i oznaczenia geograficzne

56. przypomina o znaczeniu, jakie ma dostęp do rynków rolnych dla europejskich MŚP działających w tym sektorze, i zwraca się do Komisji – w ramach przyszłych wielostronnych i dwustronnych negocjacji handlowych – o nielikwidowanie ochrony taryfowej, która została przyznana omawianemu sektorowi, zwraca się natomiast o zagwarantowanie, że bardziej konkurencyjne i lepiej znane europejskie produkty rolne nie zostaną niesłusznie „ukarane” w ramach praktyk antykonkurencyjnych wprowadzonych przez innych członków WTO; uważa, że znaczący postęp w zakresie oznaczeń geograficznych jest niezbędny dla zrównoważonego wyniku w zakresie rolnictwa w ramach rundy negocjacji z Ad-Dauh;

57. wspiera inicjatywy Komisji mające na celu utworzenie bardziej zrozumiałych i bardziej zrównoważonych międzynarodowych ram referencyjnych w dziedzinie oznaczeń geograficznych; uważa za rzecz niemożliwą do zaakceptowania, aby nazwy pochodzenia i oznaczenia geograficzne licznych produktów rolno-spożywczych były wykorzystywane w sposób nieuprawniony na szkodę przede wszystkim europejskich MŚP; nalega, aby Komisja i państwa członkowskie podjęły zdecydowaną interwencję wobec krajów, które wykorzystują bariery pozataryfowe do niesłusznej ochrony własnych rynków;

58. popiera utworzenie wielostronnego międzynarodowego rejestru oznaczeń geograficznych, który umożliwiłby MŚP chronienie w sposób prostszy i bardziej ekonomiczny ich oznaczeń geograficznych; uważa, że niezbędne jest, by wykaz chronionych oznaczeń geograficznych był uzupełniany i by obejmował wszystkie europejskie produkty, które ze względu na swoją naturę, czy też miejsce lub sposób produkcji, zapewniają europejskim MŚP „względą przewagę” w stosunku do podobnych produktów pochodzących z państw trzecich;

59. nalega, aby pozostali członkowie WTO zapewnili pełen dostęp produktów unijnych chronionych oznaczeniami geograficznymi poprzez, w razie konieczności, wycofywanie z handlu produktów krajowych, które w sposób nieuprawniony posługują się oznaczeniami geograficznymi lub, co najmniej, poprzez przyznanie pełnego dostępu chronionym przez UE oznaczeniom geograficznym i chronionym nazwom pochodzenia, które były już wcześniej stosowane lub które stały się nazwami własnymi;

Wsparcie dla internacjonalizacji MŚP

60. uważa, że krajowe i regionalne programy wsparcia na rzecz internacjonalizacji MŚP stanowią użyteczne narzędzie i przynoszą dobre wyniki; nawołuje, by były one nadal współfinansowane ze środków Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, oraz by przeznaczyć więcej środków finansowych na międzynarodowe projekty współpracy realizowane przez stowarzyszenia sektorowe, w celu wsparcia zdolności wywozowej i internacjonalizacji MŚP, wspólnego wejścia na nowe rynki i opracowania wspólnych strategii handlowych w krajach trzecich;

Czwartek, 5 lutego 2009 r.

61. podkreśla, że konieczna jest poprawa dostępu MŚP do finansowania, w szczególności zaś do mikro- i małych przedsiębiorstw; uważa, że instrumenty wspólnotowe, takie jak Europejski Fundusz Inwestycyjny, program ramowy na rzecz konkurencyjności i innowacji czy inicjatywa JEREMIE („Wspólne europejskie zasoby dla mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw”) mogą przyczynić się do stworzenia lepszych ram dostępu do finansowania MŚP w zakresie projektów internacjonalizacji;

62. uważa, że należy wspierać tworzenie joint-ventures i innych umów stowarzyszeniowych między MŚP w ramach strategii zdobywania nowych rynków, rozwijania projektów w zakresie inwestycji bezpośrednich w krajach trzecich oraz udziału w przetargach; nawołuje Komisję do uruchomienia środków, szczególnie w ramach realizacji celu europejskiej współpracy terytorialnej, aby propagować współpracę na poziomie międzynarodowym pomiędzy MŚP Unii Europejskiej;

Uwagi końcowe

63. jest zdania, że rozwój i internacjonalizacja MŚP w UE wymaga szczególnej uwagi i poparcia w ramach określania polityki handlowej UE;

64. wzywa Komisję i państwa członkowskie do popierania w pełni MŚP podczas trwającego obecnie kryzysu finansowego, gwarantując im ciągłą dostępność kredytów na poprawę ich rozwoju;

65. zwraca się do Komisji i do państw członkowskich o podejmowanie współpracy w celu określenia spójnej i ambitnej polityki, dzięki której europejskie MŚP będą mogły rozwijać się w sposób harmonijny i na wyższym poziomie wzrostu oraz zdobywać nowe rynki, a w bardziej ogólnym wymiarze, zwiększyć swoje przygotowanie do eksportu oraz internacjonalizacji;

66. zwraca się do Komisji i państw członkowskich o zapewnienie, dzięki odpowiedniemu wsparciu politycznemu i finansowemu, rozwoju europejskich MŚP, zarówno pod kątem modernizacji, jak i kształcenia ich kadry zarządzającej i pracowników; w związku z tym zdecydowanie podkreśla znaczenie kształcenia ustawicznego podmiotów prowadzących MŚP i stworzenia warunków sprzyjających rozwojowi tego rodzaju działalności; uważa, że konieczne jest, by Unia Europejska w pełni podjęła się obrony zgromadzonych zasobów wiedzy, tradycji i umiejętności, które MŚP udało się do tej pory zachować i promować;

67. uważa, że należy zapewnić lepszą koordynację zarówno w ramach Komisji, jak i pomiędzy Komisją, państwami członkowskimi i innymi zainteresowanymi stronami; zwraca się o przekazywanie Parlamentowi w odpowiednim czasie informacji o wszelkich przyszłych inicjatywach w dziedzinie zewnętrznej konkurencji MŚP oraz o ścisłe włączenie go we wszystkie inicjatywy, które będą podejmowane przez UE;

*
* *

68. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, rządowi i parlamentom państw członkowskich, rządowi i parlamentowi członków WTO oraz WTO.

Czwartek 5 lutego 2009 r.

Handel międzynarodowy i internet

P6_TA(2009)0049

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 5 lutego 2009 r. w sprawie handlu międzynarodowego i Internetu (2008/2204(INI))

(2010/C 67 E/13)

Parlament Europejski,

- uwzględniając pkt 18 deklaracji ministerialnej z Singapuru w sprawie handlu produktami technologii informacyjnej (znanej również jako umowa o technologii informacyjnej (ITA)), przyjętej na pierwszej sesji konferencji ministerialnej Światowej Organizacji Handlu (WTO) w dniu 13 grudnia 1996 r.,
- uwzględniając deklarację ministerialną z Genewy w sprawie globalnego handlu elektronicznego, przyjętą na drugiej sesji konferencji ministerialnej WTO w dniu 20 maja 1998 r.,
- uwzględniając wniosek Wspólnot Europejskich dotyczący kwestii klasyfikacji i programu prac w odniesieniu do handlu elektronicznego, przedłożony WTO w dniu 9 maja 2003 r.,
- uwzględniając pkt 46 deklaracji ministerialnej z Hongkongu w sprawie programu prac z Ad-Dauh, przyjętej na szóstej sesji konferencji ministerialnej WTO w dniu 18 grudnia 2005 r., który to punkt dotyczy handlu elektronicznego,
- uwzględniając wniosek dotyczący dyrektywy Rady zmieniającej dyrektywę 2002/38/WE w odniesieniu do okresu stosowania systemu podatku od wartości dodanej stosowanego do usług radiowych i telewizyjnych oraz niektórych usług świadczonych drogą elektroniczną oraz sprawozdanie Komisji dla Rady na temat dyrektywy Rady 2002/38/WE z dnia 7 maja 2002 r. zmieniającej oraz tymczasowo zmieniającej dyrektywę 77/388/EWG w odniesieniu do systemu podatku od wartości dodanej stosowanego do usług radiowych i telewizyjnych oraz niektórych usług świadczonych drogą elektroniczną (COM(2006)0210),
- uwzględniając dyrektywę 2000/31/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 8 czerwca 2000 r. w sprawie niektórych aspektów prawnych usług społeczeństwa informacyjnego, w szczególności handlu elektronicznego w ramach rynku wewnętrznego (dyrektywa o handlu elektronicznym) ⁽¹⁾,
- uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 792/2002 z dnia 7 maja 2002 r. zmieniające czasowo rozporządzenie (EWG) nr 218/92 w sprawie współpracy administracyjnej w dziedzinie podatków pośrednich (VAT) w odniesieniu do dodatkowych środków odnoszących się do handlu elektronicznego ⁽²⁾,
- uwzględniając decyzję nr 70/2008/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 stycznia 2008 r. w sprawie eliminowania papierowej formy dokumentów w sektorach cel i handlu ⁽³⁾,

⁽¹⁾ Dz.U. L 178 z 17.7.2000, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 128 z 15.5.2002, s. 1.

⁽³⁾ Dz.U. L 23 z 26.1.2008, s. 21.

Czwartek 5 lutego 2009 r.

- uwzględniając swoje stanowisko z dnia 24 września 2008 r. w sprawie wniosku dotyczącego dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającej dyrektywę 2002/21/WE w sprawie wspólnych ram regulacyjnych sieci i usług łączności elektronicznej, dyrektywę 2002/19/WE w sprawie dostępu do sieci łączności elektronicznej i urządzeń towarzyszących oraz wzajemnych połączeń, dyrektywę 2002/20/WE w sprawie zezwoleń na udostępnienie sieci i usług łączności elektronicznej ⁽¹⁾, dyrektywę 2002/58/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 lipca 2002 r. dotyczącą przetwarzania danych osobowych i ochrony prywatności w sektorze łączności elektronicznej (dyrektywa w sprawie prywatności i łączności elektronicznej) ⁽²⁾ oraz rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 października 2004 r. w sprawie współpracy między organami krajowymi odpowiedzialnymi za egzekwowanie przepisów prawa w zakresie ochrony konsumentów (rozporządzenie w sprawie współpracy w dziedzinie ochrony konsumentów) ⁽³⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 14 maja 1998 r. w sprawie komunikatu Komisji do Rady, Parlamentu Europejskiego, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów w sprawie Inicjatywy europejskiej dotyczącej handlu elektronicznego ⁽⁴⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 21 czerwca 2007 r. w sprawie zaufania konsumentów do środowiska cyfrowego ⁽⁵⁾,
 - uwzględniając art. 45 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Handlu Międzynarodowego oraz opinie Komisji Przemysłu, Badań Naukowych i Energii, Komisji Rynku Wewnętrznego i Ochrony Konsumentów oraz Komisji Kultury i Edukacji (A6-0020/2009),
- A. mając na uwadze, że ponad połowa obywateli UE i niemal 1,5 miliarda osób na całym świecie ma dostęp do Internetu; mając na uwadze, że jeden na trzech obywateli UE dokonuje zakupów w Internecie, lecz zaledwie 30 milionów dokonuje transgranicznych zakupów w Unii Europejskiej,
- B. mając na uwadze, że według WTO handel elektroniczny określa się jako „produkcję, reklamę, sprzedaż i dystrybucję produktów za pośrednictwem sieci telekomunikacyjnych”,
- C. mając na uwadze, że można wprowadzić rozróżnienie między dostarczaniem treści na fizycznych nośnikach medialnych a treścią kodowaną cyfrowo i przesyłaną przez Internet, czyli niezależnie od mediów wykorzystujących nośniki fizyczne, przez sieci stacjonarne i bezprzewodowe,
- D. mając na uwadze, że handel elektroniczny można prowadzić albo w postaci transakcji na linii przedsiębiorstwo-przedsiębiorstwo, przedsiębiorstwo-konsument, albo konsument-konsument; mając na uwadze, że handel za pomocą platform internetowych znacząco zmienił sposób, w jaki ludzie prowadzą handel towarami i usługami, tworząc zwłaszcza dla małych i średnich przedsiębiorstw (MŚP) nowe możliwości zdobywania nowych klientów ponad granicami,
- E. mając na uwadze, że utrzymanie otwartego charakteru Internetu jest podstawowym warunkiem jego nieustannego rozwoju, a także rozwoju szerszej pojętej gospodarki i światowego handlu, w przypadku których coraz częściej wykorzystuje się technologie związane z Internetem,

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2008)0449.

⁽²⁾ Dz.U. L 201 z 31.7.2002, s. 37.

⁽³⁾ Dz.U. L 364 z 9.12.2004, s. 1.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 167 z 1.6.1998, s. 203

⁽⁵⁾ Dz.U. C 146 E z 12.6.2008, s. 370.

Czwartek 5 lutego 2009 r.

- F. mając na uwadze, że MŚP mogą czerpać szczególne korzyści z handlu elektronicznego pod względem dostępu do rynków zewnętrznych; mając jednak na uwadze, że pełny rozwój nowych metod handlu elektronicznego wciąż napotyka różne przeszkody związane ze stosowaniem tych metod w praktyce,
- G. mając na uwadze, że swobodny przepływ informacji jest istotny dla ułatwiania handlu elektronicznego oraz dla otwartej i bezpiecznej sieci, umożliwiającej upowszechnianie i dostęp do Internetu, jako że informacja jest fundamentem, na którym budowana jest światowa gospodarka XXI wieku,
- H. mając na uwadze, że obecnie technologie informacyjne i komunikacyjne są wszechobecne w gospodarce oraz że rozwijane są i rozpowszechniane nowe platformy i sieci; mając na uwadze potrzebę stosowania otwartych standardów, które mają znaczenie dla innowacji, konkurencji i dokonywania przez konsumentów efektywnego wyboru,
- I. mając na uwadze, że dalszy rozwój nowego „cyfrowego” środowiska handlowego dostarcza już i będzie nadal dostarczał nowych okazji do dokonywania tradycyjnych i nowoczesnych transakcji handlowych, wzmacnia i będzie nadal wzmacniał pozycję konsumenta w łańcuchu handlowym, prowadzi i będzie nadal prowadzić do zupełnie nowatorskich modeli biznesu w na linii konsument-producent,
- J. mając na uwadze, że Internet stwarza konsumentom możliwość podejmowania bardziej świadomych decyzji pod względem jakości i ceny w porównaniu do tradycyjnych sposobów dokonywania zakupów, oraz mając na uwadze, że reklamy internetowe stały się ważnym środkiem ułatwiającym transgraniczną wymianę handlową przedsiębiorstwom bez względu na wielkość, a zwłaszcza MŚP, umożliwiając im dotarcie do nowych klientów,
- K. mając na uwadze, że rosnąca skala korzystania z Internetu w celach handlowych niesie ze sobą znaczne możliwości, ale również pewne wyzwania,
- L. mając na uwadze, że przedsiębiorstwa świadczące usługi związane z dostarczaniem treści należy zachęcać do angażowania się w nowe i innowacyjne modele biznesu wykorzystujące możliwości oferowane przez Internet i handel elektroniczny,
- M. mając na uwadze, że technologia i ekonomia będą dyktowały rozwiązania prawne, jako że obecna mozaika ram prawnych jest wyraźnie nieodpowiednia,
- N. mając na uwadze, że handel elektroniczny ogólnie opiera się na ochronie własności intelektualnej, a bezpieczne i przewidywalne środowisko prawne ochrony własności intelektualnej, dotyczące również wyjątków i ograniczeń, jest konieczne, aby promować innowacje technologiczne oraz transfer/rozpowszechnianie technologii,
- O. mając na uwadze, że zaobserwowano, iż zgodnie z prawem krajowym ważnych partnerów handlowych UE najpierw należy uzyskać zezwolenie na świadczenie usług telekomunikacyjnych, aby móc świadczyć usługi związane z handlem elektronicznym, co prowadzi do powstania zbędnego obowiązku, zwłaszcza ze względu na złożone procedury stosowane podczas wydawania takich zezwoleń,
- P. mając na uwadze, że rola, jaką handel elektroniczny odgrywa wśród członków WTO, zwiększyła się gwałtownie w takich dziedzinach jak bankowość, sektor telekomunikacji, przemysł komputerowy i reklamy, dystrybucja i ekspresowe usługi pocztowe; mając na uwadze, że liczba państw, które nie ograniczają transgranicznego dostępu w takich obszarach, jest już znaczna; mając na uwadze, że minęło dziesięć lat od uruchomienia programu prac WTO na rzecz handlu elektronicznego,

Czwartek 5 lutego 2009 r.

Q. mając na uwadze, że podstawowe zasady WTO dotyczące niedyskryminacji, przejrzystości i stopniowej liberalizacji należy stosować z uwzględnieniem szybkości i interaktywności Internetu, metod dokonywania płatności elektronicznych, pośrednictwa, zwiększonego zintegrowania funkcji biznesowych z systemem internetowym, większej elastyczności organizacji biznesowych oraz większego rozdrobnienia przedsiębiorstw,

1. podkreśla korzystny wpływ, jaki Internet wywierał w czasie ostatnich dwudziestu lat na różne czynniki i etapy transgranicznego i międzynarodowego handlu towarami i usługami; podkreśla, że z natury międzynarodowy charakter handlu elektronicznego wymaga uniwersalnego rozumienia i uniwersalnej współpracy;

2. uznaje, że innowacje i kreatywność w zakresie handlu internetowego wspierają rozwój nowych wzorców handlu, takich jak handel między konsumentami; zauważa, że sklepy internetowe działają jak nowi pośrednicy mający na celu ułatwienie wymiany, zwiększenie dostępu do informacji po bardzo niskich kosztach i ogólnie rozszerzenie zakresu stosunków pomiędzy podmiotami prowadzącymi działalność handlową;

3. jest zdania, że MŚP oraz młodzi przedsiębiorcy zaangażowani częściowo lub w całości w internetową działalność handlową faktycznie odnajdują platformę o względnie niskich kosztach administracyjnych i handlowych, z której promują, poprzez dostosowaną do potrzeb klienta reklamę internetową, i sprzedają swoje towary i usługi stale rosnącemu gronu klientów, omijając tym samym pewne bariery handlowe, z których część jest przestarzała, i docierając na odległe i zamknięte wcześniej rynki;

4. uznaje, że do problemów związanych z gwarancją jakości i bezpieczeństwa produktów z powodu braku zwykłych praktyk kontroli na etapie dystrybucji w handlu internetowym należy podejść w nowatorski sposób, np. za pomocą oceny sprzedawców przez konsumentów i przeglądów prowadzonych na linii konsument-konsument;

5. wzywa do przeprowadzenia szczegółowej analizy wpływu handlu internetowego na tradycyjne modele handlu i działania handlowe, aby poznać potencjalnie negatywne skutki i w konsekwencji ich unikać;

6. zauważa z obawą, że konsumenci i sprzedawcy wykorzystujący technologie informacyjno-komunikacyjne są często dyskryminowani w stosunku do konsumentów i sprzedawców prowadzących działalność na rynku poza siecią;

7. przyjmuje z zadowoleniem fakt, że konsumenci korzystają z dostępu do praktycznie nieograniczonej gamy towarów i usług ze względu na skuteczne zniesienie ograniczeń geograficznych, odległościowych i przestrzennych, jak również z możliwości uzyskiwania przejrzystych i obiektywnych informacji, porównywania cen, dostępności reklam internetowych dostosowanych do potrzeb klienta i wygody wyszukiwania i dokonywania zakupów w Internecie przez całą dobę dzięki podłączeniu do Internetu z domu, pracy czy też dowolnego innego miejsca;

8. zauważa, że powstający rynek cyfrowych towarów i usług niematerialnych przewyższa już tradycyjny handel i tradycyjne świadczenie usług, a ponadto wytworzył szereg nowych pojęć handlowych i wartości ekonomicznych, takich jak nieruchomości cyfrowe (nazwy domen) i dostęp do informacji (wyszukiwarki);

Czwartek 5 lutego 2009 r.

9. wskazuje, że niezgodnego z prawem postępowania, takiego jak podrabianie, piractwo, oszustwa, naruszanie bezpieczeństwa transakcji oraz prywatnej sfery obywateli nie należy przypisywać charakterowi tego medium, lecz należy traktować jak aspekty niezgodnej z prawem działalności handlowej, które istniały wcześniej w świecie fizycznym, a zostały ułatwione i zaognione wskutek rozległych dostępnych możliwości technologicznych, i które występują głównie wówczas, gdy medium nie funkcjonuje przy zachowaniu ścisłej zgodności z obowiązującymi przepisami w celu czerpania korzyści z systemu regulowanej odpowiedzialności; podkreśla konieczność stworzenia mechanizmów na rzecz przyjęcia i wzmocnienia niezbędnych i stosownych środków egzekucyjnych oraz skuteczniejszej i wspólnej koordynacji, co pozwoli na zwalczanie i eliminację istniejących nielegalnych praktyk handlowych w Internecie, zwłaszcza w przypadkach, które mogą stwarzać zagrożenie dla zdrowia publicznego, np. podrabianych lekarstw, bez wywierania wpływu na rozwój międzynarodowego handlu elektronicznego;

10. popiera bezwarunkowe poszanowanie powszechnych wartości moralnych i etycznych państw i narodów, ubolewa jednak nad coraz częstszym nadużywaniem cenzury w odniesieniu do usług i produktów internetowych, która działa jak ukryta bariera handlowa;

11. uznaje potrzebę stosowania otwartych standardów oraz ich znaczenie dla innowacji, konkurencji i dokonywania przez konsumentów efektywnego wyboru; proponuje, by umowy handlowe zawierane przez Wspólnotę Europejską promowały powszechne i swobodne korzystanie z Internetu dla potrzeb handlu elektronicznego, pod warunkiem że konsumenci mają dostęp do wybranych przez siebie usług i produktów cyfrowych oraz mogą z nich korzystać, o ile nie jest to zakazane przepisami prawa krajowego;

12. uważa, że waga wzrostu liczby transakcji transgranicznych, trudności w określeniu charakteru, pochodzenia i adresata transakcji, jak również brak ścieżek audytu i wytycznych kwestionują terytorialny charakter systemów podatkowych; dostrzega szanse na usprawnienie administracji podatkowej, zastąpienie dokumentów papierowych elektroniczną wymianą danych, wypełnianie drogą elektroniczną deklaracji podatkowych oraz automatyzację procesu ściągania podatków;

13. podkreśla potrzebę edukowania konsumentów i przedsiębiorstw oraz potrzebę organizowania medialnych kampanii informacyjnych na temat perspektyw rozwoju, praw i obowiązków wszystkich stron uczestniczących w handlu międzynarodowym przez Internet;

14. ubolewa nad rosnącą liczbą przypadków oszustw internetowych oraz kradzieży zarówno danych osobowych, jak i pieniędzy; uważa, że brak zaufania do bezpieczeństwa transakcji i płatności stanowi najistotniejsze zagrożenie dla handlu elektronicznego; wzywa Komisję do zbadania przyczyn i podwojenia wysiłków mających na celu stworzenie mechanizmów zwiększających zaufanie przedsiębiorstw i osób fizycznych do międzynarodowych elektronicznych systemów płatniczych oraz do stworzenia odpowiednich mechanizmów rozstrzygania sporów związanych z niezgodnymi z prawem praktykami handlowymi;

15. podkreśla, że bezpieczeństwo i wiarygodność transakcji związanych z dobrami i usługami kulturowymi mają ogromne znaczenie;

16. zauważa, że zaufanie uzależnione jest nie tylko od prostych, niezawodnych i bezpiecznych sposobów korzystania z Internetu, ale także, między innymi, od jakości towarów i usług oraz dostępności właściwych rozwiązań;

17. podkreśla potrzebę międzynarodowej współpracy organów regulacyjnych, jeżeli międzynarodowy handel elektroniczny ma osiągnąć pełny potencjał; uważa, że potrzebne jest nowe nowoczesne podejście do problematycznych aspektów handlu elektronicznego w celu zagwarantowania konsumentom ochrony ich prywatności, niższych kosztów i nowych szans związanych z handlem w Internecie;

Czwartek 5 lutego 2009 r.

18. jest zdania, że dyskusja nad obecnymi i przyszłymi wyzwaniami stojącymi przed światowym handlem internetowym powinna odbywać się w atmosferze wzajemnego wsparcia i zorganizowanej współpracy opartej na zinstytucjonalizowanych systemach zasad przy udziale współzależnych od siebie podmiotów, umożliwiając nowoczesne i wspólne zarządzanie przez wiele zainteresowanych stron, czego przykładem jest Forum Zarządzania Internetem; zwraca uwagę, że obecne środki zarządzania Internetem cechuje hybrydowy charakter pozbawiony funkcjonalnych i regulacyjnych zhierarchizowanych instrumentów sterujących;

19. ubolewa nad brakiem jakiegokolwiek postępu w negocjacjach prowadzonych w ramach WTO na temat istotnej kwestii klasyfikacji tzw. produktów cyfrowych, nad faktem, że dauhańska agenda rozwoju nie nadaje uprawnienia do prowadzenia negocjacji konkretnie w sprawie handlu elektronicznego oraz nad brakiem postępów w kwestii ustanowienia stałego moratorium WTO w sprawie opłat celnych od transmisji elektronicznych; zauważa, że w dalszym ciągu brakuje pewności co do właściwej wyceny opłat celnych od produktów cyfrowych, a także brakuje porozumienia w kwestii zasad i obowiązków, które powinny mieć zastosowanie do produktów dostarczanych w postaci cyfrowej (układ ogólny w sprawie taryf celnych i handlu, układ ogólny w sprawie handlu usługami (GATS) lub handlowe aspekty praw własności intelektualnej);

20. z zadowoleniem przyjmuje wniosek Komisji skierowany do WTO, aby uaktualnić i rozszerzyć wyżej wymienioną deklarację ministerialną w sprawie ITA, ustalając krótkie ramy czasowe, w celu dodatkowego pobudzenia handlu tymi produktami, przyciągnięcia większej liczby podmiotów, zwrócenia uwagi na bariery pozataryfowe oraz zajęcia się coraz większymi wyzwaniami związanymi z rozwojem technologicznym i konwergencją technologiczną; wyraża ubolewanie nad odmiennymi interpretacjami ITA przez jej sygnatariuszy i wzywa Komisję do pełnego wdrożenia litery i ducha obowiązującej ITA oraz do wsparcia nowoczesnego i realistycznego podejścia do wszelkich przyszłych układów zgodnie z zapotrzebowaniem na większą ilość produktów technologii informacyjnej zwolnionych z cel przywozowych;

21. z zadowoleniem przyjmuje postępy osiągnięte do tej pory w ramach porozumienia GATS, traktatów Światowej Organizacji Własności Intelektualnej dotyczących Internetu (WIPO), prawa modelowego Komisji NZ ds. Międzynarodowego Prawa Handlowego (UNCITRAL), szeroko zakrojonych prac Organizacji Współpracy Gospodarczej i Rozwoju (OECD), rozległych ram politycznych przyjętych podczas Konferencji Ministerialnej OECD w Seulu w 2008 r. oraz Światowego Szczytu na Rzecz Społeczeństwa Informacyjnego;

22. podkreśla znaczenie Konwencji Organizacji Narodów Zjednoczonych do Spraw Oświaty, Nauki i Kultury (UNESCO) w sprawie ochrony i promowania różnorodności form wyrazu kulturowego, stanowiącej niezbędny instrument gwarantujący utrzymanie wyjątków dla sektora kultury w międzynarodowych transakcjach handlowych w odniesieniu do towarów i usług o charakterze kulturowym i twórczym w międzynarodowych ramach WTO; wzywa Radę i Komisję do szybkiego wdrożenia tej konwencji w ramach strategii polityki wewnętrznej i zewnętrznej Unii Europejskiej;

23. podkreśla fakt, że dwustronne i regionalne umowy o wolnym handlu nie mogą dostarczyć pełnych odpowiedzi na pytania dotyczące szerokiego dostępu do rynku; wzywa mimo to Unię Europejską do regularnego włączania do swoich dwustronnych i regionalnych umów o wolnym handlu wyraźnych przepisów obejmujących szerokie i otwarte wykorzystywanie Internetu do handlu towarami i usługami oraz nieskrępowany przepływ informacji, tak aby powstrzymać się od nakładania lub utrzymywania zbędnych barier w przepływie informacji ponad granicami, oraz poprzez stosowanie zasad niedyskryminujących, przejrzystych i możliwie najmniej ograniczających handel uregulowań odnoszących się do transakcji internetowych; wspiera podejmowane przez UE wysiłki mające na celu rozpoczęcie opartego na współpracy dialogu na temat kwestii regulacyjnych w ramach jej dwustronnych umów z partnerami handlowymi z krajów trzecich; wzywa właściwe instytucje UE i państwa członkowskie, by po zawarciu tych umów były gotowe wnieść wkład do tego dialogu opartego na współpracy;

Czwartek 5 lutego 2009 r.

24. wzywa Komisję do przeanalizowania możliwości zastosowania instrumentów handlowych, aby je zharmonizować i umożliwić korzystanie z ich gamy w celu promowania mobilnego dostępu do usług internetowych, wspierając przy tym innowacyjność, rozwój i konkurencję;

25. podkreśla, że należy zwrócić uwagę na świadczenie usług internetowych, w tym na prowadzenie handlu elektronicznego, które nie będą podlegały zbędnym krajowym procedurom autoryzacyjnym, zarówno w UE jak i w krajach będących naszymi partnerami handlowymi, skutkującym de facto ograniczeniem świadczenia tego typu usług;

26. jest zdania, że w kontekście międzynarodowych zamówień publicznych, w przypadku których nowe technologie umożliwiają transgraniczny handel elektroniczny, nowe formy np. licytacji kombinatoryjnych dla konsorcjów MŚP, a także publikowanie i ogłaszanie przetargów w sieci prowadzą do znacznego zwiększenia handlu opartego na zamówieniach nie tylko na terenie Unii Europejskiej, ale na skalę światową, co stymuluje transgraniczny handel elektroniczny;

27. przypomina, że zawarcie umowy handlowej dotyczącej zwalczania obrotu towarami podrobionymi musi zapewnić równowagę między skutecznym egzekwowaniem praw własności intelektualnej a ochroną podstawowych praw konsumentów oraz przyczynić się do dalszych innowacji, przepływu informacji i wykorzystywania zgodnych z prawem usług w internetowym środowisku handlowym;

28. zwraca się do Komisji z wnioskiem o prowadzenie kampanii informacyjnych i edukacyjnych z wykorzystaniem tradycyjnych i internetowych narzędzi, aby podnieść poziom świadomości wśród konsumentów odnośnie do ich praw w celu zwiększenia ich zaufania do handlu w Internecie;

29. ubolewa nad rozdrobnieniem internetowego rynku UE wynikającego z przepisów regulacyjnych, które zezwalają na geograficzny podział rynku lub go wymagają, przepisów regulacyjnych uniemożliwiających lub utrudniających dostarczanie towarów lub usług internetowych, umownych ograniczeń dystrybutorów, braku pewności prawa, braku zaufania konsumentów do bezpieczeństwa systemów płatniczych, wysokich opłat za dostęp do Internetu oraz wszelkich ograniczeń dotyczących dostępności opcji dostaw;

30. wzywa Komisję do publikowania na swojej stronie internetowej informacji o prawach konsumentów w kontekście handlu międzynarodowego w Internecie, ze szczególnym uwzględnieniem kwestii umów, ochrony konsumentów przed nieuczciwymi praktykami handlowymi, poufności i praw autorskich;

31. jest zdania, że niedociągnięcia regulacyjne internetowego rynku UE utrudniają rozwój stabilnego i silnego europejskiego, internetowego środowiska przemysłowego i handlowego, czego wynikiem jest niezadowolający udział europejskich konsumentów w unijnych i międzynarodowych transakcjach handlowych i co utrudnia kreatywność i innowacyjność w działalności handlowej; żałuje, że liczba przedsiębiorstw z siedzibą w UE świadczących wyłącznie usługi internetowe jest bardzo mała;

32. odnotowuje wniosek w sprawie dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady dotyczącej praw konsumentów (COM(2008)0614), w której pokłada się nadzieje na zwiększenie poziomu pewności prawnej, przejrzystości i ochrony dla coraz większej liczby konsumentów dokonujących zakupów przez Internet, w szczególności w odniesieniu do dostawy towarów, przejścia ryzyka, zgodności z umową i gwarancji handlowych;

33. przypomina, że zaufanie, w szczególności ze strony konsumentów i MŚP, jest sprawą podstawowej wagi dla pełnego wykorzystania możliwości oferowanych przez handel internetowy, jak podkreśla się w wyżej wymienionej rezolucji z dnia 21 czerwca 2007 r.;

34. wzywa Komisję i państwa członkowskie do wykorzystania wszystkich możliwości wzmocnienia zaufania poprzez działania na właściwych forach międzynarodowych, takich jak WTO, i do czynienia starań, by spełnić światowe standardy i normy uwzględniające najlepsze praktyki europejskie;

Czwartek 5 lutego 2009 r.

35. wzywa Komisję do ulepszenia prawnej interoperacyjności usług internetowych poprzez opracowanie wzorcowych licencji i innych rozwiązań prawnych zgodnych z systemami prawnymi, w których prawo prywatne nie zostało zharmonizowane, w szczególności w odniesieniu do dobrowolnych odszkodowań za naruszenie praw patentowych w świetle międzynarodowych standardów internetowych, a także do propagowania istniejących rozwiązań europejskich w zakresie interoperacyjności prawnej jako sposobu obniżenia kosztów transakcji i zmniejszenia niepewności prawnej u dostawców usług internetowych;

36. wzywa Komisję, jeżeli to stosowne – we współpracy z OECD, do opracowania szczegółowej analizy przedstawiającej dane statystyczne dotyczące międzynarodowego handlu elektronicznego;

37. wzywa Komisję do opracowania kompleksowej strategii usuwania barier w prowadzeniu handlu elektronicznego, które MŚP wciąż napotyka (dostęp do technologii informacyjno-komunikacyjnych, koszty związane z opracowaniem i utrzymaniem systemów handlu elektronicznego, brak zaufania, brak informacji, niepewność prawna w przypadku sporów transgranicznych itp.), oraz zaleceń politycznych, w tym oferowania MŚP zachęt w zamian za większy udział w internetowym handlu towarami i usługami; w tym względzie zachęca do stworzenia bazy danych mającej na celu zapewnianie informacji oraz doradztwa w zakresie zarządzania nowym i niedoświadczonym uczestnikom handlu internetowego oraz do przeprowadzenia porównawczej analizy ekonomicznej korzyści czerpanych przez MŚP z handlu elektronicznego i reklam internetowych, a także studiów przypadku ukazujących MŚP w UE, które odniosły sukces, prowadząc handel internetowy;

38. wzywa Komisję i państwa członkowskie do zachęcania MŚP do działalności w Internecie i organizowania platform wymiany informacji i najlepszych praktyk oraz zaleca, by Komisja i państwa członkowskie promowały dokonywanie zamówień publicznych drogą elektroniczną, ze szczególnym uwzględnieniem zapewnienia dostępności elektronicznej;

39. z zadowoleniem przyjmuje inicjatywę Komisji polegającą na rozpoczęciu dialogu publicznego poprzez wydanie przez nią dokumentu pt. „Szanse związane z towarami i usługami internetowymi” oraz utworzenie grupy doradców mających współpracować w celu sporządzenia sprawozdania na temat istotnych kwestii;

40. zwraca uwagę, że dzięki Internetowi powstało nowe podejście do produkcji, wykorzystania oraz upowszechniania dóbr i usług kulturowych, co może przyczynić się do międzykulturowego zrozumienia na podstawie wolnego i uczciwego dostępu do nowych technologii informacyjnych i komunikacyjnych oraz poszanowania dla różnorodności kulturowej i językowej;

41. podkreśla, że produkty oraz usługi kulturowe i artystyczne mają wartość zarówno gospodarczą jak i kulturową oraz że istotne jest utrzymanie takiego ich rozumienia w negocjacjach i porozumieniach dotyczących handlu międzynarodowego oraz poprzez sieci globalne, wdrażając konwencję UNESCO w sposób prawnie wiążący;

42. wzywa Komisję i Radę do zapewnienia, że europejskie sektory kultury w pełni wykorzystują nowe możliwości wynikające z handlu przez Internet, a w szczególności sektory audiowizualny, muzyczny oraz wydawniczy, oferując jednocześnie skuteczną ochronę przed nielegalnym handlem i piractwem; nie może to jednak mieć wpływu na politykę Wspólnoty, jasno określoną w mandacie negocjacyjnym, polegającą na powstrzymaniu się od składania ofert lub akceptowania żądań liberalizacyjnych w sektorze audiowizualnym i kultury;

43. uważa, że Internet staje się najbardziej wydajnym medium w zakresie eliminowania przepaści handlowej między północą a południem; jest zdania, że Internet otwiera nowe kanały handlowe łączące najsłabiej rozwinięte kraje i inne kraje rozwijające się z zaawansowanymi i centralnymi systemami handlowymi, zwiększając ich eksport i omijając wady tradycyjnych praktyk handlowych;

Czwartek 5 lutego 2009 r.

44. uważa, że należy wspierać udział w międzynarodowym handlu internetowym krajów najsłabiej rozwiniętych oraz innych państw rozwijających się poprzez zwiększenie inwestycji w podstawową infrastrukturę np. sieci telekomunikacyjne i narzędzia dostępne; podkreśla potrzebę taniego i dobrego jakościowo świadczenia usług internetowych; uznaje, że liberalizacja rynku telekomunikacyjnego doprowadziła do zwiększenia inwestycji w infrastrukturę, poprawy usług i innowacyjności;

45. stwierdza, że w wielu krajach użytkownicy uzyskują dostęp do Internetu za pośrednictwem urządzeń przenośnych;

46. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji oraz rządów i parlamentom państw członkowskich.

Wpływ umów o partnerstwie gospodarczym (UPG) na rozwój

P6_TA(2009)0051

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 5 lutego 2009 r. w sprawie wpływu umów o partnerstwie gospodarczym (UPG) na rozwój (2008/2170(INI))

(2010/C 67 E/14)

Parlament Europejski,

- uwzględniając umowę o partnerstwie między członkami grupy państw Afryki, Karaibów i Pacyfiku z jednej strony, a Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi z drugiej strony, podpisaną w Kotonu w dniu 23 czerwca 2000 r. (umowa z Kotonu) ⁽¹⁾,
- uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 980/2005 z dnia 27 czerwca 2005 r. wprowadzające plan ogólnych preferencji taryfowych ⁽²⁾,
- uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1528/2007 z dnia 20 grudnia 2007 r. w sprawie stosowania uzgodnień dotyczących produktów pochodzących z niektórych państw wchodzących w skład grupy państw Afryki, Karaibów i Pacyfiku (AKP) przewidzianych w umowach ustanawiających lub prowadzących do ustanowienia umów o partnerstwie gospodarczym ⁽³⁾,
- uwzględniając konkluzje Rady ds. Ogólnych i Stosunków Zewnętrznych w sprawie umów o partnerstwie gospodarczym z dni 10 i 11 kwietnia 2006 r. oraz w sprawie pomocy na rzecz wymiany handlowej z dnia 16 października 2006 r. oraz konkluzje Rady Europejskiej z dni 15 i 16 czerwca 2006 r.,
- uwzględniając wnioski Rady ds. Ogólnych i Stosunków Zewnętrznych (GAERC) z dnia 15 maja 2007 r. w sprawie umów o partnerstwie gospodarczym,
- uwzględniając wnioski z 2870-ego unijnego posiedzenia Rady ds. Stosunków Zewnętrznych z dni 26 i 27 maja 2008 r. w sprawie umów o partnerstwie gospodarczym,
- uwzględniając rezolucję Rady Ministrów AKP–UE przyjętą w dniu 13 czerwca 2008 r. w Addis Abebie,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 28 listopada 2006 r. pt: „Komunikat zmierzający do zmiany wytycznych negocjacyjnych dotyczących umów o partnerstwie gospodarczym z krajami i regionami AKP” (COM(2006)0673),

⁽¹⁾ Dz.U. L 317 z 15.12.2000, s. 3.

⁽²⁾ Dz.U. L 169 z 30.06.2005, s. 1.

⁽³⁾ Dz.U. L 348 z 31.12.2007, s. 1.

Czwartek 5 lutego 2009 r.

- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 27 czerwca 2007 r., zatytułowany „Od Kairu do Lizbony – Partnerstwo strategiczne między UE i Afryką” (COM(2007)0357),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 23 października 2007 r. w sprawie umów o partnerstwie gospodarczym (COM(2007)0635),
- uwzględniając Układ ogólny w sprawie taryf celnych i handlu (GATT), a w szczególności jego art. XXIV,
- uwzględniając deklarację milenijną Narodów Zjednoczonych z dnia 8 września 2000 r., określającą milenijne cele rozwoju, jako ustanowione wspólnie przez wspólnotę międzynarodową kryteria zwalczania ubóstwa,
- uwzględniając deklarację z drugiej konferencji afrykańskich ministrów ds. integracji, przyjętą w dniach 26–27 lipca 2007 r. w Kigali (Rwanda),
- uwzględniając sprawozdanie przedstawione przez p. Christiane Taubira, członkinię francuskiego Zgromadzenia Narodowego, w dniu 16 czerwca 2008 r.: „Les Accords de Partenariat Economique entre l'Union européenne et les pays ACP. Et si la Politique se mêlait enfin des affaires du monde?” („Umowy o porozumieniu gospodarczym pomiędzy Unią Europejską a krajami AKP: a jeśli polityka zajęłaby się wreszcie sprawami świata?”),
- uwzględniając rezolucję Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego AKP–UE z dnia 19 lutego 2004 r. w sprawie umów o partnerstwie gospodarczym: problemy i perspektywy ⁽¹⁾,
- uwzględniając rezolucję Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego AKP–UE z dnia 23 listopada 2006 r. w sprawie przeglądu negocjacji w sprawie umów o partnerstwie gospodarczym (UPG), ⁽²⁾
- uwzględniając deklarację z Kigali w sprawie sprzyjających rozwojowi umów o partnerstwie gospodarczym, zatwierdzoną przez Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne AKP–UE w dniu 20 listopada 2007 r. ⁽³⁾,
- uwzględniając deklarację szefów państw AKP w sprawie UPG, przyjętą w Akrze dnia 3 października 2008 r.,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 26 września 2002 r. zawierającą zalecenia dla Komisji dotyczącego negocjacji do umów o partnerstwie gospodarczym z krajami i regionami AKP ⁽⁴⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 17 listopada 2005 r. w sprawie strategii rozwoju dla Afryki ⁽⁵⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 23 marca 2006 r. w sprawie wpływu umów o partnerstwie gospodarczym (UPG) na rozwój ⁽⁶⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 28 września 2006 r. w sprawie szerszej i lepszej współpracy: pakiet 2006 w sprawie skuteczności pomocy UE ⁽⁷⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 23 maja 2007 r. w sprawie umów o partnerstwie gospodarczym ⁽⁸⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 23 maja 2007 r. w sprawie pomocy UE na rzecz handlu ⁽⁹⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 20 czerwca 2007 r. w sprawie milenijnych celów rozwoju – bilansu półmetka ⁽¹⁰⁾,

⁽¹⁾ Dz.U. C 120 z 30.4.2004, s. 16.⁽²⁾ Dz.U. C 330 z 30.12.2006, s. 36.⁽³⁾ Dz.U. C 58 z 01.03.2008, s. 44.⁽⁴⁾ Dz.U. C 273 E z 14.11.2003, s. 305.⁽⁵⁾ Dz.U. C 280 E z 18.11.2006, s. 475.⁽⁶⁾ Dz.U. C 292 E z 01.12.2006, s. 121.⁽⁷⁾ Dz.U. C 306 E z 15.12.2006, s. 373.⁽⁸⁾ Dz.U. C 102 E z 24.4.2008, s. 301.⁽⁹⁾ Dz.U. C 102 E z 24.4.2008, s. 291.⁽¹⁰⁾ Dz.U. C 146 E z 12.6.2008, s. 232.

Czwartek 5 lutego 2009 r.

- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 29 listopada 2007 r. w sprawie komunikatu „Wspieranie rozwoju rolnictwa w Afryce – wniosek w sprawie rozwoju rolnictwa i bezpieczeństwa żywnościowego w Afryce” ⁽¹⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 12 grudnia 2007 r. w sprawie umów o partnerstwie gospodarczym ⁽²⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 22 maja 2008 r. w sprawie dalszych działań związanych z deklaracją paryską z 2005 r. w sprawie skuteczności pomocy ⁽³⁾,
 - uwzględniając art. 45 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Rozwoju (A6-0513/2008),
- A. mając na uwadze, że art. 36 ust. 1 porozumienia z Kotonu zawiera porozumienie pomiędzy Unią Europejską a państwami AKP dotyczące zawarcia umowy o handlu, zgodnej z zasadami WTO, której celem będzie stopniowe usuwanie barier handlowych oraz nasilenie współpracy we wszystkich dziedzinach związanych z handlem,
- B. mając na uwadze, że Rada przyjęła w dniu 12 czerwca 2002 r. dyrektywy negocjacyjne dotyczące UPG z krajami AKP i w tym samym roku rozpoczęły się z grupą państw AKP negocjacje w kwestiach o znaczeniu ogólnym, po których nastąpiły odrębne negocjacje z sześcioma regionami UPG (regionem Karaibów, Afryki Zachodniej, Afryki Środkowej, Afryki Południowo-Wschodniej, państwami Południowoafrykańskiej Wspólnoty Rozwoju (SADC) tworzącymi unię celną (SADC minus) i regionem Pacyfiku),
- C. mając na uwadze, że 15 państw członkowskich Karaibskiego Forum Państw Afryki, Karaibów i Pacyfiku (CARIFORUM) parafoowało UPG z UE i jej państwami członkowskimi w dniu 16 grudnia 2007 r.,
- D. mając na uwadze art. 231 UPG zawartej z państwami CARIFORUM ustanawiający komisję parlamentarną CARIFORUM–WE,
- E. mając na uwadze, że 18 państw afrykańskich, z których 8 to kraje najsłabiej rozwinięte (LDC), parafoowało w listopadzie i grudniu 2007 r. wyjściowe UPG, podczas gdy pozostałe 29 afrykańskich krajów AKP, z których trzy nie należą do krajów najsłabiej rozwiniętych, nie parafoowało żadnych UPG, oraz mając na uwadze, że Republika Południowej Afryki już podpisała umowę w sprawie handlu, rozwoju i współpracy, systemu handlu z UE zgodnego z regułami WTO,
- F. mając na uwadze, że Papua Nowa Gwinea i Fidzi, nienależące do grupy najsłabiej rozwiniętych krajów AKP, parafoowały w dniu 23 listopada 2007 r. przejściową UPG, podczas gdy pozostałe państwa regionu Pacyfiku należące do AKP (sześć państw należących do grupy krajów najsłabiej rozwiniętych i siedem państw do niej nienależących) nie parafoowały żadnej UPG,
- G. mając na uwadze, że żadna z umów parafoowanych w 2007 r. nie została podpisana, ale wszystkie miały zostać podpisane przed końcem 2008 r.,
- H. mając na uwadze, że UE stosuje od 1 stycznia 2008 r. ustalenia dotyczące importu w odniesieniu do produktów pochodzących z krajów AKP, które parafoowały UPG lub wyjściowe UPG, zgodnie z tymi ustaleniami ⁽⁴⁾,
- I. mając na uwadze, że regiony Afryki i Pacyfiku kontynuują negocjacje z Komisją w celu zawarcia pełnych UPG,
- J. mając na uwadze, że wszystkie strony wielokrotnie potwierdzały, zwłaszcza poprzez rezolucje Parlamentu Europejskiego, ale również poprzez dokumenty Rady i Komisji, że UPG muszą być instrumentami na rzecz rozwoju w celu promowania trwałego rozwoju, integracji regionalnej oraz zmniejszania ubóstwa w państwach AKP,

⁽¹⁾ Dz.U. C 297 E z 20.11.2008, s. 201.

⁽²⁾ Dz.U. C 323 E z 18.12.2008, s. 361

⁽³⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2008)0237.

⁽⁴⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1528/2007 z dnia 20 grudnia 2007 r. w sprawie stosowania uzgodnień dotyczących produktów pochodzących z niektórych państw wchodzących w skład grupy państw Afryki, Karaibów i Pacyfiku (AKP) przewidzianych w umowach ustanawiających lub prowadzących do ustanowienia umów o partnerstwie gospodarczym (Dz.U. L 348 z 31.12.2007, s. 1).

Czwartek 5 lutego 2009 r.

- K. mając na uwadze, że koszty dostosowania wynikające z UPG będą miały znaczny wpływ na rozwój krajów AKP, który, będąc trudnym do przewidzenia, obejmować będzie bezpośredni wpływ ze względu na utratę wpływów z opłat celnych i pośredni wpływ ze względu na koszty konieczne do dostosowania lub wsparcia społecznego w obszarach zatrudnienia, zwiększania umiejętności, produkcji, dywersyfikacji eksportu oraz reformy zarządzania finansami publicznymi,
- L. mając na uwadze, że 21 krajów AKP, z których część nie podpisała jeszcze UPG, przeznaczyło określone sumy na środki towarzyszące UPG w swoich krajowych programach orientacyjnych (KPO) w ramach 10. edycji Europejskiego Funduszu Rozwoju (EFR),
- M. mając na uwadze, że kwoty szczegółowo określone dla środków związanych z UPG we wszystkich KPO stanowią zaledwie 0,9% całkowitej kwoty w ramach krajowych programów orientacyjnych (pakiet A); mając na uwadze, że oprócz tego dostępne są znaczne pośrednie środki wsparcia UPG, takie jak integracja i infrastruktura regionalna, a także pomoc na rzecz wymiany handlowej,
- N. mając na uwadze, że wpływ UPG w odniesieniu do rozwoju wyniknie ze skutków tych umów dla:
- ograniczania przychodów celnych netto oraz jego wpływu na budżet państw AKP,
 - poprawy podaży w gospodarkach krajów AKP i dostarczenia klientom importowanych produktów unijnych,
 - zwiększenia eksportu z państw AKP do UE poprzez ulepszone reguły pochodzenia, co doprowadziłoby do wzrostu gospodarczego, zwiększonego zatrudnienia i podniesionych dochodów państwa, które mogłyby zostać wykorzystane do finansowania instrumentów socjalnych,
 - integracji regionalnej w regionach AKP, która może polepszyć ramy rozwoju gospodarczego i przyczyniłaby się w związku z tym do wzrostu gospodarczego,
 - skutecznego wykorzystania finansowania pomocy na rzecz wymiany handlowej w powiązaniu z UPG,
 - wdrożenia środków dotyczących reform w krajach AKP, zwłaszcza w odniesieniu do zarządzania finansami publicznymi, gromadzenia należności celnych oraz ustanowienia nowego systemu wpływów z podatków,
- O. mając na uwadze, że kluczowe znaczenie ma promowanie i wspieranie handlu w obrębie regionów AKP i pomiędzy nimi oraz pomiędzy krajami AKP i innymi krajami rozwijającymi się (Południe-Południe), które przyniesie ważne pozytywne skutki dla rozwoju krajów AKP i zmniejszy ich uzależnienie,
- P. mając na uwadze, że w wyżej wspomnianych konkluzjach Rady ds. Ogólnych i Stosunków Zewnętrznych z dnia 26–27 maja 2008 r. podkreślono konieczność elastycznego podejścia przy jednoczesnym zapewnieniu odpowiedniego postępu i wezwano Komisję do zastosowania wszelkiej zgodnej z kryteriami WTO elastyczności i asymetrii, tak aby wziąć pod uwagę różne potrzeby i różny stopień rozwoju krajów i regionów AKP,
- Q. mając na uwadze, że populacje państw AKP są najbardziej dotknięte światowym kryzysem finansowym i żywnościowym, który grozi całkowitym zniwelowaniem skromnych osiągnięć, które zanotowano przy osiąganiu milenijnych celów rozwoju,

Czwartek 5 lutego 2009 r.

1. nalega, by Rada, Komisja i rządy państw członkowskich UE i krajów AKP uczyniły, co w ich mocy, aby ponownie wprowadzić atmosferę pewności i konstruktywnego dialogu, zburzoną w trakcie negocjacji, oraz by uznały państwa AKP za równorzędnych partnerów w procesie negocjacji i wdrażania;
2. nalega, by nawet w obecnych czasach światowego kryzysu finansowego państwa członkowskie przestrzegały swoich zobowiązań w zakresie zwiększenia oficjalnej pomocy rozwojowej (ODA), która umożliwi wzmocnienie pomocy na rzecz wymiany handlowej oraz by stworzyły środki towarzyszące w postaci regionalnych pakietów pomocy na rzecz wymiany handlowej dla wdrożenia UPG przyczyniając się do pozytywnego oddziaływania UPG na rozwój; podkreśla fakt, iż podpisanie UPG nie stanowi warunku otrzymania środków pomocowych na rzecz wymiany handlowej;
3. nalega, aby UPG stanowiły instrument na rzecz rozwoju, który powinien odzwierciedlać zarówno krajowe i regionalne interesy, jak i potrzeby krajów AKP w celu zmniejszenia ubóstwa, osiągnięcia milenijnych celów rozwoju oraz poszanowania podstawowych praw człowieka, takich jak prawo do pożywienia lub prawo dostępu do podstawowych usług publicznych;
4. przypomina Radzie i Komisji, że ani zawarcie UPG, ani odstąpienie od takiej umowy nie powinno prowadzić do tego, by kraj AKP mógł znaleźć się w mniej korzystnej sytuacji, niż ta, która wynikała z przepisów handlowych na mocy porozumienia z Kotonu;
5. nalega, by Komisja i kraje AKP w najlepszy sposób wykorzystały fundusze udostępnione na pomoc na rzecz wymiany handlowej w celu wsparcia procesu reform w obszarach kluczowych dla rozwoju gospodarczego; nalega na usprawnienie w razie konieczności infrastruktury, gdyż możliwości oferowane przez UPG będą mogły być w pełni wykorzystywane jedynie pod warunkiem wprowadzenia silnych środków towarzyszących przez państwa AKP, na kompensowanie utraty netto wpływów z opłat celnych oraz zachęcanie do reformy podatkowej, tak by nie ograniczać inwestycji publicznych w sektory społeczne; na inwestowanie w łańcuchach produkcji w celu dywersyfikacji produkcji przeznaczonej na eksport oraz na produkowanie towarów eksportowych o większej wartości dodanej, a także na inwestowanie w szkolenia i wsparcie dla małych przedsiębiorców i eksporterów, pozwalające na spełnienie unijnych wymogów sanitarnych i fitosanitarnych; podkreśla, że UPG zawierane z poszczególnymi krajami AKP lub z grupą krajów, która nie obejmuje wszystkich krajów w danym regionie, mogą narazić na szwank integrację regionalną;
6. wzywa Komisję, aby na nowo określiła swoje podejście, biorąc pod uwagę to zagrożenie i aby zapewniła, że zawarcie UPG nie będzie zagrażać regionalnej integracji; wzywa Komisję, aby na nowo określiła swoje podejście, biorąc pod uwagę to zagrożenie, i zadbała o to, aby zawieranie umów o partnerstwie gospodarczym nie zagrażało integracji regionalnej;
7. podkreśla, że zwiększenie oficjalnej pomocy rozwojowej, obiecane przez państwa członkowskie, powinno przede wszystkim służyć zwiększeniu wysiłków na rzecz realizacji milenijnych celów rozwoju w państwach AKP najbardziej dotkniętych konsekwencjami światowego kryzysu finansowego i żywnościowego, który zagrażał i wciąż zagraża sukcesom osiągniętym w ramach realizacji tych celów;
8. podkreśla również, że wszystkie umowy powinny zachowywać nierówność na korzyść państw AKP, zarówno w odniesieniu do przedmiotowego asortymentu produktów, jak i okresów przejściowych, oraz UPG powinny zawierać konkretne gwarancje na rzecz ochrony wrażliwych sektorów określonych przez państwa AKP;
9. podkreśla, że środki wsparcia związane z UPG muszą brać pod uwagę znaczenie integracji regionalnej i stosunki gospodarcze z innymi krajami rozwijającymi się w odniesieniu do rozwoju krajów AKP;

Czwartek 5 lutego 2009 r.

10. nalega, by Komisja dała negocjatorom krajów AKP wystarczająco dużo czasu na ocenę umowy oraz przedstawienie sugestii przed przyjęciem odpowiedniego porozumienia, biorąc pod uwagę harmonogram WTO;
 11. podkreśla, że umowy o partnerstwie gospodarczym powinny zawierać klauzulę rewizyjną dotyczącą przeglądu po upływie 5 lat od ich podpisania, w który formalnie muszą być zaangażowane parlamenty krajowe, Parlament Europejski i społeczeństwo obywatelskie; podkreśla również, że okres ten powinien pozwolić na przeprowadzenie pogłębionej oceny wpływu UPG na gospodarkę i integrację regionalną państw AKP i umożliwić odpowiednie zmiany orientacji;
 12. jest zdania, że wszelkie umowy handlowe między AKP i UE, jakie mają wpływ na sytuację życiową mieszkańców, powinny stanowić rezultat otwartej i publicznej debaty z pełnym udziałem parlamentów krajów AKP;
 13. nalega, by rządy krajów AKP wdrożyły konieczne reformy w celu sprawowania dobrych rządów, zwłaszcza w dziedzinie administracji publicznej, w obszarach takich jak zarządzanie finansami publicznymi, pobieranie opłat celnych, system dochodów podatkowych, walka z korupcją i nieprawidłowe zarządzanie;
 14. podkreśla potrzebę zawarcia w UPG bardziej rygorystycznych przepisów dotyczących nadzoru i oceny, które określą wpływ UPG na cele rozwoju krajowego i regionalnego oraz zmniejszenia ubóstwa, a nie tylko stopień zgodności z UPG;
 15. podkreśla potrzebę większej przejrzystości negocjacji i ich wyników tak, aby umożliwić kontrolę publiczną ze strony decydentów politycznych, parlamentarzystów i przedstawicieli społeczeństwa obywatelskiego;
 16. uważa, że regionalne dokumenty strategiczne EFR oraz regionalne programy orientacyjne powinny obejmować ważne, systematyczne i należyście rozważone wsparcie dla wdrażania UPG, biorąc pod uwagę konieczny proces reform, które przyczyniłyby się do sukcesu UPG;
 17. wzywa Komisję do zawarcia, we współpracy z krajami AKP, w UPG i przejściowych UPG rozwojowych punktów odniesienia w celu zmierzenia społeczno-ekonomicznego wpływu UPG na kluczowe sektory, które należy określić na podstawie priorytetów i okresów przyjętych przez każdy region;
 18. podkreśla, że niezwykle istotne jest, aby nie narażać lasów, różnorodności biologicznej i ludności autochtonicznej lub ludności, której egzystencja związana jest z lasem; podkreśla w związku z tym, że należy zezwolić krajom AKP na wprowadzanie przepisów ograniczających wywóz drewna i innych nieprzetworzonych surowców oraz na stosowanie tych przepisów w celu ochrony lasów, fauny i flory oraz rodzimego przemysłu;
 19. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, rządów państw członkowskich i krajów AKP, Radzie AKP–UE oraz Wspólnemu Zgromadzeniu Parlamentarnemu AKP–UE.
-

Czwartek 5 lutego 2009 r.

Kosowo

P6_TA(2009)0052

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 5 lutego 2009 r. w sprawie Kosowa i roli UE

(2010/C 67 E/15)

Parlament Europejski,

- uwzględniając Kartę Narodów Zjednoczonych, podpisaną 26 czerwca 1945 r.,
- uwzględniając swoją rezolucję Rady Bezpieczeństwa Organizacji Narodów Zjednoczonych nr 1244 z dnia 10 czerwca 1999 r.,
- uwzględniając zasady przewodnie dotyczące uregulowania statusu Kosowa, przyjęte przez grupę kontaktową w dniu 7 października 2005 r.,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 29 marca 2007 r. w sprawie przyszłości Kosowa i roli UE ⁽¹⁾,
- uwzględniając Środkowoeuropejską umowę o wolnym handlu (CEFTA) podpisaną w dniu 19 grudnia 2006 r. w Bukareszcie,
- uwzględniając końcowe sprawozdanie specjalnego wysłannika ONZ w sprawie przyszłego statusu Kosowa oraz kompleksowej propozycji uregulowania statusu Kosowa z dnia 26 marca 2007 r.,
- uwzględniając wspólne działanie Rady 2008/124/WPZiB z dnia 4 lutego 2008 r. w sprawie misji Unii Europejskiej w zakresie praworządności w Kosowie (EULEX KOSOVO) ⁽²⁾,
- uwzględniając wspólne działanie Rady 2008/123/WPZiB z dnia 4 lutego 2008 r. w sprawie mianowania specjalnego przedstawiciela Unii Europejskiej w Kosowie ⁽³⁾,
- uwzględniając wnioski Rady ds. Ogólnych i Stosunków Zewnętrznych z dnia 18 lutego 2008 r.,
- uwzględniając pisma wystosowane przez sekretarza generalnego ONZ do prezydenta Serbii i prezydenta Kosowa w dniu 12 czerwca 2008 r. w sprawie zmiany rozmieszczenia misji tymczasowej administracji Organizacji Narodów Zjednoczonych w Kosowie (UNMIK),
- uwzględniając sprawozdanie sekretarza generalnego ONZ dla Rady Bezpieczeństwa z dnia 12 czerwca 2008 r. w sprawie misji tymczasowej administracji Organizacji Narodów Zjednoczonych w Kosowie (S/2008/354),
- uwzględniając konferencję darczyńców na rzecz Kosowa, która odbyła się w Brukseli w dniu 11 lipca 2008 r.,
- uwzględniając uzgodnienia techniczne między UNMIK a EULEX dotyczące przekazania infrastruktury z dnia 18 sierpnia 2008 r.,
- uwzględniając rezolucję 63/3 przyjętą przez Zgromadzenie Ogólne ONZ w dniu 8 października 2008 r. (A/RES/63/3), w której postanowiło ono zwrócić się do Międzynarodowego Trybunału Sprawiedliwości o opinię doradczą dotyczącą zgodności jednostronnego ogłoszenia niepodległości przez Kosowo z prawem międzynarodowym,
- uwzględniając oświadczenie przewodniczącego Rady Bezpieczeństwa ONZ z dnia 26 listopada 2008 r. (S/PRST/2008/44), na podstawie którego Rada Bezpieczeństwa jednomyślnie przyjęła sprawozdanie sekretarza generalnego ONZ Ban Ki-moona w sprawie UNMIK (S/2008/692), upoważniając tym samym misję EULEX do podjęcia działań na całym obszarze Kosowa,
- uwzględniając art. 103 ust. 2 Regulaminu,

⁽¹⁾ Dz.U. C 27 E z 31.1.2008, s. 207.

⁽²⁾ Dz.U. L 42 z 16.2.2008, s. 92.

⁽³⁾ Dz.U. L 42 z 16.2.2008, s. 88.

Czwartek 5 lutego 2009 r.

- A. mając na uwadze, że w dniu 17 lutego 2008 r. zgromadzenie Kosowa ogłosiło niepodległość Kosowa i przyjęło kompleksową propozycję uregulowania statusu Kosowa (zwaną dalej „kompleksową propozycją”), przedstawioną przez specjalnego wysłannika ONZ Martiego Ahtisaariego,
- B. mając na uwadze, że rząd Serbii przyjął konstruktywne podejście i podjął negocjacje w celu osiągnięcia porozumienia; mając na uwadze, że mimo niekorzystnych warunków rząd Serbii podtrzymał swoje proeuropejskie stanowisko,
- C. mając na uwadze, że kompleksowa propozycja została zapisana w konstytucji Kosowa i innych aktach prawnych; mając na uwadze, że 25 państw utworzyło na wniosek przywódców Kosowa międzynarodową grupę kierującą, której podstawowym celem jest pełne wdrożenie kompleksowej propozycji; mając na uwadze, że zgodnie z kompleksową propozycją międzynarodowa grupa kierująca mianowała międzynarodowego przedstawiciela cywilnego w Kosowie, wspieranego przez międzynarodową misję cywilną w Kosowie; mając na uwadze, że oznacza to, iż Kosowo samo zajmuje się swoimi sprawami, podlegając przy tym nadzorowi między innymi w zakresie realizacji środków służących ochronie i promowaniu praw mniejszości,
- D. mając wobec tego na uwadze, że 54 państwa, w tym 22 z 27 państw członkowskich UE, uznały niepodległość Kosowa,
- E. mając na uwadze, że 27 państw członkowskich UE wysłało do Kosowa specjalnego przedstawiciela UE, który pełni również rolę międzynarodowego przedstawiciela cywilnego; mając na uwadze, że międzynarodowy przedstawiciel cywilny nadzoruje pełne wdrożenie kompleksowej propozycji, a specjalny przedstawiciel UE zapewnia wsparcie i doradztwo unijne w związku z procesem politycznym w Kosowie,
- F. mając na uwadze, że stabilna sytuacja w regionie Bałkanów Zachodnich stanowi priorytet dla Unii Europejskiej, która z tego powodu rozpoczęła misję EULEX; mając na uwadze, że misja EULEX osiągnęła już swoje początkowe możliwości operacyjne w całym Kosowie i w związku z tym przejęła odpowiedzialność w takich dziedzinach jak sądownictwo, policja, więziennictwo i sprawy celne, w tym również pewne funkcje charakterystyczne dla władzy wykonawczej, w celu monitorowania i wspierania właściwych instytucji w Kosowie, a także doradzania im we wszystkich dziedzinach związanych z szeroko rozumianą praworządnością,
- G. mając na uwadze, że poprzez działalność na obszarze Kosowa na północ od rzeki Ibar misja EULEX pomaga zrealizować cel uzgodniony przez wszystkie strony, polegający na zaprowadzeniu rządów prawa i utworzeniu spójnego systemu wymiaru sprawiedliwości w całym Kosowie, jak również na zagwarantowaniu wszystkim obywatelom równego dostępu do systemu sądowego,

Rola Unii Europejskiej

1. wyraża zadowolenie z działalności misji EULEX na terytorium Kosowa, w tym również na północ od rzeki Ibar, zgodnie ze sprawozdaniem sekretarza generalnego ONZ i oświadczeniem przewodniczącego Rady Bezpieczeństwa ONZ z dnia 26 listopada 2008 r.;
2. podkreśla zobowiązanie Unii Europejskiej do przestrzegania prawa międzynarodowego i do odegrania roli przywódcy w procesie zapewnienia stabilności w Kosowie i na całym obszarze Bałkanów Zachodnich; przypomina o chęci wspomożenia rozwoju gospodarczego i politycznego Kosowa, oferując jasną perspektywę członkostwa w UE w ramach europejskiej wizji całego regionu;
3. zachęca te państwa członkowskie UE, które jeszcze tego nie uczyniły, do uznania niepodległości Kosowa;
4. przypomina o swojej rezolucji z dnia 29 marca 2007 r., wspomnianej powyżej, w której jednoznacznie odrzuca możliwość podziału Kosowa;

Czwartek 5 lutego 2009 r.

5. zauważa w związku z tym, że zgodnie z oświadczeniem specjalnego przedstawiciela sekretarza generalnego ONZ w Kosowie od dnia 9 grudnia 2008 r. misja UNMIK nie posiada już żadnych kompetencji w takich dziedzinach jak policja i sprawy celne oraz wkrótce przekaże misji EULEX wszystkie swoje pozostałe kompetencje w zakresie sądownictwa, gwarantując tym samym funkcjonowanie Kosowa w ramach jednolitej struktury prawnej;
6. wzywa społeczność międzynarodową do udzielenia EULEX pełnego poparcia oraz do ułatwienia przejęcia przez EULEX wszystkich odnośnych zadań UNMIK w dziedzinie służb celnych i policyjnych oraz w sądownictwie;
7. ma nadzieję, że EULEX będzie działać zgodnie ze swoim unijnym mandatem w celu promowania stabilnego rozwoju Kosowa, gwarantując praworządność wszystkim społecznościom zamieszkującym Kosowo; w związku z tym podkreśla, że EULEX służy interesom wszystkich mniejszości etnicznych w Kosowie, ponieważ będzie się zajmować m.in. skargami dotyczącymi dyskryminacji na tle etnicznym, prześladowania i przemocy, a także pozostających do rozstrzygnięcia kwestii majątkowych;
8. wyraża zadowolenie ze zgody rządu Serbii na działalność EULEX – najważniejszej z dotychczasowych misji EPBiO – i z jego gotowości do współpracy z misją; zachęca Serbię do wytrwania w tej konstruktywnej postawie, która odpowiada aspiracjom kraju do członkostwa w UE;
9. w związku z tym wyraża zadowolenie z decyzji przyjętej w ramach postanowień przejściowych, uzgodnionych przez ONZ i rząd Serbii, a dotyczących mianowania Serba z Kosowa wysokiej rangi oficerem policji, który będzie pracował w policji Kosowa, podlegając jednak bezpośrednio EULEX, co ma stanowić pierwszy krok na drodze do zapewnienia odpowiedniej reprezentacji wszystkich mniejszości w policji Kosowa;
10. uważa, że postanowienia przejściowe wynegocjowane przez ONZ i rząd Serbii trzeba będzie poddać ponownemu przeglądowi w kontekście bieżącego rozwoju sytuacji, kiedy misja EULEX osiągnie pełną operacyjność;
11. wzywa EULEX do pilnego zajęcia się zaległościami w sprawach sądowych, prowadzonych pod nadzorem międzynarodowym, i nadania priorytetowego charakteru sprawom dotyczącym przemocy o podłożu etnicznym, zbrodni wojennych oraz korupcji na wysokim szczeblu, aby wzmocnić praworządność;
12. uważa, że wprowadzenie programu ochrony świadków ma zasadnicze znaczenie dla skuteczności postępowania sądowego przeciwko przestępcom wysokiego szczebla w Kosowie, zwłaszcza jeżeli chodzi o zbrodnie wojenne;
13. wzywa Radę i Komisję do podjęcia skoordynowanych działań w celu zapewnienia spójności działań zewnętrznych UE i wdrożenia wspomnianego wyżej wspólnego działania 2008/124/WPZiB; wzywa w związku z tym szefa misji EULEX oraz specjalnego przedstawiciela UE do współpracy przy realizacji codziennych zadań; apeluje ponadto do rodziny krajów UE, aby wspólnie i w sposób skoordynowany podejmowały większe wysiłki na rzecz udziału kosowskich Serbów w życiu politycznym, gospodarczym i społecznym Kosowa, oraz zwraca się do specjalnego przedstawiciela UE o zadbanie o to, aby rząd Kosowa natychmiast podjął konkretne kroki w tym kierunku, uwzględniając przy tym specjalne środki rozwoju gospodarczego dla regionu Mitrovica, kiedy na tym terenie zostanie przywrócona praworządność;
14. wzywa wysokiego przedstawiciela ds. wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa do okazania wyraźnego poparcia dla europejskiej misji w Kosowie oraz do udania się jak najszybciej z wizytą do tego kraju;

Czwartek 5 lutego 2009 r.

15. z zadowoleniem przyjmuje zobowiązanie Komisji do korzystania ze wszystkich dostępnych instrumentów wspólnotowych, zwłaszcza z instrumentu pomocy przedakcesyjnej, w celu wspierania społeczno-gospodarczego rozwoju Kosowa, podniesienia stopnia przejrzystości, poprawy skuteczności i demokratycznego charakteru rządu Kosowa i jego społeczeństwa, a także w celu dążenia do pokoju i stabilności w Kosowie i w całym regionie; w związku z tym wyraża zadowolenie z zamiaru przedstawienia przez Komisję studium wykonalności analizującego sposoby wsparcia społeczno-gospodarczego i politycznego rozwoju Kosowa, a także wierzy, że podstawą tej analizy będzie poważny dialog z władzami Kosowa oraz ich powtórne polityczne zobowiązanie do przeprowadzenia niezbędnych reform;

16. uważa, że Komisja powinna natychmiast zwrócić uwagę na wspieranie lokalnych projektów ułatwiających pojednanie między różnymi społecznościami i na promowanie wśród ludzi większej mobilności;

17. uważa, że projekty mające na celu na przykład uporządkowanie zdewastowanych cmentarzy, realizowane przy bezpośrednim zaangażowaniu lokalnych podmiotów, miałyby istotną symboliczną wartość dla społeczności Kosowa i ociepliłyby stosunki między grupami etnicznymi; wzywa Komisję i specjalnego przedstawiciela UE do zagwarantowania, że takie inicjatywy staną się priorytetem w planie działań rządu Kosowa;

18. wyraża ponadto przekonanie, że ustanowienie wieloetnicznego Europejskiego Kolegium Uniwersyteckiego, obok już istniejących ośrodków uniwersyteckich w Prisztinie i Mitrovicy, oraz stworzenie instytucji kulturalnych, społecznych i opieki zdrowotnej obsługujących w szczególności społeczność serbską w centralnym Kosowie stanowiłoby poważny bodziec na rzecz promowania integracji społeczności serbskiej w Kosowie; zwraca się w związku z tym do Komisji, aby w ścisłej współpracy z rządem Kosowa podjęła natychmiastowe działania celem realizacji tego projektu;

19. apeluje do Komisji i państw członkowskich, aby pomogły rządowi Kosowa w rozwiązaniu problemu poważnego niedoboru personelu w kluczowych sektorach administracji publicznej, wsparły szkolenie urzędników służby cywilnej i pomogły w poprawie infrastruktury komunikacyjnej celem zapewnienia sprawnego funkcjonowania administracji i umocnienia więzi między władzami i społeczeństwem obywatelskim;

Władze Kosowa

20. z zadowoleniem przyjmuje poprawę sytuacji pod względem bezpieczeństwa w Kosowie; popiera dążenie policji w Kosowie do osiągnięcia ambitnego poziomu profesjonalizmu i niezawodności; podkreśla w tym względzie duże zapotrzebowanie na wieloetniczne siły policyjne we wszystkich częściach Kosowa; z tego względu z zadowoleniem przyjmuje powrót niektórych serbskich funkcjonariuszy policji do sił policyjnych Kosowa i apeluje do władz Kosowa, aby wspierały powrót do policji funkcjonariuszy serbskich, którzy jeszcze tego nie uczynili;

21. podkreśla potrzebę zdecentralizowanego zarządzania, jak przewidziano w kompleksowej propozycji uregulowania statusu Kosowa; podkreśla, że decentralizacja leży nie tylko w interesie społeczności serbskiej, ale także przyniesie korzyść wszystkim obywatelom Kosowa, ponieważ spowoduje, że zarządzanie stanie się bardziej przejrzyste i bliższe obywatelom;

22. potwierdza znaczenie silnego społeczeństwa obywatelskiego, które umacniałoby demokratyczne zasady, które utwierdzą rządy w Kosowie; w związku z tym wzywa rząd, aby popierał pokojowe działania obywatelskie oraz rozwój wolnych mediów niepoddanych ingerencji politycznej;

Czwartek 5 lutego 2009 r.

23. podkreśla potrzebę wdrożenia przepisów o ochronie mniejszości, zawartych w konstytucji Kosowa, oraz uważa, że pełne zastosowanie praw mniejszości ma podstawowe znaczenie dla stabilności Kosowa i regionu jako całości;

24. wzywa rząd Kosowa, aby dalej wykonywał zobowiązania w zakresie promowania ducha pokoju, tolerancji, dialogu między kulturami i religiami wszystkich społeczności Kosowa, a mianowicie Serbów, Romów, Aszkali, Egipcjan, Gorani, Turków i Bośniaków, oraz stworzenia odpowiednich warunków umożliwiających uchodźcom powrót do Kosowa, w tym poprzez inwestycje w tworzenie miejsc pracy, infrastrukturę oraz świadczenie podstawowych usług w odpowiednich dziedzinach, a także zagwarantowania, żeby mniejszości mogły skorzystać z ww. środków;

25. wyraża zaniepokojenie krytycznymi uwagami wyrażonymi przez sekretarza generalnego ONZ w wyżej wspomnianym sprawozdaniu, a dotyczącymi rewizji kryteriów doboru beneficjentów korzystających ze środków finansowych przeznaczonych na powroty, zaproponowanej przez Ministerstwo ds. Społeczności i Powrotów do Kosowa; przypomina rządowi Kosowa, że w świetle znacznego spadku liczby osób powracających skromne środki finansowe przeznaczone na powroty powinny nadal być przeznaczone wyłącznie na ułatwienie przesiedleńcom powrotu do Kosowa;

26. wzywa organy międzynarodowe i władze lokalne do rozwiązania problemu statusu prawnego osób narodowości romskiej, aszkalijskiej i egipskiej nieposiadających przynależności państwowej, w tym przysługujących im praw własności; wzywa władze do polepszenia sytuacji tych społeczności poprzez zapewnienie równego dostępu do powszechnej edukacji na wysokim poziomie – a jeżeli to możliwe, do edukacji w ich języku ojczystym – udzielenie dostępu do rynku pracy i do opieki zdrowotnej oraz dzięki zapewnieniu higienicznych warunków mieszkaniowych i zagwarantowaniu udziału w życiu społecznym i politycznym;

27. wyraża poważne zaniepokojenie bardzo złym stanem zdrowia romskich rodzin w obozach dla uchodźców w Osterode i Cesmin Lug; jest przekonany, że jest to bezpośrednio związane z nieodpowiednią lokalizacją tych obozów w skażonym w wysokim stopniu rejonie wysypisk odpadów z kopalni ołowiu Trepça; z zadowoleniem przyjmuje wstępne wymogi, jakie Komisja przedstawiła rządowi Kosowa, oraz wzywa Komisję do dalszej pracy nad zapewnieniem pilnego przesiedlenia rodzin dotkniętych tym problemem;

28. zwraca się do państw członkowskich, by zachowały ostrożność i wrażliwość w działaniach mających na celu przymusowy powrót osób należących do mniejszości etnicznych, przede wszystkim kosowskich Serbów i Romów, którzy od wielu lat mieszkają w Europie Zachodniej, oraz by podjęły środki towarzyszące w celu integracji społeczno-ekonomicznej tych osób;

29. podkreśla, że poszanowanie różnorodności kulturowej stanowi kluczowy element integracji europejskiej; podkreśla, że zrozumienie wieloetnicznego charakteru dziedzictwa kulturowego i religijnego jest niezbędnym warunkiem pokoju i stabilizacji w regionie; w związku z tym wzywa wszystkie zainteresowane strony do zaangażowania w dialog techniczny dotyczący ochrony, zachowania, restauracji i promowania dziedzictwa kulturowego i religijnego oraz tożsamości kulturowej w Kosowie;

30. zauważa, że w konstytucji Kosowa wyraźnie uznano równość kobiet i mężczyzn, lecz również że kobiety nie są wystarczająco włączone w polityczny, gospodarczy i społeczny rozwój Kosowa oraz że znajdują się w niekorzystnej sytuacji w dziedzinie edukacji i możliwości zatrudnienia; z tego względu wzywa rząd Kosowa, żeby przy wsparciu ze strony Komisji zainicjował i wdrożył środki zapewniające kobietom równe szanse, ich odpowiednią reprezentację w instytucjach Kosowa oraz udział w gospodarczym, społecznym i politycznym życiu kraju, a także żeby podjął skuteczne środki przeciwdziałania przemocy domowej wobec kobiet;

Czwartek 5 lutego 2009 r.

31. uważa, że przy pomocy takich programów jak Erasmus Mundus należy wspierać i promować wymianę naukową, aby zachęcić obywateli Kosowa do zdobywania kwalifikacji i doświadczenia w UE, przy założeniu że gruntowne wykształcenie przyczyni się do demokratycznego rozwoju kraju;
32. wzywa Kosowo i Serbię do podjęcia konstruktywnego dialogu na temat kwestii leżących we wspólnym interesie oraz włączenia się we współpracę regionalną;
33. podkreśla konieczność zdecydowanych działań w procesie prywatyzacji i przejrzystości tego procesu, aby uniknąć wrażenia nepotyzmu i korupcji;
34. wyraża zaniepokojenie sytuacją gospodarczą Kosowa oraz niekorzystnym wpływem wolnego tempa reform, powszechnej korupcji oraz przestępczości zorganizowanej zarówno na gospodarkę, jak i na wiarygodność instytucji Kosowa; podkreśla, że rząd Kosowa powinien podjąć rzetelne starania na rzecz dalszego zapewnienia przejrzystości i odpowiedzialności oraz zacieśnienia powiązań szczebla politycznego ze społeczeństwem obywatelskim; wzywa rząd Kosowa, żeby wykorzystywał pieniądze publiczne oraz pieniądze otrzymywane od darczyńców międzynarodowych w sposób przejrzysty i odpowiedzialny oraz wzywa Komisję, żeby wsparła Kosowo w zbliżaniu się do standardów europejskich w dziedzinie odpowiedzialności sektora publicznego i przejrzystości gospodarki; uznaje, że ma to zasadnicze znaczenie dla tworzenia otoczenia sprzyjającego inwestycjom i rozwojowi przedsiębiorczości;
35. przypomina o znaczeniu pełnej regionalnej współpracy gospodarczej oraz o obowiązku stosowania postanowień umowy CEFTA oraz pełnej ich realizacji;
36. zaleca władzom Kosowa inwestowanie w energię odnawialną i działanie na rzecz ustanowienia w tej dziedzinie współpracy regionalnej;
37. wyraża poważne zaniepokojenie niedoborami energii w Kosowie i rozumie potrzebę rozwiązania tego problemu; jednak jest zaniepokojony rządowymi planami budowy dużej elektrowni zasilanej lignitem na gęsto zaludnionym terenie; wzywa rząd Kosowa do uwzględnienia wpływu nowej elektrowni zasilanej lignitem na środowisko naturalne, zdrowie publiczne oraz wykorzystanie ograniczonych zasobów, takich jak ziemia i woda oraz do poszanowania europejskich norm ochrony środowiska, jak również europejskiej polityki w dziedzinie zmian klimatycznych;
38. wzywa międzynarodowego przedstawiciela cywilnego do monitorowania likwidacji Korpusu Ochrony Kosowa i tworzenia Kosowskich Sił Bezpieczeństwa pod bezpośrednim nadzorem KFOR; ponagla rząd Kosowa do ustanowienia pełnej kontroli cywilnej nad Kosowskimi Siłami Bezpieczeństwa; uważa, że rewizja porozumienia z Kumanowa, podpisanego przez NATO i serbski rząd, nie może nastąpić do czasu zagwarantowania pełnej stabilizacji i bezpieczeństwa oraz wyjaśnienia stosunków między Serbią i Kosowem;

*

* *

39. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, rządowi Kosowa, rządowi Serbii, UNMIK, członkom międzynarodowej grupy kierującej oraz Radzie Bezpieczeństwa ONZ.
-

Czwartek 5 lutego 2009 r.

Stosunki handlowe i gospodarcze z Chinami

P6_TA(2009)0053

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 5 lutego 2009 r. w sprawie stosunków handlowych i gospodarczych z Chinami (2008/2171(INI))

(2010/C 67 E/16)

Parlament Europejski,

- uwzględniając mechanizm dialogu wysokiego szczebla w dziedzinie gospodarki i handlu między UE a Chinami, zainicjowany w Pekinie w dniu 25 kwietnia 2008 r.,
 - uwzględniając wnioski z dziesiątego szczytu UE-Chiny zorganizowanego w Pekinie w dniu 28 listopada 2007 r.,
 - uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany „UE – Chiny: bliższe partnerstwo, większa odpowiedzialność” (COM(2006)0631) i towarzyszący mu dokument roboczy zatytułowany „Dokument programowy w sprawie handlu i inwestycji UE – Chiny: konkurencja i partnerstwo” (COM(2006)0632),
 - uwzględniając decyzję podjętą na IV konferencji ministerialnej Światowej Organizacji Handlu (WTO), która miała miejsce w Ad-Dausze w Katarze w dniach 9-14 listopada 2001 r., w sprawie przyjęcia Chin do WTO ze skutkiem od dnia 11 listopada 2001 r., a także Tajwanu ze skutkiem od dnia 1 stycznia 2002 r.,
 - uwzględniając rezolucje w sprawie Chin, a w szczególności rezolucję z dnia 7 września 2006 r. w sprawie stosunków między Unią Europejską a Chinami ⁽¹⁾ oraz z dnia 13 października 2005 r. w sprawie perspektyw stosunków handlowych pomiędzy UE i Chinami ⁽²⁾,
 - uwzględniając badanie Komisji z dnia 15 lutego 2007 r. zatytułowane „Przyszłe możliwości i wyzwania związane ze stosunkami handlowymi i inwestycyjnymi między UE a Chinami w latach 2006-2010”,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 10 lipca 2008 r. w sprawie sytuacji w Chinach po trzęsieniu ziemi i przed igrzyskami olimpijskimi ⁽³⁾,
 - uwzględniając ósme sprawozdanie roczne Izby Handlowej Unii Europejskiej w Chinach zatytułowane „Oficjalne stanowisko w sprawie przedsiębiorstw europejskich w Chinach (2008/2009)”,
 - uwzględniając art. 45 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Handlu Międzynarodowego oraz opinie Komisji Spraw Zagranicznych, Komisji Rozwoju, Komisji Gospodarczej i Monetarnej, Komisji Przemysłu, Badań Naukowych i Energii oraz Komisji Rynku Wewnętrznego i Ochrony Konsumentów (A6-0021/2009),
- A. mając na uwadze, że od 2000 r. wymiana handlowa między UE a Chinami wzrosła rekordowo oraz że od 2006 r. Unia Europejska jest największym partnerem handlowym Chin, a od 2007 r. Chiny stały się drugim największym partnerem handlowym Unii Europejskiej,

⁽¹⁾ Dz.U. C 305 E z 14.12.2006, s. 219.

⁽²⁾ Dz.U. C 233 E z 28.9.2006, s. 103.

⁽³⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2008)0362.

Czwartek 5 lutego 2009 r.

- B. mając na uwadze, że szybszy rozwój i członkostwo w WTO wiążą się, poza istotnymi korzyściami, z większą odpowiedzialnością Chin w zakresie odgrywania pełnej i pozytywnej roli w światowej gospodarce, w tym w Międzynarodowym Funduszu Walutowym i Banku Światowym,
- C. mając na uwadze, że mimo ciągłego rozwoju dwustronne stosunki handlowe między UE a Chinami, w ramach których w 2007 r. osiągnięto deficyt w wysokości 160 mld euro, pozostają nierówne,
- D. mając na uwadze, że nierównowaga finansowa i makroekonomiczna oraz spadek popytu wewnętrznego i eksportu leżą u podstaw obecnego światowego kryzysu finansowego i gospodarczego, który dotyka również Chiny,
- E. mając na uwadze, że dostęp do rynku chińskiego jest skomplikowany ze względu na rządową politykę przemysłową, naruszanie prawa patentowego i niejednoznaczne systemy norm i zgodności, czego wynikiem są techniczne i pozataryfowe bariery handlowe dla przedsiębiorstw z UE,
- F. mając na uwadze, że producenci towarów i usług z UE stanowią poważną konkurencję na rynkach światowych, a także mając na uwadze, że równy i sprawiedliwy dostęp do rynku chińskiego pozwoliłby przedsiębiorstwom z UE zwiększyć swój wywóz i obecność na tym rynku, a także poprawić jakość i zwiększyć zakres usług dla konsumentów w Chinach,
- G. mając na uwadze, że w 2007 r. wywóz UE do Chin zwiększył się o 18,7% i miał wartość 231 mld euro,
- H. mając na uwadze, że skala produkcji towarów podrabianych i pirackich w Chinach wciąż utrzymuje się na niepokojąco wysokim poziomie, a 60% podrabianych towarów przechwytywanych przez organy celne Unii Europejskiej jest produkowanych w Chinach; mając na uwadze, że produkcja tych towarów często odbywa się w zakładach produkujących towary przeznaczone na zwykły rynek, w których nie przestrzega się prawa pracy oraz wymogów związanych z bezpieczeństwem i higieną pracy, a także stanowi zagrożenie dla konsumentów, a w przypadku chemikaliów – dla szeroko pojętego środowiska naturalnego,

Kontekst ogólny

1. podkreśla, że wymiana handlowa UE-Chiny znacznie się rozszerzyła i stanowi największe wyzwanie dla stosunków handlowych UE;
2. podkreśla, że stosunki handlowe Europy z Chinami powinny być oparte na zasadzie wzajemności, uczciwej konkurencji i handlu, zgodnie z naszymi wspólnymi wartościami i zasadami WTO, przy uwzględnieniu zrównoważonego rozwoju, przestrzegania wartości granicznych odnoszących się do ochrony środowiska naturalnego oraz wkładu w osiągnięcie globalnych celów w zakresie zapobiegania zmianom klimatu;
3. wyraża opinię, że Chiny, jako jeden z motorów światowego wzrostu, powinny odgrywać pełną rolę w zapewnianiu trwałego i zrównoważonego rozwoju porządku gospodarczego na świecie;
4. wzywa Komisję do kontynuowania polityki zaangażowania i dialogu z Chinami; z zadowoleniem przyjmuje udzielenie Chinom przez Komisję pomocy technicznej w zakresie handlu; uważa tego typu pomoc za niezbędny element wspierania pomyślnej integracji Chin z gospodarką światową, w szczególności w zakresie wypełnienia obowiązków i zobowiązań tego kraju w ramach WTO, a także poprawy warunków społecznych i środowiskowych;

Czwartek 5 lutego 2009 r.

5. podkreśla, że konieczna jest wyjątkowa współpraca między UE a Chinami w celu znalezienia rozwiązania dla obecnego kryzysu finansowego i gospodarczego; uważa, że Chiny i Unia Europejska mają niepowtarzalną okazję, by wykazać się wspólnie poczuciem odpowiedzialności i odegrać rolę w rozwiązaniu tego kryzysu;
6. jest zdania, że rozwój stosunków handlowych z Chinami powinien iść w parze z rozwojem prawdziwego, owocnego i skutecznego dialogu politycznego, obejmującego szereg różnych tematów; uważa, że prawa człowieka powinny stać się istotnym i nieodłącznym aspektem stosunków pomiędzy Unią Europejską a Chinami; wzywa Komisję do domagania się wzmocnienia klauzuli dotyczącej praw człowieka w negocjacjach z Chinami dotyczącymi nowej umowy w sprawie partnerstwa i współpracy;
7. uważa, że obecny otwarty system handlu może pobudzić stosunki gospodarcze między Chinami i krajami rozwijającymi się z ewentualną korzyścią dla obu stron oraz może być niepowtarzalną okazją sprzyjającą wzrostowi gospodarczemu i integracji ze światową gospodarką, pod warunkiem że polityka handlowa będzie spójna z celami rozwoju i że wzrost gospodarczy przyniesie zmniejszenie biedy;
8. zachęca Komisję, aby dążyła do otwartości w stosunkach handlowych między UE a Chinami; jest przekonany, że Unia Europejska i państwa członkowskie nadal powinny zapewniać wolny i sprawiedliwy dostęp dla eksportu z Chin, a także przewidzieć wyzwania związane z konkurencją rzucone przez Chiny; uważa, że Chiny powinny odwzajemnić się większym zaangażowaniem na rzecz otwartości gospodarczej i reformy rynkowej;
9. wzywa Chiny do odgrywania aktywnej roli w WTO, proporcjonalnej do znaczenia gospodarczego i handlowego tego kraju, w celu wspierania solidnego rozwoju światowego handlu w oparciu o silne i przejrzyste zasady działania;
10. z zadowoleniem przyjmuje udział Chin w posiedzeniu państw G-20, które odbyło się w dniu 15 listopada 2008 r. w Waszyngtonie i które powinno utorować Chinom drogę do ich ostatecznego zaangażowania w światowe sprawy dotyczące gospodarki i finansów, a następnie do wzięcia na siebie wielkiej odpowiedzialności na szczeblu światowym;
11. podkreśla, że protekcjonizm nie może być odpowiedzią Europy na rozwój stosunków handlowych między UE a Chinami; jest przekonany, że Unia Europejska i jej państwa członkowskie powinny bardziej konsekwentnie dążyć do przeprowadzenia kolejnych reform określonych w agendzie lizbońskiej, tak aby wypracować i utrwalić dziedziny, w których UE może mieć większe szanse powodzenia w kontekście gospodarki światowej, a także aby wspierać innowacyjność i szkolenia zawodowe;
12. zauważa, że w celu przeciwdziałania obecnemu kryzysowi gospodarczemu Chiny przedstawiły główny plan ratunkowy na rzecz wzrostu i zatrudnienia; zaznacza, że działania wspierające muszą mieć charakter tymczasowy, powinny być zgodne z zasadami WTO i nie powinny zakłócać uczciwej konkurencji;
13. odnosi się przychylnie do inwestycji chińskich funduszy majątkowych gwarantowanych przez państwo i państwowe przedsiębiorstwa na terenie Unii Europejskiej, które przyczyniają się do tworzenia nowych miejsc pracy i do wzrostu gospodarczego oraz przynoszą wzajemne korzyści oraz równowagę w zakresie przepływu inwestycji; przypomina jednak o braku przejrzystości chińskiego rynku finansowego i podkreśla znaczenie wprowadzenia przynajmniej kodeksu postępowania w celu zagwarantowania przejrzystości chińskich działań inwestycyjnych na rynku Unii Europejskiej; wzywa Unię Europejską i Chiny do utrzymania takiego samego stopnia otwartości swoich rynków na inwestycje oraz do przyjęcia przepisów dotyczących przejrzystości;

Czwartek 5 lutego 2009 r.

Dostęp do rynku

14. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że od momentu przystąpienia Chin do WTO rośnie liczba sektorów przemysłu tego kraju dostępnych dla inwestorów zagranicznych; jednakże wyraża zaniepokojenie, że równocześnie w niektórych sektorach ograniczono lub uniemożliwiono inwestycje zagraniczne oraz że podjęto działania dyskryminujące względem przedsiębiorstw zagranicznych, szczególnie w zakresie łączenia i przejęć transgranicznych;

15. uważa, że praktyki protekcyjnistyczne, nadmierna biurokracja, niedowartościowanie juana (renminbi), różnego rodzaju dotacje i brak właściwego i uzgodnionego stopnia egzekwowania praw własności intelektualnej w Chinach stanowią dla wielu przedsiębiorstw z UE przeszkodę w uzyskaniu pełnego dostępu do rynku chińskiego;

16. wzywa Chiny do dalszego otwarcia rynku na towary i usługi oraz do kontynuacji reform gospodarczych w celu ustanowienia stabilnych, przewidywalnych i przejrzystych ram prawnych dla przedsiębiorstw z UE, a zwłaszcza dla małych i średnich przedsiębiorstw (MSP);

17. wzywa Komisję do omówienia z rządem Chin chińskiej ustawy o usługach pocztowych, ponieważ jej projekt zawiera przepisy, które utrudniłyby świadczenie zagranicznych ekspresowych usług pocztowych; jest przekonany, że konieczne jest przyjęcie zrównoważonych ram regulacyjnych dla usług pocztowych i ekspresowych w celu kontynuowania polityki Chin w zakresie wspierania zagranicznych inwestycji oraz uczciwej konkurencji w sektorze przesyłek ekspresowych;

18. uznaje kroki podjęte przez władze chińskie w celu zmniejszenia obciążeń administracyjnych na szczeblu krajowym oraz postęp w upublicznianiu aktów prawodawczych w ramach administracji elektronicznej, jednak zauważa potrzebę dalszego rozwoju w tym zakresie w celu zagwarantowania przedsiębiorstwom zagranicznym wolnego i równego dostępu do rynku chińskiego;

19. podkreśla, że dalsze otwarcie rynku chińskiego zagwarantuje przedsiębiorstwom z UE możliwości w wielu dziedzinach, takich jak produkcja maszyn, przemysł chemiczny, sektor motoryzacyjny, farmaceutyka, technologie informacyjno-komunikacyjne, projekty związane z mechanizmami czystego rozwoju, rolnictwo, budownictwo oraz usługi finansowe, ubezpieczeniowe, telekomunikacyjne i detaliczne;

Bariery, normy

20. zauważa, że bariery pozataryfowe stanowią główną przeszkodę dla przedsiębiorstw z UE w Chinach i dla przedsiębiorstw z Chin i spoza terytorium UE w Unii Europejskiej, a szczególnie dla MŚP;

21. wzywa Chiny do przyjęcia międzynarodowych norm dla produktów i usług w celu rozszerzania stosunków handlowych z innymi krajami; z zadowoleniem przyjmuje fakt, że Chiny coraz częściej dołączają do międzynarodowych organów zajmujących się ustanawianiem norm, i jest przekonany, że należy zachęcać do podejmowania takich inicjatyw, a UE powinna w zamian włączyć się w działania podobnych organów istniejących w Chinach; podkreśla znaczenie zgodności towarów importowanych z Chin z europejskimi normami dotyczącymi produktów spożywczych i innych niż spożywcze;

Surowce

22. wyraża ubolewanie z powodu ciągłego stosowania zakłócających handel ograniczeń wywozowych, takich jak podatki wywozowe nakładane przez chiński rząd na surowce; wzywa Komisję, by domagała się zniesienia wszystkich obowiązujących ograniczeń we wszelkich dwustronnych negocjacjach z Chinami; podkreśla, że zniesienie tych ograniczeń wywozowych stanowi podstawowy element uczciwego handlu między Unią Europejską a Chinami; zaznacza, że pod tym kątem będzie oceniać wszystkie przyszłe umowy handlowe z Chinami;

Czwartek 5 lutego 2009 r.

Pomoc państwa

23. wyraża zaniepokojenie z powodu faktu, że w polityce przemysłowej Chin nadal stosuje się interwencje rządowe oraz jawne ograniczenia o charakterze dyskryminującym, takie jak nieograniczone państwowe fundusze na finansowanie eksportu i ograniczenia dotyczące udziału kapitału zagranicznego w niektórych sektorach, co prowadzi do zakłóceń na rynku chińskim mających negatywny wpływ na przedsiębiorstwa z UE;

Zamówienia publiczne

24. wzywa Chiny do przystąpienia do Porozumienia w sprawie zamówień rządowych (GPA), do czego kraj ten zobowiązał się w 2001 r., i konstruktywnego zaangażowania się w negocjacje związane z otwarciem swoich rynków zamówień publicznych, a w oczekiwaniu na powodzenie tych negocjacji, do stosowania przejrzystych, przewidywalnych i uczciwych procedur udzielania zamówień publicznych, tak aby przedsiębiorstwa zagraniczne mogły w nich uczestniczyć na takich samych zasadach jak przedsiębiorstwa chińskie; wzywa Chiny do natychmiastowego udzielenia dostępu przedsiębiorstwom z UE ustanowionym i działającym w Chinach;

Waluta

25. z zadowoleniem przyjmuje odnotowany w tym roku wzrost wartości renminbi; wzywa Chiny do umożliwiania jej dalszego wzrostu, tak aby wartość chińskiej waluty na rynkach finansowych, szczególnie w stosunku do euro, lepiej odzwierciedlała pozycję gospodarczą Chin; apeluje do władz Chin o utrzymywanie większej ilości swoich rezerw walutowych w euro;

Obecność/pomoc UE

26. z zadowoleniem przyjmuje postępy poczynione w pracach nad stworzeniem centrum UE w Pekinie, które ma pomagać MŚP, a także ustanowienie stałej linii budżetowej na finansowanie tego centrum w celu zabezpieczenia jego przyszłych działań; podkreśla potrzebę zagwarantowania jasnego mandatu tego centrum, który nie dopuszczałby do tworzenia dublujących się struktur i prowadziłby do osiągnięcia synergii z istniejącymi instytucjami publicznymi i prywatnymi z państw członkowskich; z zadowoleniem przyjmuje pracę wykonaną przez serwis Helpdesk PWI MŚP w zakresie udzielania informacji i zapewniania szkoleń europejskim MŚP w dziedzinie ochrony i egzekwowania praw własności intelektualnej w Chinach;

27. podkreśla znaczenie pomocy w przezwyciężaniu barier związanych z dostępem do rynku, zwłaszcza dla MŚP; wzywa Komisję i państwa członkowskie do zapewniania prawidłowego funkcjonowania zespołów UE ds. dostępu do rynku w Chinach;

Energia, zrównoważona energia

28. wzywa Unię Europejską i Chiny do podjęcia kroków na rzecz wspierania handlu towarami i usługami przyjaznymi dla środowiska oraz zwiększania inwestycji w projekty w zakresie zrównoważonego rozwoju i infrastruktury, a także do zachęcania do rozwijania przemysłu przyczyniającego się do ograniczenia emisji dwutlenku węgla;

29. podkreśla możliwości, jakie oferuje wschodzący sektor energii odnawialnej w Chinach, i płynące z niego korzyści dla europejskiego sektora energii odnawialnej; wzywa Chiny do zwiększenia dostępu do rynku w tym obszarze;

30. wzywa do wzmożonej współpracy między Unią Europejską a Chinami w celu promowania transferu technologii niskowęglowej, a w szczególności wydajności energetycznej i odnawialnych źródeł energii; podkreśla decydujące znaczenie rozwinięcia i wdrożenia technologii wychwytywania i składowania dwutlenku węgla w Chinach, biorąc pod uwagę duże znaczenie węgla dla gospodarki tego kraju; wzywa Komisję do zbadania sposobów dalszego wspierania wymiany najlepszych wzorców w dziedzinie trwałego rozwoju z Chinami;

Czwartek 5 lutego 2009 r.

Usługi finansowe

31. wyraża zaniepokojenie z powodu faktu, że inwestowanie w Chinach jest nadal ograniczone dla przedsiębiorstw z UE, szczególnie w sektorze bankowym i ubezpieczeń, z powodu wysokich, dyskryminujących kosztów uzyskiwania licencji oraz przepisów wymagających zawiązywania spółek typu joint venture z przedsiębiorstwami chińskimi; wzywa Chiny do jak najszybszego zajęcia się tymi kwestiami;
32. uważa, że głębokie, płynne, otwarte, przejrzyste i dobrze uregulowane rynki finansowe są w stanie wspierać wzrost gospodarczy; twierdzi, że chińskie sektory papierów wartościowych, bankowości i ubezpieczeń są niewystarczająco rozwinięte, oraz zachęca Chiny do pełnego udziału w globalnej debacie na temat poprawy ram nadzorczych i regulacyjnych rynków finansowych;
33. apeluje do Komisji o ściśle monitorowanie przyjmowania i wdrażania MSSF w Chinach; podkreśla znaczenie chińskiego udziału i współpracy z MFW w sprawie opracowania globalnego kodeksu postępowania niezależnych funduszy inwestycyjnych, dzięki czemu można osiągnąć wyższy poziom jawności.
34. wzywa Komisję do jak najszybszego porównania wpływu kryzysu finansowego i gospodarczego na odnośne sektory europejskiego przemysłu i usług, które odgrywają kluczową rolę w określeniu relacji między Unią Europejską a Chinami w dziedzinie eksportu i importu; zwraca się o przekazanie tej oceny Parlamentowi, gdy tylko zostanie stwierdzona wyraźna tendencja;

Wolny i sprawiedliwy handel*Polityka antydumpingowa/status gospodarki rynkowej*

35. jest zdania, że stały dialog między władzami odpowiedzialnymi za handel może przyczynić się do unikania i rozwiązywania sporów handlowych; zauważa jednak, że skuteczne i wydajne wykorzystanie środków ochrony handlu przyczynia się do zagwarantowania uczciwych warunków handlu między Chinami a Unią Europejską, biorąc pod uwagę rosnącą liczbę spraw antydumpingowych toczących się przeciwko producentom z Chin;
36. uważa, że w wielu przypadkach gospodarka chińska nadal nie spełnia kryteriów, które decydują o tym, czy może być ona uważana za gospodarkę rynkową, i w związku z tym wzywa Komisję do współpracy z rządem Chin w celu zniesienia barier uniemożliwiających nadanie statusu gospodarki rynkowej; Prawa własności intelektualnej i podrabianie produktów ;

Prawa własności intelektualnej i podrabianie produktów

37. z zaniepokojeniem zauważa, że choć Chiny poczyniły postępy w zakresie usprawniania funkcjonowania przepisów związanych z własnością intelektualną, egzekwowanie praw własności intelektualnej nadal sprawia wiele problemów;
38. wzywa Chiny do zwiększenia wysiłków na rzecz wdrożenia i egzekwowania praw własności intelektualnej; podkreśla również znaczenie harmonizacji centralnej i regionalnej polityki handlowej oraz przepisów w Chinach, a także ich zunifikowanego stosowania w całym kraju;
39. jest zaniepokojony skalą produkcji podrabianych i pirackich produktów na obszarze Chin, która nadal utrzymuje się na niepokojąco wysokim poziomie; wzywa Komisję do kontynuowania walki z podrabianiem produktów we współpracy z władzami chińskimi na szczeblu krajowym i regionalnym;
40. wyraża ogromne ubolewanie z powodu rosnącej liczby wzorów użytkowych i patentów projektowych, które często są kopiami istniejących europejskich technologii lub zawierają niewielkie modyfikacje i które nie przyczyniają się do rzeczywistej innowacji;
41. wyraża przekonanie, że w miarę jak w Chinach powstawać będzie więcej innowacji, w interesie tego kraju będzie ochrona praw własności intelektualnej; twierdzi jednak, że przepisy wymagające wyłącznej rejestracji innowacji w Chinach stanowiłyby poważne ograniczenie dla działalności handlowej, uniemożliwilyby Chinom korzystanie z innowacji oraz zdevaluowałyby markę „Made in China”;

Czwartek 5 lutego 2009 r.

Cła

42. z zadowoleniem przyjmuje podpisanie wspólnego planu działania na rzecz nakładania ceł związanych z prawami własności intelektualnej, którego celem jest zacieśnienie współpracy celnej związanej z przechwytywaniem podrabianych towarów i podejmowaniem konkretnych działań na rzecz ograniczenia sprzedaży podrabianych produktów; wzywa Komisję do przeprowadzenia z Chinami negocjacji dotyczących warunków koniecznych do przystąpienia do Umowy handlowej dotyczącej zwalczania obrotu towarami podrabionymi (ACTA);

43. zwraca się do Komisji o zacieśnienie współpracy z władzami chińskimi w ramach Umowy o współpracy celnej w celu ułatwienia obrotu towarami;

44. zwraca się do Komisji, w ramach kontynuacji postanowień protokołu ustaleń z 2005 r. w sprawie wyrobów włókienniczych, o prowadzenie dalszych rozmów na temat postępów w dialogu między UE a Chinami w sprawie wyrobów włókienniczych, a także w ramach mechanizmu dialogu wysokiego szczebla w dziedzinie gospodarki i handlu między UE a Chinami; wzywa Komisję do ścisłego monitorowania przywozu wyrobów włókienniczych pochodzących z Chin.

Wpływ na społeczeństwo i środowisko naturalne

45. wyraża głębokie zaniepokojenie wysokim poziomem zanieczyszczeń wytwarzanych przez przemysł chiński oraz jego rosnącym zużyciem zasobów naturalnych, szczególnie tych pochodzących ze źródeł o charakterze niezrównoważonym; jest świadomy współodpowiedzialności Europy ze tę sytuację, biorąc pod uwagę, że duża część chińskiej produkcji przemysłowej należy do europejskich firm lub jest zamawiana przez europejskie firmy i sprzedawców detalicznych do celów konsumpcyjnych w Europie;

46. zauważa, że ostatnie lata wysokiego wzrostu gospodarczego w Chinach nie przyniosły korzyści wszystkim grupom chińskiego społeczeństwa i że przepaść społeczna między bogatymi a biednymi nigdy nie była tak duża jak obecnie;

47. z zadowoleniem przyjmuje działania Chin w sektorze środowiska naturalnego w związku z przygotowaniem do Igrzysk Olimpijskich w 2008 r.; wzywa rząd chiński do aktywnego zaangażowania się na rzecz powodzenia konferencji ONZ w sprawie zmian klimatu (COP 15), która odbędzie się w dniach 30 listopada do 11 grudnia 2009 r. w Kopenhadze, poprzez zachęcenie własnego sektora finansowego do przygotowania się do wprowadzenia międzynarodowego systemu handlu uprawnieniami do emisji;

48. wzywa Chiny do udziału w COP 15 i wzięcia na siebie odpowiedzialności związanej z przyczynianiem się do zmniejszenia emisji gazów cieplarnianych i zapobieganiem zmianom klimatu na świecie;

49. wzywa władze chińskie do podjęcia konkretnych działań na rzecz wprowadzenia i zachęcania do wykorzystywania technologii i praktyk, których celem jest ograniczenie emisji gazów cieplarnianych; zauważa, że wspieranie ekologicznych technologii jest niezbędne, jeśli rząd Chin chce utrzymać obecny wzrost gospodarczy, jednocześnie chroniąc środowisko naturalne tego kraju; uznaje, że nie można spodziewać się, iż Chiny zwrócą się do swoich obywateli o rozwiązanie problemu ograniczenia emisji gazów cieplarnianych bez działań ze strony Zachodu;

50. jest zaniepokojony zmuszaniem dzieci do pracy w Chinach; zwraca się do Komisji o jak najszybsze zajęcie się tą kwestią i zwraca się do rządu chińskiego o optymalizację wysiłków na rzecz usunięcia przyczyn leżących u podstaw tego zjawiska w celu jego likwidacji;

51. wzywa Chiny do ratyfikowania najważniejszych konwencji Międzynarodowej Organizacji Pracy (MOP), szczególnie Konwencji nr 87 dotyczącej wolności związkowej i ochrony praw związkowych, a także Międzynarodowego paktu praw obywatelskich i politycznych, który Chiny podpisały, lecz nadal jeszcze go nie ratyfikowały;

Czwartek 5 lutego 2009 r.

52. z zadowoleniem przyjmuje chińską transpozycję Międzynarodowych Standardów Sprawozdawczości Finansowej (MSSF) do prawa krajowego; zachęca Chiny, aby nadal przyjmowały MSSF, zapewniając przy tym praktyczne wdrożenie tych standardów; apeluje do Komisji o ściśle monitorowanie przyjmowania i wdrażania MSSF w Chinach;
53. wzywa europejskie przedsiębiorstwa działające na terenie Chin do stosowania najwyższych międzynarodowych standardów i najlepszych praktyk związanych z odpowiedzialnością społeczną przedsiębiorstwa względem pracowników i środowiska naturalnego;
54. wyraża zaniepokojenie warunkami pracy i prawami pracowników w Chinach; wzywa Chiny do poprawy warunków pracy w celu dostosowania ich do poziomu podstawowych standardów MOP;
55. wzywa Unię Europejską i Chiny do współpracy w zakresie norm dotyczących samochodów, ciężarówek, ciężkich pojazdów oraz transportu lotniczego i wodnego celem obniżenia emisji gazów cieplarnianych i uczynienia tych norm bardziej przyjaznymi dla klimatu;
56. wzywa do współpracy między UE a Chinami w dziedzinie rejestracji, oceny i udzielania zezwoleń w zakresie chemikaliów (REACH);
57. jest zaniepokojony ostatnią falą wypadków związanych z niebezpiecznymi produktami chińskimi, szczególnie zabawkami dla dzieci, żywnością i lekami; z zadowoleniem przyjmuje zaangażowanie władz chińskich na rzecz rozwiązania tego problemu; wzywa Komisję do zwiększenia wsparcia i koordynacji działań w tym zakresie z władzami chińskimi;
58. decydowanie potępia wyroki śmierci nałożone przez chińskie władze na niektóre z osób zamieszanych w zakażenie mleka w proszku dla dzieci melaminą;
59. z zadowoleniem przyjmuje wysiłki podjęte przez Komisję w tej dziedzinie, możliwe dzięki nowemu systemowi kwartalnych sprawozdań na temat chińskich działań na rzecz egzekwowania prawa w celu wynajdowania u źródła niebezpiecznych produktów zgłoszonych w ramach systemu Rapex-Chiny, co pozwala zwiększyć bezpieczeństwo konsumenta europejskiego;
60. podkreśla znaczenie trójstronnych kontaktów pomiędzy Komisją oraz władzami Stanów Zjednoczonych i Chin w celu poprawy globalnego zarządzania bezpieczeństwem produktów; w tym zakresie uważa, że aby jak najszybciej nadać wnioskowi Komisji konkretną formę, niezwykle użyteczne byłoby stworzenie wspólnej grupy roboczej do spraw bezpieczeństwa produktów i importu w ramach Transatlantycznej Rady Gospodarczej;

Przyszłe działania

61. odnotowuje zmiany, jakim uległo społeczeństwo chińskie w ciągu ostatnich 30 lat oraz stwierdza, że ten trwały rozwój może następować jedynie w wolnym tempie; uważa, że demokracja wymaga skutecznego społeczeństwa obywatelskiego, które z kolei jest wspierane przez stosunki handlowe i gospodarcze z Unią Europejską; w związku z tym uważa, że „reforma przez handel” jest odpowiednim podejściem, aby wspomóc transformację w Chinach w kierunku otwartego i demokratycznego społeczeństwa z korzyścią dla wszystkich grup społecznych; jednocześnie ubolewa nad faktem, że nasileniu stosunków gospodarczych i handlowych między Unią Europejską a Chinami nie towarzyszyły istotne postępy w dialogu dotyczącym praw człowieka; uważa, że dla zapewnienia powszechnego i trwałego postępu konieczne są dalsze reformy, szczególnie w dziedzinie ochrony środowiska naturalnego i społecznej;
62. wyraża ubolewanie z powodu przełożenia przez Chiny szczytu UE-Chiny, który miał się odbyć w dniu 1 grudnia 2008 r. w Lyonie, biorąc pod uwagę obecny kryzys finansowy i gospodarczy, i podkreśla ogromne znaczenie konstruktywnego dialogu w sprawie zmian klimatu, jak również wzajemnego zrozumienia w zakresie głównych kwestii związanych z handlem w tak krytycznym momencie dla światowej gospodarki; wyraża nadzieję, że szczyt ten odbędzie się najszybciej jak to możliwe;
63. wzywa Chiny do dalszego angażowania się w działania na rzecz przyspieszenia negocjacji w ramach dauhańskiej agendy rozwoju;

Czwartek 5 lutego 2009 r.

64. podkreśla, że celem nowej umowy o współpracy i partnerstwie między UE a Chinami powinno być ustanowienie wolnego i uczciwego handlu opartego na egzekwowaniu klauzul dotyczących praw człowieka, ochrony środowiska naturalnego, zrównoważonego rozwoju i kwestii społecznych;

65. z zadowoleniem przyjmuje stworzenie mechanizmu dialogu wysokiego szczebla jako forum umacniania stosunków między UE a Chinami na szczeblu strategicznym oraz uważa skuteczne rozwiązywanie spornych kwestii handlowych za pośrednictwem mechanizmu za kluczowy element tego procesu; wzywa Komisję do bardziej ambitnego podejścia do mechanizmu dialogu wysokiego szczebla poprzez wyznaczenie jednego ze swoich nowych wiceprzewodniczących z nowo wybranej w 2009 r. Komisji na komisarza-koordynatora, przewodniczącego delegacji WE ds. mechanizmu dialogu wysokiego szczebla;

66. wzywa Komisję do zagwarantowania, że wszystkie istniejące umowy z Chinami w zakresie badań i rozwoju funkcjonują skutecznie w celu promowania współpracy w tych dziedzinach; zaleca skoncentrowanie wysiłków Unii Europejskiej i Chin w zakresie badań i rozwoju w bardziej strategiczny i racjonalny sposób pod względem odkryć technologicznych, potrzeb społecznych, katastrof ekologicznych i przyszłych przemian gospodarczych; zwraca się do obu stron o ułatwienie transferu technologii i wiedzy technicznej poprzez wspieranie programów wymiany badaczy i naukowców;

67. z zadowoleniem przyjmuje nawiązanie bliższych stosunków pomiędzy Chinami i Tajwanem; uważa, że Tajwan, jako czwarty co do wielkości partner handlowy UE w Azji, stanowi integralny podmiot gospodarczy i handlowy; popiera udział Tajwanu w odnośnych organizacjach międzynarodowych kiedy nie wymaga to państwowości, np. w MOP;

68. wzywa do ściślejszej współpracy między europejskimi i chińskimi uniwersytetami oraz do zwiększonej mobilności naukowców, badaczy i studentów między UE i Chinami;

69. popiera stały rozwój współpracy między UE i Chinami w zakresie astronautyki oraz zastosowań i technologii kosmicznej; uważa, że bliska współpraca ma zasadnicze znaczenie dla współistnienia programów Compass i Galileo, w szczególności dla zapewnienia ich kompatybilności w interesie użytkowników na świecie;

70. wzywa Komisję i rząd Chin do wspólnego przeanalizowania możliwości uwzględnienia parlamentarnego wymiaru funkcjonowania mechanizmu dialogu wysokiego szczebla, dzięki któremu będzie można dotrzeć do szerszego grona uczestników rynku i odpowiedzieć na ich potrzeby;

71. popiera wysiłki Komisji na rzecz stworzenia środowiska przyjaznego dla MŚP poprzez przyjęcie komunikatu zatytułowanego „Najpierw myśl na małą skalę” – Program „Small Business Act” dla Europy (COM(2008)0394), i w związku z tym z zadowoleniem przyjmuje chęć wdrożenia projektu „Droga do Chin”, ze szczególnym naciskiem na stworzenie programu szkoleń dla kadry kierowniczej w Chinach w celu zwiększenia do 2010 r. dostępu europejskich MŚP do rynku chińskiego;

72. wzywa Chiny do promowania współpracy między chińskimi uniwersytetami a MŚP z UE celem zwiększania innowacyjności MŚP w Chinach, co pozwoli na tworzenie większej liczby miejsc pracy oraz poprawę wyników handlowych i gospodarczych; ponadto wzywa Chiny do promowania współpracy między obywatelami stronami celem poprawy i doskonalenia technik przyjaznych dla klimatu, tak aby zminimalizować emisje gazów cieplarnianych spowodowane przez MŚP z UE w Chinach;

73. wzywa Komisję do wspierania współpracy pomiędzy podmiotami gospodarczymi, szerszego informowania o stronie internetowej zawierającej bazę danych dostępu do rynku oraz poprawy mechanizmów rozstrzygania sporów;

Czwartek 5 lutego 2009 r.

74. zachęca do realizacji programów, których celem jest rozszerzenie stosunków handlowych między Chinami i UE, takich jak program szkolenia kadr kierowniczych; wzywa Komisję do rozszerzenia pomocy technicznej dla Chin w celu wdrożenia przepisów zdrowotnych i bezpieczeństwa oraz poprawy współpracy celnej;

75. uważa, że Unia Europejska i Chiny stają się bardziej współzależne, a złożoność i znaczenie stosunków UE-Chiny wymagają większej koordynacji pomiędzy państwami członkowskimi i Komisją; przypomina Chinom, że muszą wywiązać się ze swoich zobowiązań wynikających z umów międzynarodowych; oczekuje skutecznego i nastawionego na wyniki dialogu z Chinami w sprawie globalnych wyzwań; popiera partnerstwo strategiczne UE i Chin; wzywa Komisję do zwiększenia przejrzystości negocjacji umowy o partnerstwie i współpracy między Unią Europejską a Chinami;

76. uważa, że EXPO 2010 w Szanghaju (Chiny) będzie świetną okazją dla europejskiego sektora przedsiębiorstw, by się zaprezentować i nawiązać stosunki z chińskim społeczeństwem i chińskimi przedsiębiorstwami; wzywa Komisję do zagwarantowania, że przedsiębiorstwa z Unii Europejskiej będą reprezentowane na EXPO 2010 r.;

77. wzywa Komisję do wspierania działań na rzecz utworzenia rady biznesowej UE-Chiny na wzór podobnego organu europejsko-amerykańskiego;

*
* *

78. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji oraz rządowi i parlamentowi państw członkowskich, a także rządowi Chińskiej Republiki Ludowej i Ogólnochińskiemu Zgromadzeniu Przedstawicieli Ludowych.

Sytuacja w Sri Lance

P6_TA(2009)0054

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 5 lutego 2009 r. w sprawie Sri Lanki

(2010/C 67 E/17)

Parlament Europejski,

— uwzględniając swoje poprzednie rezolucje w sprawie Sri Lanki z dnia 18 maja 2000 r. ⁽¹⁾, 14 marca 2002 r. ⁽²⁾ i 20 listopada 2003 r. ⁽³⁾, rezolucję z dnia 13 stycznia 2005 r. ⁽⁴⁾ w sprawie kataklizmu tsunami na Oceanie Indyjskim oraz rezolucję z dnia 18 maja 2006 r. ⁽⁵⁾ w sprawie sytuacji na Sri Lance,

— uwzględniając decyzję Rady Unii Europejskiej z dnia 29 maja 2006 r. ⁽⁶⁾ o formalnym wpisaniu Tygrysów Wyzwolenia Tamilskiego Ilamu (LTTE) na listę organizacji terrorystycznych,

— uwzględniając oświadczenie prezydencji Unii Europejskiej z dnia 17 sierpnia 2006 r. w sprawie Sri Lanki,

⁽¹⁾ Dz.U. C 59 z 23.2.2001, s. 278.

⁽²⁾ Dz.U. C 47 E z 27.2.2003, s. 613.

⁽³⁾ Dz.U. C 87 E z 7.04.2004, s. 527.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 247 E z 6.10.2005, s. 147.

⁽⁵⁾ Dz.U. C 297 E z 7.12.2006, s. 384.

⁽⁶⁾ Decyzja Rady 2006/379/WE z dnia 29 maja 2006 r. wykonująca art. 2 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 2580/2001 w sprawie szczególnych środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom i podmiotom mających na celu zwalczanie terroryzmu i uchylająca decyzję 2005/930/WE (Dz.U. L 144 z 31.5.2006, s. 21).

Czwartek 5 lutego 2009 r.

- uwzględniając deklarację tokijską w sprawie odbudowy i rozwoju Sri Lanki z dnia 10 czerwca 2003 r., która powiązała wsparcie pomocowe z postępami w procesie pokojowym,
 - uwzględniając porozumienie o zawieszeniu broni podpisane przez rząd Sri Lanki i LTTE, które weszło w życie w dniu 23 lutego 2002 r.,
 - uwzględniając deklarację z Oslo z grudnia 2002 r., w której rząd Sri Lanki i LTTE doszli do porozumienia w sprawie poszukiwania rozwiązania w strukturze federacyjnej w ramach zjednoczonej Sri Lanki,
 - uwzględniając art. 115 ust. 5 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że od chwili rozpoczęcia rządowej ofensywy wojskowej w październiku 2008 r., LTTE wkroczyli ponownie na terytoria północne, zmuszając cywilów do ucieczki w głąb kontrolowanego przez nich terytorium i powodując śmierć setek osób, a około 250 tys. cywilów znalazło się w ogniu walki między armią lankijską a separatystami z LTTE w regionie Mullaitivu,
- B. mając na uwadze, że Sri Lanka jest od około 25 lat nękana zbrojnymi atakami buntowników LTTE (Tamilskie Tygrysy) i reakcjami rządowymi, których skutkiem jest ponad 70 tys. ofiar śmiertelnych,
- C. mając na uwadze, że ludność cywilna z wyzwolonych obszarów potrzebuje pomocy humanitarnej i że choć agencje rządowe mogą teraz odpowiedzieć na ich potrzeby, wiele tysięcy cywilów na terenach dotkniętych konfliktem jest wciąż narażonych na ogromne niebezpieczeństwo, a ich podstawowe potrzeby życiowe nie są zaspokojone,
- D. mając na uwadze poważne obawy dotyczące ostrzału szpitala i budynków stanowiących schronienie krajowego personelu ONZ, które znajdowały się w strefie bezpieczeństwa, czego skutkiem była śmierć i obrażenia wielu cywilów,
- E. mając na uwadze, że według Amnesty International zarówno siły rządowe, jak i LTTE naruszają prawo wojny przesiedlając cywilów i uniemożliwiając im ucieczkę w bezpieczne miejsca,
- F. mając na uwadze, że Międzynarodowa Prasowa Misja Pokojowa w Sri Lance odnotowała trzy tendencje związane z relacjonowaniem konfliktu: brak dostępu przedstawicieli prasy i niezależnego przepływu informacji w strefie konfliktu, atakowanie i zastraszanie dziennikarzy relacjonujących konflikt i autocenzura mediów,
- G. mając na uwadze, że zabójstwo redaktora naczelnego Lasanthi Wickrematungi i atak na siedzibę popularnego niezależnego kanału telewizyjnego doprowadziły od początku 2009 r. do paraliżu mediów,
- H. mając na uwadze, że od 2006 r. zabito co najmniej 14 dziennikarzy, a wielu innych uprowadzono lub aresztowano, a także mając na uwadze, że organizacja Reporterzy Bez Granic umieściła Sri Lankę na 165 miejscu wśród 173 krajów objętych wskaźnikiem wolności prasy w 2008 r.,
- I. mając na uwadze, że powinno się zapewnić nadrzędność poszanowania praw człowieka i norm prawa humanitarnego przez wszystkie strony konfliktu, nie tylko jako natychmiastową odpowiedź na pogarszającą się sytuację, ale jako kamień węgielny dla sprawiedliwego i trwałego rozwiązania konfliktu,

Czwartek 5 lutego 2009 r.

- J. mając na uwadze, że współprzewodniczący z Tokio (Norwegia, Japonia, Stany Zjednoczone i UE) wezwali wspólnie LTTE do dyskusji z rządem Sri Lanki na temat warunków zakończenia działań zbrojnych, w tym złożenia broni, rezygnacji z przemocy i zaakceptowania propozycji rządu Sri Lanki dotyczącej amnestii oraz udziału w roli partii politycznej w procesie prowadzącym do znalezienia sprawiedliwego i trwałego rozwiązania politycznego,
- K. mając na uwadze, że współprzewodniczący z Tokio wezwali wspólnie rząd Sri Lanki i LTTE do ogłoszenia okresu bez wymiany ognia, aby umożliwić ewakuację chorych i rannych oraz dostarczenie pomocy humanitarnej cywilom,
1. uważa, że ostatnie wydarzenia mogą stanowić punkt zwrotny w kryzysie na Sri Lance; przyłącza się do oświadczenia współprzewodniczących z Tokio i wyraża nadzieję, że wkrótce w kraju ponownie zapanują pokój i stabilność;
 2. uważa, że zwycięstwo wojskowe nad LTTE w formie przewidzianej przez rząd Sri Lanki nie zmniejszy potrzeby znalezienia politycznego rozwiązania w celu zagwarantowania trwałego pokoju;
 3. wzywa rząd i LTTE do przestrzegania zasad wojny, minimalizacji szkód dla cywilów podczas operacji wojskowych oraz do natychmiastowego umożliwienia tysiącom cywilów uwięzionych w strefie konfliktu bezpiecznego przemieszczania się i korzystania z pomocy humanitarnej;
 4. z zadowoleniem przyjmuje zobowiązanie się rządu Sri Lanki do zagwarantowania pełnych, otwartych i przejrzystych dochodzeń w sprawie wszystkich rzekomych przypadków łamania wolności mediów w celu zajęcia się również problemem bezkarności i obojętności wobec zabójstw i ataków na dziennikarzy na Sri Lance;
 5. podkreśla, że obserwatorzy międzynarodowi powinni ocenić potrzeby humanitarne 250 tys. ludzi uwięzionych w regionie Wanni oraz zagwarantować właściwy rozdział żywności i innej pomocy humanitarnej, szczególnie że walki toczą się coraz bliżej uwięzionej ludności cywilnej;
 6. ponownie potępia przerażające wykorzystywanie dzieci rekrutowanych do sił zbrojnych, co stanowi zbrodnię wojenną, i wzywa wszystkie grupy rebeliantów do zaprzestania tej praktyki, uwolnienia przetrzymywanych dzieci oraz wydania oświadczenia, że w przyszłości nie będą prowadzić rekrutacji dzieci;
 7. wzywa rząd do pilnego zwrócenia uwagi na kwestię usunięcia min przeciwpiechotnych, które mogą stanowić poważną przeszkodę dla rehabilitacji i odnowy gospodarczej; w związku z tym wzywa rząd Sri Lanki do uczynienia pozytywnego kroku i przystąpienia do konwencji ottawskiej (Konwencja w sprawie zakazu użycia, składowania, produkcji i przekazywania min przeciwpiechotnych oraz ich zniszczenia);
 8. z zadowoleniem przyjmuje zobowiązanie się rządu Sri Lanki do znaczącego przekazania władzy prowincjom, które umożliwi głównie strefom tamilskim, a także innym regionom sprawowanie większej kontroli administracyjnej w zjednoczonym kraju; wzywa rząd do szybkiej realizacji tego zobowiązania, co zagwarantuje wszystkim obywatelom Sri Lanki równe prawa;
 9. wzywa Radę, Komisję i rządy państw członkowskich do podwojenia starań na rzecz zaprowadzenia stabilności i sprawiedliwego pokoju na Sri Lance oraz przywrócenia bezpieczeństwa i dobrobytu;
 10. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, Sekretarzowi Generalnemu ONZ, rządowi Norwegii i pozostałym współprzewodniczącym tokijskiej konferencji darczyńców, prezydentowi rządowi Sri Lanki oraz pozostałym stronom konfliktu.

Czwartek 5 lutego 2009 r.

Sytuacja uchodźców birmańskich w Tajlandii

P6_TA(2009)0055

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 5 lutego 2009 r. w sprawie sytuacji uchodźców birmańskich w Tajlandii

(2010/C 67 E/18)

Parlament Europejski,

- uwzględniając konwencję ONZ z 1951 r. dotyczącą statusu uchodźców oraz protokół do tej konwencji z 1967 r.,
- uwzględniając wcześniejsze rezolucje Parlamentu dotyczące Birmy,
- uwzględniając art. 115 ust. 5 Regulaminu,
- A. mając na uwadze doniesienia o przechwyceniu między 18 a 30 grudnia 2008 r. przez straż przybrzeżną na tajskich wodach terytorialnych około 1 000 nielegalnych uchodźców drogą wodną (ang. boat people) należących do mniejszości etnicznej Rohingya i skierowaniu ich następnie na wody międzynarodowe bez sprzętu nawigacyjnego ani wystarczającego zaopatrzenia w żywność i wodę; mając na uwadze, że wielu z tych uchodźców zaginęło i prawdopodobnie zatonęło, podczas gdy niektórzy z nich zostali ocaleni przez indonezyjską i indyjską straż przybrzeżną;
- B. mając na uwadze, że rdzenne plemię Rohingya, stanowiące w większości muzułmańską etnicznie społeczność zamieszkałą w zachodniej Birmie, spotyka się z systematycznym, nieustannym i powszechnym naruszaniem praw człowieka ze strony rządzącego reżimu wojskowego, w tym z odmową praw obywatelskich, poważnym ograniczeniem swobody przemieszczania oraz arbitralnymi aresztowaniami;
- C. mając na uwadze, że w ostatnich latach tysiące Birmańczyków uciekło ze swojej ojczyzny z powodu represji, powszechnego głodu i z narażeniem życia wyjechało do Tajlandii oraz innych państw w Azji Południowo-Wschodniej; mając na uwadze, że coraz częściej Tajlandia stanowi dla uchodźców z Birmy państwo tranzytowe;
- D. mając na uwadze, że władze tajskie odrzucają te oskarżenia, a premier Abhisit Vejjajiva złożył obietnicę przeprowadzenie pełnego dochodzenia w tej sprawie;
- E. mając na uwadze, że agencja ONZ ds. uchodźców wyraziła zaniepokojenie z powodu doniesień o złym traktowaniu birmańskich uchodźców i uzyskała dostęp do niektórych z 126 członków mniejszości Rohingya, w dalszym ciągu przetrzymywanych w areszcie przez władze tajskie;
- F. mając na uwadze, że władze tajskie utrzymują, że imigranci złapani na wodach tajskich byli nielegalnymi imigrantami ekonomicznymi;

1. z ubolewaniem przyjmuje doniesienia o nieludzkim traktowaniu uchodźców należących do mniejszości etnicznej Rohingya i wzywa rząd Tajlandii, jako szanowanego członka wspólnoty międzynarodowej znanego z otwartości, jeżeli chodzi o przyjmowanie uchodźców, o podjęcie wszelkich działań niezbędnych do zapewnienia, że życie członków mniejszości Rohingya nie jest zagrożone i że są oni traktowani z poszanowaniem standardów humanitarnych;

Czwartek 5 lutego 2009 r.

2. zdecydowanie potępia nieustanne prześladowania członków mniejszości Rohingya przez rząd Birmy, który ponosi zasadniczo odpowiedzialność za trudne położenie uchodźców; domaga się przywrócenia członkom mniejszości Rohingya obywatelstwa birmańskiego, natychmiastowego zniesienia wszelkich ograniczeń swobody przemieszczania się oraz prawa do nauki, prawa do zawierania związków małżeńskich, zaprzestania prześladowań religijnych i niszczenia meczetów oraz innych świątyń, jak również do zaprzestania naruszania praw człowieka w całym kraju oraz celowego pozbawiania wolności, arbitralnego opodatkowania i konfiskaty ziemi;
 3. wzywa rząd Tajlandii, aby nie odsyłał uchodźców oraz osób ubiegających się o azyl należących do mniejszości Rohingya, w tym uchodźców korzystających z drogi wodnej, do Birmy, gdzie ich życie narażone będzie na niebezpieczeństwo lub gdzie mogą zostać poddani torturom;
 4. z zadowoleniem przyjmuje oświadczenie premiera Tajlandii Abhisita Vejjajiva, że zbadane zostaną oskarżenia o złe traktowanie przez wojsko uchodźców Rohingya oraz domaga się przeprowadzenia dokładnego, bezstronnego i w pełni przejrzystego dochodzenia w celu ustalenia faktów i podjęcia odpowiednich działań przeciwko osobom odpowiedzialnym za złe traktowanie uchodźców z Birmy;
 5. z zadowoleniem przyjmuje współpracę rządu Tajlandii z Wysokim Komisarzem Organizacji Narodów Zjednoczonych ds. Uchodźców i wzywa do natychmiastowego i pełnego dostępu do wszystkich przetrzymywanych uchodźców Rohingya w celu określenia potrzeby zapewnienia im ochrony; wzywa jednocześnie rząd Tajlandii do podpisania konwencji ONZ z 1951 r. dotyczącej statusu uchodźców oraz protokołu do konwencji z 1967 r.;
 6. podkreśla, że problem „boat people”, który nęka Tajlandię i inne państwa, stanowi zasadniczo zjawisko regionalne; przychylnie odbiera wysiłki rządu tajskiego zmierzające do rozwoju współpracy między państwami sąsiadującymi w regionie celem rozwiązania kwestii uchodźców Rohingya; z zadowoleniem przyjmuje w tym kontekście spotkanie Stałego Sekretarza ds. zagranicznych Virasakdi Futrakula z ambasadorem Indii, Indonezji, Bangladeszu, Malezji i Birmy, które odbyło się dnia 23 stycznia 2009 r.; oraz zwraca się do członków Stowarzyszenia krajów Azji południowo-wschodniej (ASEAN), a w szczególności do sprawującej przewodnictwo Tajlandii i właściwych organizacji międzynarodowych, z apelem o znalezienie rozwiązania tego utrzymującego się od dawna problemu;
 7. wzywa państwa członkowskie UE do wzmocnienia wspólnego stanowiska UE, które ma zostać odnowione w kwietniu 2009 r., w celu zajęcia się kwestią przerażającej dyskryminacji plemienia Rohingya,
 8. biorąc pod uwagę bieżącą sytuację w zakresie praw człowieka, która wciąż nie ulega poprawie, uważa, że wysłanie misji PE do Birmy ma zasadnicze znaczenie i sądzi, że należy wzmocnić międzynarodowe naciski na reżim;
 9. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, rządów państw członkowskich, rządowi Królestwa Tajlandii, rządowi Birmy, sekretarzowi Generalnemu Stowarzyszenia krajów Azji południowo-wschodniej, Wysokiemu Komisarzowi Organizacji Narodów Zjednoczonych ds. Uchodźców oraz Sekretarzowi Generalnemu Organizacji Narodów Zjednoczonych.
-

Czwartek, 5 lutego 2009 r.

Odmowa ekstradycji Cesare Battistiego z Brazylii

P6_TA(2009)0056

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 5 lutego 2009 r. w sprawie odmowy ekstradycji Cesare Battistiego z Brazylii

(2010/C 67 E/19)

Parlament Europejski,

- uwzględniając projekt zalecenia dla Rady, który złożyła Véronique De Keyser w imieniu grupy politycznej PSE w sprawie partnerstwa strategicznego UE-Brazylia (B6-0449/2008),
- uwzględniając Umowę ramową o współpracy między Wspólnotą Europejską a Federacyjną Republiką Brazylii,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 30 maja 2007 r. zatytułowany „W stronę partnerstwa strategicznego pomiędzy UE a Brazylią” (COM(2007)0281),
- uwzględniając przypadek obywatela Włoch Cesare Battistiego, w sprawie którego Włochy złożyły wniosek o ekstradycję z Brazylii, czego władze brazylijskie odmawiają,
- uwzględniając art. 115 ust. 5 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że Cesare Battisti został skazany *in absentia* prawomocnym wyrokiem wydanym przez włoskie sądy za popełnienie czterech morderstw, a także udział w grupie zbrojnej, rozbój, posiadanie broni palnej i akty przemocy z bronią w ręku,
- B. uwzględniając fakt ucieczki Cesare Battistiego do Francji w 1990 r. oraz ostateczną decyzję z 2004 r. francuskiej Rady Stanu i Sądu Kasacyjnego zezwalającą na jego wydanie władzom Włoch,
- C. mając na uwadze, że po tej decyzji Cesare Battisti pozostawał w ukryciu aż do momentu jego aresztowania w Brazylii w marcu 2007 r.,
- D. mając na uwadze, że Cesare Battisti złożył wniosek do Europejskiego Trybunału Praw Człowieka w związku z jego ekstradycją do Włoch oraz mając na uwadze, że wniosek ten został uznany za niedopuszczalny w grudniu 2006 r.,
- E. mając na uwadze, że w dniu 17 stycznia 2009 r. Cesare Battisti został uznany przez rząd brazylijski za uchodźcę politycznego oraz mając na uwadze, że w związku z tym odmówiono jego ekstradycji, uzasadniając to tym, iż włoski system sprawiedliwości nie daje wystarczających gwarancji przestrzegania praw więźniów,
- F. mając na uwadze, że przyznanie statusu uchodźcy politycznego musi być zgodne z przepisami prawa międzynarodowego,
- G. mając na uwadze, że decyzję tę można interpretować jako oznakę braku zaufania wobec Unii Europejskiej, która opiera się między innymi na poszanowaniu podstawowych praw i praworządności, co obejmuje prawa więźniów, oraz mając na uwadze, że zasady te dzielą wszystkie państwa członkowskie,
- H. mając na uwadze, że stosunki gospodarcze, handlowe i polityczne między Brazylią i Unią Europejską są doskonałe i prężne oraz opierają się między innymi na wspólnych zasadach, takich jak poszanowanie praw człowieka i praworządności,
- I. mając na uwadze, że przy pełnym poparciu wszystkich państw członkowskich UE Brazylia zaczyna odgrywać główną rolę na arenie międzynarodowej oraz mając na uwadze, że jej udział w spotkaniu G-20 w Waszyngtonie w listopadzie 2008 r. oraz jej przyszłe uczestnictwo w takich spotkaniach wskazują na jej rosnącą odpowiedzialność w skali światowej,

Czwartek, 5 lutego 2009 r.

1. zauważa, że wszczęte zostały postępowania oraz że ostateczna decyzja władz brazylijskich ma zostać wydana w nadchodzących tygodniach;
 2. ufa, że podczas ponownego rozpatrywania decyzji w sprawie ekstradycji Cesare Battistiego uwzględniony zostanie wyrok wydany przez państwo członkowskie UE z zachowaniem pełnej zgodności z zasadą praworządności w Unii Europejskiej;
 3. wyraża nadzieję, że w świetle tych rozważań władze brazylijskie podejmą decyzję w oparciu o wspólne zasady uznawane przez Brazylię i Unię Europejską;
 4. wskazuje, że partnerstwo między Unią Europejską i Federacyjną Republiką Brazylii opiera się na wzajemnym zrozumieniu, że obie strony będą stać na straży praworządności i podstawowych praw, w tym prawa do obrony i prawa do uczciwego i sprawiedliwego procesu;
 5. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Komisji, Radzie, rządowi i parlamentom państw członkowskich, rządowi Brazylii, prezydentowi Federacyjnej Republiki Brazylii, przewodniczącemu Kongresu Brazylii oraz przewodniczącemu Parlamentu Mercosur.
-

Wtorek 3 lutego 2009 r.

II

(Komunikaty)

KOMUNIKATY INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH UNII EUROPEJSKIEJ

Wniosek o uchylenie immunitetu Miloslava Ransdorfa

P6_TA(2009)0035

Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 3 lutego 2009 r. w sprawie wniosku o uchylenie immunitetu Miloslava Ransdorfa (2008/2176(IMM))

(2010/C 67 E/20)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek o uchylenie immunitetu Miloslava Ransdorfa, przekazany przez właściwy organ Republiki Czeskiej w dniu 16 czerwca 2008 r., ogłoszony na posiedzeniu plenarnym w dniu 9 lipca 2008 r.,
- po wysłuchaniu wyjaśnień Miloslava Ransdorfa, zgodnie z art. 7 ust. 3 Regulaminu,
- uwzględniając art. 10 Protokołu w sprawie przywilejów i immunitetów Wspólnot Europejskich z dnia 8 kwietnia 1965 r., jak również art. 6 ust. 2 Aktu dotyczącego wyboru członków Parlamentu Europejskiego w powszechnych wyborach bezpośrednich z dnia 20 września 1976 r.,
- uwzględniając orzeczenia Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich z dnia 12 maja 1964 r. i 10 lipca 1986 r. ⁽¹⁾,
- uwzględniając art. 27 ust. 4 konstytucji czeskiej,
- uwzględniając art. 6 ust. 2 oraz art. 7 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Prawnej (A6-0008/2009),
- A. mając na uwadze fakt, że Miloslav Ransdorf jest posłem do Parlamentu Europejskiego wybranym w szóstych wyborach bezpośrednich, które odbyły się w dniach 10-13 czerwca 2004 r. oraz mając na uwadze, że jego mandat został zweryfikowany przez Parlament w dniu 14 grudnia 2004 r. ⁽²⁾,
- B. mając na uwadze, że zgodnie z art. 10 Protokołu w sprawie przywilejów i immunitetów Wspólnot Europejskich z dnia 8 kwietnia 1965 r., w czasie sesji Parlamentu Europejskiego posłowie korzystają na terytorium swojego państwa z immunitetów przyznawanych posłom do parlamentu ich państwa; mając na uwadze, że nie można powoływać się na immunitet w przypadku, gdy poseł został ujęty na gorącym uczynku oraz mając na uwadze, że nie może on również stanowić przeszkody w wykonywaniu przez Parlament Europejski prawa uchylenia immunitetu w odniesieniu do któregośkolwiek z jego członków,
- C. mając na uwadze, że zgodnie z art. 27 ust. 4 konstytucji czeskiej wobec posłów ani senatorów nie może zostać wszczęte postępowanie karne bez zgody izby, do której należą, oraz że w przypadku gdy odnośna izba odmawia wydania zgody, postępowanie karne zostaje raz na zawsze wykluczone,
 1. podejmuje decyzję o uchyleniu immunitetu Miloslava Ransdorfa;
 2. zobowiązuje swojego przewodniczącego do niezwłocznego przekazania niniejszej decyzji oraz sprawozdania właściwej komisji odpowiednim organom Republiki Czeskiej.

⁽¹⁾ Sprawa 101/63, Wagner przeciwko Fohrmannowi i Krierowi, Recueil 1964, s. 383 i sprawa 149/85, Wybot przeciwko Faure'owi i in., Recueil 1986, s. 2391.

⁽²⁾ Dz.U. C 226 E z 15.9.2005, s. 51.

Wtorek 3 lutego 2009 r.

III

(Akty przygotowawcze)

PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO

Przedłużenie Umowy WE – USA o współpracy naukowej i technicznej *

P6_TA(2009)0032

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 3 lutego 2009 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Rady dotyczącej przedłużenia Umowy o współpracy naukowej i technicznej między Wspólnotą Europejską a Rządem Stanów Zjednoczonych Ameryki (COM(2008)0581 – C6-0392/2008 – 2008/0184(CNS))

(2010/C 67 E/21)

(Procedura konsultacji)*Parlament Europejski,*

- uwzględniając wniosek dotyczący decyzji Rady (COM(2008)0581),
 - uwzględniając decyzję nr 1982/2006/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2006 r. dotyczącą siódmego programu ramowego Wspólnoty Europejskiej w zakresie badań, rozwoju technologicznego i demonstracji (2007-2013) ⁽¹⁾,
 - uwzględniając art. 170 oraz art. 300 ust. 2 akapit pierwszy traktatu WE,
 - uwzględniając art. 300 ust. 3 akapit pierwszy traktatu WE, na mocy którego Rada skonsultowała się z Parlamentem (C6-0392/2008),
 - uwzględniając art. 51 oraz art. 83 ust. 7 i art. 43 ust. 1 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Przemysłu, Badań Naukowych i Energii (A6-0006/2009),
1. zatwierdza przedłużenie umowy;
 2. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji, jak również rządowi i parlamentom państw członkowskich oraz Stanów Zjednoczonych Ameryki.

⁽¹⁾ Dz.U. L 412 z 30.12.2006, s. 1.

Wtorek 3 lutego 2009 r.

Przedłużenie Umowy WE – Rosja w sprawie współpracy naukowej i technologicznej *

P6_TA(2009)0033

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 3 lutego 2009 r. w sprawie wniosku w sprawie decyzji Rady dotyczącej zawarcia Umowy mającej na celu przedłużenie Umowy w sprawie współpracy naukowej i technologicznej między Wspólnotą Europejską a Rządem Federacji Rosyjskiej (COM(2008)0728 – C6-0456/2008 – 2008/0209(CNS))

(2010/C 67 E/22)

(Procedura konsultacji)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek dotyczący decyzji Rady (COM(2008)0728),
 - uwzględniając decyzję Parlamentu Europejskiego i Rady nr 1982/2006/WE z dnia 18 grudnia 2006 r. dotyczącą siódmego programu ramowego Wspólnoty Europejskiej w zakresie badań, rozwoju technologicznego i demonstracji (2007-2013) ⁽¹⁾,
 - uwzględniając art. 170 oraz art. 300 ust. 2 akapit pierwszy Traktatu WE,
 - uwzględniając art. 300 ust. 3 akapit pierwszy traktatu WE, na mocy którego Rada skonsultowała się z Parlamentem (C6-0456/2008),
 - uwzględniając art. 51, art. 83 ust. 7 oraz art. 43 ust. 1 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Przemysłu, Badań Naukowych i Energii (A6-0005/2009),
1. zatwierdza zawarcie umowy;
 2. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji, jak również rządowi i parlamentom państw członkowskich i Federacji Rosyjskiej.

⁽¹⁾ Dz.U. L 412 z 30.12.2006, s. 1.

Środa, 4 lutego 2009 r.

Kary dla pracodawców zatrudniających obywateli państw trzecich nielegalnie przebywających na terytorium UE *I**

P6_TA(2009)0043

Wniosek dotyczący dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady przewidującej kary dla pracodawców zatrudniających obywateli państw trzecich nielegalnie przebywających na terytorium UE (COM(2007)0249 – C6-0143/2007 – 2007/0094(COD))

(2010/C 67 E/23)

(Procedura współdecyzji: pierwsze czytanie)

Do wniosku przyjęto poprawki w dniu 4 lutego 2009 r. ⁽¹⁾, a następnie wniosek po poprawkach został zatwierdzony w dniu 19 lutego 2009 r. ⁽²⁾.

⁽¹⁾ Po przyjęciu poprawki sprawa została odesłana do komisji zgodnie z art. 51 ust. 2 akapit 2 w związku z art. 168 ust. 2 (A6-0026/2009).

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2009)0069.

P6_TC1-COD(2007)0094

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 19 lutego 2009 r. w celu przyjęcia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/.../WE przewidującej minimalne normy kar dla pracodawców zatrudniających obywateli państw trzecich nielegalnie przebywających na terytorium UE

(Jako że osiągnięto porozumienie między Parlamentem a Radą, stanowisko Parlamentu w pierwszym czytaniu odpowiada treści ostatecznego aktu prawnego, dyrektywy 2009/52/WE.)

Czwartek 5 lutego 2009 r.

Działania informacyjne i promocyjne dotyczące produktów rolnych na rynku wewnętrznym i w krajach trzecich *

P6_TA(2009)0046

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 5 lutego 2009 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Rady zmieniającego rozporządzenie Rady (WE) nr 3/2008 w sprawie działań informacyjnych i promocyjnych dotyczących produktów rolnych na rynku wewnętrznym i w krajach trzecich (COM(2008)0431 – C6-0313/2008 – 2008/0131(CNS))

(2010/C 67 E/24)

(Procedura konsultacji)

Parlament Europejski,

— uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Radzie (COM(2008)0431),

— uwzględniając art. 36 i art. 37 Traktatu WE, na mocy których Rada skonsultowała się z Parlamentem (C6-0313/2008),

— uwzględniając art. 51 Regulaminu,

— uwzględniając sprawozdanie Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi (A6-0004/2009),

1. zatwierdza po poprawkach wniosek Komisji;
2. zwraca się do Komisji o odpowiednią zmianę jej wniosku, zgodnie z art. 250 ust. 2 Traktatu WE;
3. zwraca się do Rady o poinformowanie go w przypadku uznania za stosowne odejścia od tekstu przyjętego przez Parlament;
4. zwraca się do Rady o ponowne skonsultowanie się z Parlamentem w przypadku uznania za stosowne wprowadzenia znaczących zmian do wniosku Komisji;
5. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji.

Czwartek 5 lutego 2009 r.

Tekst zaproponowany przez Komisję

Poprawka

Poprawka 1

Wniosek dotyczący rozporządzenia – akt zmieniający

Artykuł 1

Rozporządzenie (WE) nr 3/2008

Artykuł 9 – ustęp 1

1. W przypadku braku programów, które mają zostać zrealizowane na rynku wewnętrznym w odniesieniu do jednego lub kilku działań informacyjnych, o których mowa w art. 2 ust. 1 lit. b), przedstawionych zgodnie z art. 6 ust. 1, zainteresowane państwo(-a) członkowskie opracowuje(-ą) program i specyfikację w oparciu o wytyczne, o których mowa w art. 5 ust. 1, oraz wybiera w drodze publicznego zaproszenia do składania ofert organ odpowiedzialny za realizację programu, jaki dane państwo(-a) zobowiązuje(-ą) się współfinansować.

1. W przypadku braku programów, które mają zostać zrealizowane na rynku wewnętrznym w odniesieniu do jednego lub kilku działań informacyjnych, o których mowa w art. 2 ust. 1 lit. b), przedstawionych zgodnie z art. 6 ust. 1, zainteresowane państwo(-a) członkowskie opracowuje(-ą) program i specyfikację w oparciu o wytyczne, o których mowa w art. 5 ust. 1, **po dokonaniu oceny konieczności i stosowności tych programów w danym(-ch) państwie(-ach) członkowskim(-ch) i na podstawie konsultacji ze stowarzyszeniami lub organizacjami zawodowymi działającymi w danej dziedzinie**, oraz wybiera w drodze publicznego zaproszenia do składania ofert organ odpowiedzialny za realizację programu, jaki dane państwo(-a) zobowiązuje(-ą) się współfinansować.

Poprawka 2

Wniosek dotyczący rozporządzenia – akt zmieniający

Artykuł 1

Rozporządzenie (WE) nr 3/2008

Artykuł 9 – ustęp 2 – akapit pierwszy

2. W przypadku braku programów, które mają zostać zrealizowane *na rynku wewnętrznym* w odniesieniu do jednego lub kilku działań informacyjnych, o których mowa w art. 2 ust. 1 lit. a), b) i c), przedstawionych zgodnie z art. 6 ust. 1, zainteresowane państwo(-a) członkowskie opracowuje(-ą) program i specyfikację w oparciu o wytyczne, o których mowa w art. 5 ust. 2, oraz wybiera w drodze publicznego zaproszenia do składania ofert organ odpowiedzialny za realizację programu, jaki dane państwo(-a) zobowiązuje(-ą) się współfinansować.

2. W przypadku braku programów, które mają zostać zrealizowane *w krajach trzecich* w odniesieniu do jednego lub kilku działań informacyjnych, o których mowa w art. 2 ust. 1 lit. a), b) i c), przedstawionych zgodnie z art. 6 ust. 1, zainteresowane państwo(-a) członkowskie opracowuje(-ą) program i specyfikację w oparciu o wytyczne, o których mowa w art. 5 ust. 2, **po dokonaniu oceny konieczności i stosowności tych programów w danym(-ch) państwie(-ach) członkowskim(-ch) i na podstawie konsultacji ze stowarzyszeniami lub organizacjami zawodowymi działającymi w danej dziedzinie**, oraz wybiera w drodze publicznego zaproszenia do składania ofert organ odpowiedzialny za realizację programu, jaki dane państwo(-a) zobowiązuje(-ą) się współfinansować.

Czwartek 5 lutego 2009 r.

Tekst zaproponowany przez Komisję

Poprawka

Poprawka 3**Wniosek dotyczący rozporządzenia – akt zmieniający****Artykuł 1****Rozporządzenie (WE) nr 3/2008****Artykuł 9 – ustęp 2 – akapit drugi**

Ostatecznie organem odpowiedzialnym za realizację programu wybranym przez dane państwo(-a) członkowskie może być organizacja międzynarodowa, zwłaszcza w przypadku gdy program dotyczy działań promocyjnych w krajach trzecich w sektorze oliwy z oliwek oraz olejów spożywczych.

Ostatecznie organem odpowiedzialnym za realizację programu wybranym przez dane państwo(-a) członkowskie może być organizacja międzynarodowa, zwłaszcza w przypadku gdy program dotyczy działań promocyjnych w krajach trzecich w sektorze oliwy z oliwek oraz olejów spożywczych **lub w sektorze win o chronionej nazwie pochodzenia lub o chronionym oznaczeniu geograficznym.**

Poprawka 4**Wniosek dotyczący rozporządzenia – akt zmieniający****Artykuł 1****Rozporządzenie (WE) nr 3/2008****Artykuł 9 – ustęp 3 – litera c)**

(c) *oceny efektywności cenowej* programu,

(c) *ocena stosunku kosztu do skuteczności* programu,

Poprawka 5**Wniosek dotyczący rozporządzenia – akt zmieniający****Artykuł 1 a (nowy)****Rozporządzenie (WE) nr 3/2008****Artykuł 13 – ustęp 2 – akapity pierwszy i drugi****Artykuł 1a**

13 ust. 2 akapity pierwszy i drugi rozporządzenia (WE) nr 3/2008 otrzymują brzmienie:

„2. Udział Wspólnoty w finansowaniu zatwierdzonych programów, o których mowa w art. 8 i 9, nie przekracza 60% rzeczywistych kosztów tych programów. W przypadku programów informacyjnych i promocyjnych trwających dwa lub trzy lata udział ten nie może przekroczyć tego pułapu w żadnym roku realizacji programu.

Udział procentowy, o którym mowa w akapicie pierwszym, wynosi 70% dla działań promocyjnych dotyczących owoców i warzyw przeznaczonych specjalnie dla dzieci w placówkach szkolnych we Wspólnocie.”

Czwartek 5 lutego 2009 r.

Wprowadzanie na rynek i stosowanie pasz *I**

P6_TA(2009)0050

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 5 lutego 2009 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie wprowadzania na rynek i stosowania pasz (COM(2008)0124 – C6-0128/2008 – 2008/0050(COD))

(2010/C 67 E/25)

(Procedura współdecyzji: pierwsze czytanie)*Parlament Europejski,*

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2008)0124),
- uwzględniając art. 251 ust. 2, art. 37 oraz art. 152 ust. 4 lit. b) Traktatu WE, zgodnie z którymi projekt został przedstawiony Parlamentowi przez Komisję (C6-0128/2008),
- uwzględniając art. 51 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi (A6-0407/2008),
- 1. zatwierdza po poprawkach wniosek Komisji;
- 2. przyjmuje do wiadomości załączone do niego oświadczenia Komisji;
- 3. zwraca się do Komisji o ponowne przekazanie mu sprawy, jeśli uzna ona za stosowne wprowadzenie znaczących zmian do swojego wniosku lub zastąpienie go innym tekstem;
- 4. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji.

P6_TC1-COD(2008)0050

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 5 lutego 2009 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr .../2009 w sprawie wprowadzania na rynek i stosowania pasz, zmieniające rozporządzenie (WE) nr 1831/2003 i uchylające dyrektywy 79/373/EWG, 80/511/EWG, 82/471/EWG, 83/228/EWG, 93/74/EWG, 93/113/WE i 96/25/WE oraz decyzję 2004/217/WE

(Jako że osiągnięto porozumienie między Parlamentem a Radą, stanowisko Parlamentu w pierwszym czytaniu odpowiada treści ostatecznego aktu prawnego, rozporządzenia (WE) nr .../2009.)

Czwartek 5 lutego 2009 r.

ZAŁĄCZNIK

Oświadczenia Komisji w sprawie

1. Rewizji załącznika IV:

W celu dostosowania załącznika IV (w sprawie dopuszczalnego stopnia tolerancji w odniesieniu do etykietowania składu materiałów paszowych i mieszanek paszowych) zgodnie z art. 11 rozporządzenia, do postępów naukowych i technicznych, Komisja i jej służby planują przeprowadzenie analizy wyżej wymienionego załącznika IV. W tym kontekście Komisja rozpatrzy również pewne materiały paszowe z zawartością wilgoci przekraczającą 50%.

2. Etykietowania dodatków:

Komisja zbada, czy zasada informowania poprzez etykietowanie paszy może się również stosować do dodatków i premiksów dozwolonych zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1831/2003 w sprawie dodatków stosowanych w żywieniu zwierząt.

3. Interpretacji „wszelkich pilnych sytuacji związanych ze zdrowiem ludzi i zwierząt lub ze środowiskiem”, o których mowa w punkcie 17 preambuły, art. 5 i art. 17.

„Komisja rozumie, że” wszelkie pilne sytuacje związane ze zdrowiem ludzi i zwierząt lub ze środowiskiem „mogą obejmować pilne sytuacje spowodowane między innymi zaniedbaniem, zamierzonym nadużyciem i przestępstwami.”

<u>Powiadomienie nr</u>	Spis treści (ciąg dalszy)	Strona
2010/C 67 E/15	Kosowo Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 5 lutego 2009 r. w sprawie Kosowa i roli UE	126
2010/C 67 E/16	Stosunki handlowe i gospodarcze z Chinami Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 5 lutego 2009 r. w sprawie stosunków handlowych i gospodarczych z Chinami (2008/2171(INI))	132
2010/C 67 E/17	Sytuacja w Sri Lance Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 5 lutego 2009 r. w sprawie Sri Lanki	141
2010/C 67 E/18	Sytuacja uchodźców birmańskich w Tajlandii Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 5 lutego 2009 r. w sprawie sytuacji uchodźców birmańskich w Tajlandii	144
2010/C 67 E/19	Odmowa ekstradycji Cesare Battistiego z Brazylii Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 5 lutego 2009 r. w sprawie odmowy ekstradycji Cesare Battistiego z Brazylii	146

II *Komunikaty*

Parlament Europejski

Wtorek 3 lutego 2009 r.

2010/C 67 E/20	Wniosek o uchylenie immunitetu Miloslava Ransdorfa Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 3 lutego 2009 r. w sprawie wniosku o uchylenie immunitetu Miloslava Ransdorfa (2008/2176(IMM))	148
----------------	--	-----

III *Akty przygotowawcze*

Parlament Europejski

Wtorek 3 lutego 2009 r.

2010/C 67 E/21	Przedłużenie Umowy WE – USA o współpracy naukowej i technicznej * Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 3 lutego 2009 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Rady dotyczącej przedłużenia Umowy o współpracy naukowej i technicznej między Wspólnotą Europejską a Rządem Stanów Zjednoczonych Ameryki (COM(2008)0581 – C6-0392/2008 – 2008/0184(CNS))	149
2010/C 67 E/22	Przedłużenie Umowy WE – Rosja w sprawie współpracy naukowej i technologicznej * Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 3 lutego 2009 r. w sprawie wniosku w sprawie decyzji Rady dotyczącej zawarcia Umowy mającej na celu przedłużenie Umowy w sprawie współpracy naukowej i technologicznej między Wspólnotą Europejską a Rządem Federacji Rosyjskiej (COM(2008)0728 – C6-0456/2008 – 2008/0209(CNS))	150

Środa, 4 lutego 2009 r.

2010/C 67 E/23

Kary dla pracodawców zatrudniających obywateli państw trzecich nielegalnie przebywających na terytorium UE ***I

Wniosek dotyczący dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady przewidującej kary dla pracodawców zatrudniających obywateli państw trzecich nielegalnie przebywających na terytorium UE (COM(2007)0249 – C6-0143/2007 – 2007/0094(COD)) 151

P6_TC1-COD(2007)0094

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 19 lutego 2009 r. w celu przyjęcia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/.../WE przewidującej minimalne normy kar dla pracodawców zatrudniających obywateli państw trzecich nielegalnie przebywających na terytorium UE 151

Czwartek 5 lutego 2009 r.

2010/C 67 E/24

Działania informacyjne i promocyjne dotyczące produktów rolnych na rynku wewnętrznym i w krajach trzecich *

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 5 lutego 2009 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Rady zmieniającego rozporządzenie Rady (WE) nr 3/2008 w sprawie działań informacyjnych i promocyjnych dotyczących produktów rolnych na rynku wewnętrznym i w krajach trzecich (COM(2008)0431 – C6-0313/2008 – 2008/0131(CNS)) 152

2010/C 67 E/25

Wprowadzanie na rynek i stosowanie pasz ***I

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 5 lutego 2009 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie wprowadzania na rynek i stosowania pasz (COM(2008)0124 – C6-0128/2008 – 2008/0050(COD)) 155

P6_TC1-COD(2008)0050

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 5 lutego 2009 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr .../2009 w sprawie wprowadzania na rynek i stosowania pasz, zmieniające rozporządzenie (WE) nr 1831/2003 i uchylające dyrektywy 79/373/EWG, 80/511/EWG, 82/471/EWG, 83/228/EWG, 93/74/EWG, 93/113/WE i 96/25/WE oraz decyzję 2004/217/WE 155

ZAŁĄCZNIK 156

Skróty i symbole

*	Procedura konsultacji
**I	Procedura współpracy: pierwsze czytanie
**II	Procedura współpracy: drugie czytanie
***	Procedura zgody
***I	Procedura współdecyzji: pierwsze czytanie
***II	Procedura współdecyzji: drugie czytanie
***III	Procedura współdecyzji: trzecie czytanie

(Typ procedury zależy od podstawy prawnej zaproponowanej przez Komisję.)

Poprawki polityczne: tekst nowy lub zmieniony został zaznaczony kursywą i wytłuszczonym drukiem; symbol ■ sygnalizuje skreślenia.

Poprawki lub zmiany techniczne wprowadzone przez służby językowe: tekst nowy lub zmieniony został zaznaczony zwykłą kursywą; symbol || sygnalizuje skreślenia.

CENY PRENUMERATY w 2010 r. (bez VAT, włącznie z normalną opłatą za dostawę przesyłki)

Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	1 100 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, wersja papierowa + roczne wydanie CD-ROM	w 22 językach urzędowych UE	1 200 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, seria L, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	770 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, miesięczne wydanie CD-ROM (komplet)	w 22 językach urzędowych UE	400 EUR/rok
Suplement do Dziennika Urzędowego (seria S) – Ogłoszenia o przetargach, CD-ROM dwa razy w tygodniu	wielojęzyczny: w 23 językach urzędowych UE	300 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, seria C – Konkursy	w językach, których dotyczy konkurs	50 EUR/rok

Prenumerata *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*, który jest wydawany w językach urzędowych Unii, dostępna jest w 22 wersjach językowych. Dziennik Urzędowy składa się z dwóch serii – L (Legislacja) oraz C (Informacje i zawiadomienia).

Dla każdej wersji językowej jest otwierana osobna prenumerata.

Zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE) nr 920/2005, opublikowanym w Dzienniku Urzędowym L 156 z dnia 18 czerwca 2005 r., instytucje Unii Europejskiej nie mają obowiązku sporządzania wszystkich aktów prawnych w języku irlandzkim ani publikowania ich w tym języku. W związku z tym irlandzkie wydania Dziennika Urzędowego sprzedawane są osobno.

Prenumerata Suplementu do Dziennika Urzędowego (seria S – Ogłoszenia o przetargach) obejmuje wszystkie 23 wersje językowe na pojedynczym CD-ROM-ie.

Na żądanie prenumeratorzy *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* mogą otrzymać różne załączniki do Dziennika Urzędowego. Prenumeratory informowani są o publikacji załączników poprzez zawiadomienia dołączane do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*.

Format CD-ROM zostanie w ciągu roku 2010 zastąpiony formatem DVD.

Sprzedaż i prenumerata

Prenumeratę różnych odpłatnych publikacji wydawanych okresowo, na przykład prenumeratę *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*, można zamówić u naszych dystrybutorów handlowych. Wykaz dystrybutorów handlowych znajduje się na stronie internetowej:

http://publications.europa.eu/others/agents/index_pl.htm

Portal EUR-Lex (<http://eur-lex.europa.eu>) zapewnia bezpośredni i bezpłatny dostęp do prawodawstwa Unii Europejskiej. EUR-Lex umożliwia dostęp do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* oraz traktatów, aktów prawnych, orzecznictwa oraz aktów przygotowawczych.

Dodatkowe informacje o Unii Europejskiej znajdują się na stronie: <http://europa.eu>

Urząd Publikacji Unii Europejskiej
2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL